

Giới thiệu Harry Potter: The Girl Who Lived

Thể loại: Xuyên không, Đồng nhân Harry Potter

Nhân vật chính: Laura Snape (nữ chính) - nam chính mọi người tự đoán nhé

Trong tiểu thuyết Harry Potter:

- Ấn tượng của bạn về nhà Slytherin là gì? Có phải là những kẻ có dã tâm, tham lam, độc ác, quỷ quyệt và tạo nên Voldemort?

Vậy thì đừng quên, nhiều vị phù thủy vĩ đại cũng có nguồn gốc từ nhà Slytherin!

- Ấn tượng đầu tiên về giáo sư Snape là gì? Có phải là kẻ thiên vị, nham hiểm và khó chịu?

Vậy thì đừng quên, Snape là một kẻ trung thành, cả cuộc đời ông đã dành trọn vẹn một tình yêu cho Lily Evans! Có thể những kẻ ở ngoài sự che chở của ông cảm thấy khó chịu, nhưng các Slytherin lại sùng kính (sùng bái + kính trọng) với ông!

- Ấn tượng đầu tiên của bạn về một trong những người đã sáng lập ra trường Hogwarts - Salazar Slytherin là gì? Có phải là kẻ thèm khát quyền lực, khinh thường Muggle và máu bùn?

Vậy thì đừng quên, trong thời của Salazar, không ít phù thủy đã đổ máu dưới chân Muggle!

- Ấn tượng đầu tiên của bạn về Draco Malfoy là gì? Có phải là kẻ xảo quyệt đối đầu với Harry Potter?

Vậy thì đừng quên, cậu bé Draco có một lòng kiêu hãnh với dòng máu thuần chủng, một tài năng chẳng hề thua kém Harry và cũng có một trái tim lương thiện.

Đây là một câu chuyện kể về một cô gái hiện đại xuyên không đến thế giới Harry Potter, sống chung với những nhân vật phản diện, từng bước bảo vệ giáo sư Severus Snape, tẩy não Draco Malfoy, sống vui vẻ, tự hào về nhà Slytherin, kính trọng giáo sư Snape. Là một Slytherin chính hiệu!

Đây là thể loại thanh mai trúc mã, là thể loại sống bên nhau trọn đời, rất sùng không ngược, hoàn toàn giống trong nguyên tác bởi tác giả là ta quá vô năng. (Các người thử viết đồng nhân Harry Potter coi! Rất tốn tế bào não!)

Đoạn trích ngọt ngào:

Laura lo lắng nhìn sân chơi Quidditch, tay không tự chủ xiết chặt cán chổi hàng hiệu mới toanh cực kỳ bóng loáng và bảy bộ chữ bằng vàng xịn ráp thành nhãn hiệu Nimbus 2001 sáng lấp lánh dưới ánh nắng ban mai.

Đây là lần đầu tiên Laura tham gia thi đấu Quidditch, đặc biệt là trận này còn đấu với Gryffindor. Một tâm thù mới chơi như Laura thực sự không chỉ hồi hộp mà còn lo lắng khi phải đối đầu với tâm thù của đội Gryffindor – kẻ cứu thế kiêm em trai mình – Harry Potter.

Draco Malfoy đứng cạnh Laura nhạy cảm cảm nhận được nỗi lo của cô. Cậu khẽ kéo nắm bàn tay của cô, nói:

“Không cần lo lắng, công việc của em là tìm và bắt trái Snitch. Cứ tiến lên phía trước, phía sau đã có tôi lo.”

Đoạn trích giữa EQ cao và EQ thấp:

Khi đang ngồi trong thư viện, Laura đột ngột hỏi Draco:

"Anh thích thể loại con gái như thế nào?"

"Không cần quyến rũ, ba vòng tiêu chuẩn, chỉ cần dễ thương, yêu tôi là được." Draco gian manh cười.

"Draco, anh thật là ngây thơ! Con trai bây giờ chỉ thích con gái điện nước đầy đủ thôi!" Một cô nàng ngực lép, EQ thấp đến đáng thương lên mặt dạy đời.

"... Đồ ngốc! Tiếp tục đọc sách đi!"

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Nỗi oan của Severus Snape

Trong chiếc tủ quần áo tối om, một đôi mắt đột ngột mở ra.

Chủ nhân của nó liếc nhìn xung quanh một mảnh tối đen, cô cảm thấy khó thở vô cùng bởi không khí ở đây quá ít. Cô bé cố gắng sờ mó xung quanh, miệng không ngừng gào lên kêu cứu.

“Oa oa oa...” Nhưng những âm thanh cầu cứu mà cô phát ra vang lên lại tạo thành một loạt tiếng khóc của trẻ sơ sinh. Điều này làm cô vô cùng hoảng sợ, nhưng con khó thở đã làm gián đoạn suy nghĩ của cô về tiếng nói kỳ lạ của mình.

Hai chân cô đập mạnh xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng gào khóc. Cô vô cùng hoảng sợ, hoàn toàn không biết lí do tại sao mình biến thành như thế này, tiếng kêu của trẻ sơ sinh vang lên từ tủ quần áo. Cô chỉ cố gắng làm theo bản năng của con người – khao khát sống.

Cô hoảng sợ đến phát khóc, bối rối, hoảng hốt, mất bình tĩnh làm cô mất đi kiên nhẫn, tay chân mồm mẫm, béo núp càng cố gắng đập thật mạnh vào xung quanh.

Cách cô một cánh cửa gỗ là một người đàn ông trông vô cùng hiểm ác với chiếc mũi khoằm vĩ đại và làn da nhợt nhạt. Mái tóc đen nhờn bóng dài chấm vai, càng làm tăng thêm mức độ u ám trong cái tia nhìn lạnh lẽo phát ra từ đôi mắt đen trên gương mặt của ông. Đôi mắt đen một cách lạnh lẽo ấy khiến mọi người dễ dàng liên tưởng đến những con đường hầm tăm tối. Bên cánh tay trái là hình ảnh mờ nhạt của dấu hiệu Hắc Ám. Dáng người đàn ông cao gầy ẩn sau chiếc áo choàng đen, khiến người khác liên tưởng đến một con dơi già quá khổ.

Người đàn ông đó khá bất ngờ trước tiếng khóc của đứa trẻ, ông cầm chặt cây đũa thần trong tay và hô lên: “Alohomora!!”

Cánh cửa của tủ quần áo lập tức mở ra, ánh sáng trong căn phòng soi rọi đứa trẻ sơ sinh trong tủ. Có vẻ như ánh sáng đột ngột làm đứa trẻ chói mắt, đứa trẻ nhắm tịt mắt lại, rồi mở ra, cố gắng thích nghi với ánh sáng từ bên ngoài.

Người đàn ông kì lạ đó lại gần đứa trẻ, đôi mắt đen tuyền lạnh lẽo nhìn vào đôi mắt hình quả hạnh màu xanh lá của đứa bé. Đứa bé bắt chợt mỉm cười tươi tắn.

Đúng vậy, đứa bé trong tay người đàn ông chính là nữ chính của chúng ta, còn người đàn ông kì lạ đó tên là Severus Snape – một nhân vật phụ đóng vai trò quan trọng trong tiểu thuyết Harry Potter.

Cô liếc mắt đánh giá xung quanh căn phòng và phát hiện trên mặt đất là thi thể của một người phụ nữ xinh đẹp khoảng 20, 21 tuổi, mái tóc màu hung sậm dài đến ngang vai của bà xoắn dài trên đất.

Cô vô cùng hoảng sợ, cho rằng Snape là kẻ giết người phụ nữ với mái tóc đỏ ấy.

Không rõ có phải do quá hoảng sợ hay không mà IQ của cô sụt xuống con số âm, nở nụ cười rục rờ một cách chán chớ để không bị giáo sư Snape giết. (Liên Trương: Cái này gọi là mèo mù vớ phải chuột chết!)

Chỉ thấy Snape đang bế cô vô cùng bất ngờ trước hành động ngớ ngẩn này, ánh mắt lạnh lẽo trong phút chốc lập tức trở nên nhu hòa, tựa như thông qua cô nhớ về một người mà hắn vô cùng yêu quý.

Đôi bàn tay gầy guộc của hắn vuốt ve đôi mắt cô một cách dịu dàng, trùi mền.

Song hình như ý nghĩ của hai người này là hai đường thẳng song song không bao giờ cắt nhau, cho nên cô bé hoảng sợ tưởng giáo sư Snape là tên giết người biến thái muốn móc mắt của cô về sưu tập.

Lập tức, cô chảy nước mắt, gào khóc, tay chân vùng vẫy muốn thoát ly khỏi vị giáo sư mà cô cho là tên giết người, móc mắt.

Giáo sư Severus Snape lại cho rằng cô khóc vì nhớ mẹ, ánh mắt càng thêm đau lòng, tay vỗ về cô, dùng giọng trầm của mình nói:

“Đừng khóc nữa! Ta sẽ bảo vệ con! Từ giờ con là con gái của Severus Snape – Laura Snape”

Đáng tiếc, giáo sư Snape dùng ngôn ngữ mà Laura kém nhất – Tiếng Anh nói, khiến câu nói với nội dung vô cùng tốt đẹp, điển hình của những con người bác ái và giàu lòng thương qua tai cô nàng kém hiểu biết biến thành câu uy hiếp đa man, đáng sợ: Ngậm miệng! Nếu không ta giết ngươi! Từ trước đến giờ ta chưa từng nương tay đâu!

Giáo sư Snape thể hiện sự tốt bụng hiếm thấy đột xuất của mình mà không hề hay biết mình bị đứa trẻ cho là phần tử cực đoan, nguy hiểm. Ông nhanh tay thu thập tất cả đồ đạc của Laura, xóa sạch mối quan hệ giữa cô bé và gia đình Potter.

Laura đáng thương, ủy khuất nín khóc, nằm ngoan ngoãn để cho giáo sư Snape mang về ‘hang ổ’.

Cô cố gắng thanh tỉnh, tập chung và chuẩn bị tinh thần đối mặt với kẻ giết người không ghê tay – giáo sư Severus Snape bị gắn ghép tội tình một cách oan uổng.

Nhưng thể chất của một đứa trẻ sơ sinh vốn rất kém, lại thêm một màn gào khóc, vận động chân tay kịch liệt của Laura khiến cô nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ của mình.

Nhiều năm về sau đó, khi Laura trở nên chín chắn và hiểu biết về thế giới phù thủy, mỗi lần nhớ về ấn tượng đầu tiên đối với giáo sư Snape luôn khiến nàng bật cười vì sức tưởng tượng vô hạn của mình.

Tất nhiên, để đảm bảo an toàn cho bản thân, bí mật này vẫn không bị nhân vật chính – vị giáo sư bị gán tội tình còn oan hơn Đầu Nga là Severus Snape phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Laura Snape là tên mà Giáo sư Severus Snape đặt cho cô.

Đó là một cái tên đẹp. Một cái tên kiêu ngạo, thể hiện những khát vọng chiến thắng, vinh quang. Bởi 'Laura' nghĩa là vòng nguyệt quế - biểu tượng của chiến thắng.

Từ ngày Giáo sư Snape nhặt cô về từ hiện trường vụ án ở nhà Potter đến bây giờ đã được ba năm, đồng thời, cô cũng đã sống trong quyển tiểu thuyết phương Tây "Harry Potter" ăn khách của nhà văn J. K. Rowling được ba năm.

Không khó để Laura phát hiện ra cô nàng đã xuyên vào quyển tiểu thuyết ấy. Từ cái tên Severus Snape đã đủ gợi nhớ đến cách ông mờ tù, lấy đồ, trang trí nhà cửa và dọn dẹp - tất cả chỉ cần vung chiếc đũa và nói rõ ràng câu thần chú như: Alohomora (mở tù); Accio đũa (triệu tập đũa) ..v.v.

Nhưng lần cuối khi mà Laura đọc quyển tiểu thuyết "Harry Potter" thì đã lâu lắm rồi, bởi vậy cô chỉ còn nhớ nhưng tình tiết chính của câu truyện, còn những chi tiết nhỏ, hay nhân vật phụ của phụ thì cô hoàn toàn quên.

Để đảm bảo mình không quên bất kì chi tiết nào thêm nữa, mỗi ngày Laura sẽ dành một ít thời gian để viết lại nội dung của cả bộ "Harry Potter" bằng ngôn ngữ của nước mình ở kiếp trước.

Lúc hai tuổi, Laura đã có thể hiểu được những gì Giáo sư Snape nói và biểu đạt được ý tứ của mình. Bởi vậy, đến bây giờ, khi cô đã năm tuổi, Laura hoàn toàn có khả năng nói tiếng anh một cách lưu loát, và kể được một câu chuyện phức tạp.

"Buổi sáng tốt lành Laura, và hãy tắt bếp trước khi món thịt muối bị hỏng hoàn toàn." Giọng nói lạnh lùng của Giáo sư Snape cắt ngang ý nghĩ của Laura.

Cô quay đầu lại nhìn ông rồi luống cuống tắt bếp và đáp lại.

"Vâng, buổi sáng tốt lành thưa giáo sư!"

Laura vội vã mang bữa sáng ra bàn ăn cho hai người. Trông cô y hệt như những con gia tinh sợ hãi khi làm phật lòng chủ nhân chúng.

Laura thừa hưởng từ mẹ mái tóc màu nâu đỏ, đôi mắt xanh lá và làn da trắng nõn. Trông cô hệt như một phiên bản thu nhỏ của Lily Evans. Nhưng khác với người mẹ đầy quyến rũ của mình Laura mang lại cho người khác cảm giác thoải mái, ngọt ngào.

Sau đó cô xoay người, vào bếp và lấy ra một đĩa táo đã gọt từ trước để lên bàn.

Bữa ăn diễn ra trong im lặng, theo đúng phong cách của quý tộc, hay đúng hơn là ông Snape tập trung ăn còn Laura thì cái ăn được, cái không, thì thoáng liếc mắt đầy mong đợi chờ giáo sư Snape bình luận về món ăn của mình.

"Laura! Nhìn chăm chăm vào người khác khi ăn không phải là điều lịch sự đâu!" - Snape nghiêm mặt nói với cô.

"Vâng, con biết mà! Chỉ là hôm nay con đã dành rất nhiều công sức cho món này!" Laura mỉm cười và chân thành nói.

"Hừ! Ta lại thấy con mất tập chung khi nấu và nếu ta không xuống kịp thời thì ta sẽ phải sử dụng bùa Extinguishing Spell (bùa dập lửa)!" Ông đáp lại bằng động mĩa mai.

Nhưng, điều khác lạ là hôm nay giáo sư Snape ăn nhanh hơn mọi khi và mãi tận khi đến trường, các phù thủy bên Gryffindor làm nổ vạc mấy lần nhưng không bị trừ điểm.

Laura cười tủm tỉm với giáo sư ngạo kiều, và vui vẻ ăn hết bữa sáng ngày hôm đó. Sau đó, cô nàng tiễn ông ra khỏi cửa và chúc ông một ngày tốt lành.

Đợi đến khi giáo sư Snape hoàn toàn đi khỏi, Laura lôi chiếc ghế nhựa vào phòng của ông. Cô như một chú khỉ nhanh nhẹn trèo lên ghế và tìm quyển sách “Một ngàn độc dược và cách tạo ra chúng”.

Đó là một quyển sách dày cộp, bìa và những trang giấy đã ngả màu, song quyển sách đó vẫn sạch đẹp và không dính một hạt bụi, hoàn toàn đủ để chứng tỏ rằng chủ nhân của quyển sách bảo quản nó rất cẩn thận.

Laura mang quyển “Một ngàn độc dược và cách tạo ra chúng” về phòng. Trông cô nàng khá buồn cười khi mang quyển sách lớn bằng 2/3 mình. Sau khi chật vật mang nó về đến căn phòng mang đậm chất quý tộc, lấy hai màu trắng và đen làm chủ đạo của mình, Laura vút nó lên giường và thờ hồn hên.

Cô bỗng cảm thấy làm phù thủy thì mới toẹt vời làm sao! Không cần phải bê những thứ nặng nhọc, không cần đi lại vất vả, tất cả chỉ cần vung đôi đũa và đọc một câu thần chú!!

Sau đó, cô nàng trèo lên giường và bắt đầu tìm trang mình đang đọc dở. Ngay khi mở trang đầu tiên của quyển sách, Laura phát hiện ra một tờ giấy có ghi:

Laura, xem trộm sách của người khác là bất lịch sự, lần sau hãy xin phép trước khi vào phòng.

Severus Snape

Cô nàng khá bất ngờ, sau đó bật cười, hoàn toàn không có chút nào hối lỗi về hành vi đột nhập bất hợp pháp của mình cả.

Lật mặt sau của tờ giấy, Laura viết lại:

Cám ơn ngài Snape đã đồng ý cho mượn, tôi vô cùng vui mừng khi được sự chấp thuận của ngài.

Laura Snape.

Rồi kẹp lại chỗ cũ.

Laura có niềm đam mê với độc dược từ khi lên hai, khi đó, do cô còn quá nhỏ nên Snape buộc phải mang cô vào phòng chế độc dược để trông nom. Giáo sư Snape đã dần đi dần lại với Laura là phải ngồi im, và không được nghịch ngợm, có lẽ ông đã phát hiện ra ánh mắt háo hức của cô nàng khi biết mình sẽ được xem ông nấu độc dược.

Và không làm cô nàng thất vọng, giáo sư Snape đã thể hiện rất tuyệt vời trong lần đó, ông điều luyện bỏ từng thứ vào trong cái vạc, canh giờ rất chính xác và hoàn toàn thoải mái như kiểu ông đã làm điều đó hàng ngàn lần.

Sau hàng loạt những nguyên liệu kỳ dị mà Laura không biết tên, cái vạc sủi lên đầy bọt nước, hương thơm tỏa ra thoang thoảng, khói axit màu xanh bốc lên như một đám mây. Vào cuối cùng tạo nên một chất lỏng màu xanh lam lấp lánh, trong như màu da trời.

Đôi mắt quả hạnh màu xanh lá của Laura hoàn toàn bị hấp hồn bởi thứ nước kì lạ đó. Và cô nàng có một khao khát nhỏ nhoi là có thể giống như giáo sư Snape nhắm mắt cũng tạo ra được thứ đó! (Liên Surge: hẳn là nhỏ nhoi, chực có biết Severus Snape là một giáo sư cực giỏi trong khoản chế độc dược không?)

Xuyên suốt bộ tiểu thuyết Harry Potter, Snape được miêu tả là một thầy giáo nhẫn tâm, tính toán, ích kỉ, cực kì chính xác, tỉ mỉ, luôn tìm cách mĩa mai đối với những đứa học trò mà ông không thích.

Nhưng đó là qua góc nhìn của Harry Potter và các nhà khác (ngoại trừ Slytherin), còn đối với Laura, ông là một con người thông minh, quyết đoán, luôn bình tĩnh với mọi tình huống, và biết kiềm chế cảm xúc của bản thân. Severus Snape có thể tàn nhẫn ích kỉ với người ngoài, còn những đôi với những con người ông yêu thương thì lại vô cùng bao che khuyết điểm và sẵn lòng giúp đỡ.

Mặc dù ghét cay ghét đắng Harry Potter và James Potter, nhưng khi Harry gặp nguy hiểm, Snape vẫn luôn tìm cách giúp đỡ, khi nhà Potter bị Voldemort truy sát, ông đã cầu xin sự giúp đỡ của Albus Dumbledore nhưng không cứu được bọn họ.

Bởi vậy, Laura cô nhất định sẽ cố gắng thay đổi tình tiết câu chuyện và bảo vệ vị giáo sư Snape mà cô yêu quý!

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: 31/7 - Sinh nhật cặp sinh đôi (1)

Dạo này số lần giáo sư Snape tới trường Hogwarts càng ngày càng nhiều, mặc dù đang trong kì nghỉ hè nhưng có vẻ công việc của giáo sư Snape càng bận hơn khi năm học mới sắp đến.

Hôm nay ông có vẻ về sớm hơn thường lệ. Giáo sư Snape bước ra từ chiếc lò sưởi của căn nhà.

Chiếc lò sưởi ở đây đã được nối với lò sưởi trong văn phòng của thầy trong trường Hogwarts bằng mạng Floo để thuận tiện cho việc đi lại.

Lúc Snape về đến nhà, Laura đã đọc xong quyển “Một ngàn độc dược và cách tạo ra chúng”, cô đang ngồi trên chiếc sofa, tay đang tiếp tục gọt quả táo chín mọng, trong khi miệng đang nhai nhồm nhoàm mấy chiếc bánh quy.

Laura cố gắng mở miệng chào giáo sư Snape nhưng không thể, những chiếc bánh quy trong miệng đã ngăn cản cô, Laura bị mắc nghẹn.

Giáo sư Snape bắt đầu nhìn Laura đang vất vả nuốt trôi những chiếc bánh quy. Ông chìa đĩa thần vào cô bé và đọc thần chú “Anapneo” (bùa hết tắc thở, sử dụng trong trường hợp bị nghẹn đồ ăn.).

Sau đó sử dụng bùa biến hình cấp cao – Aguamenti để rót cho Laura một li nước khoáng.

“Laura, ta đã bảo con bao nhiêu lần rồi! Cách ăn uống của con thật bất lịch sự! Cứ như nạn đói ở Châu Phi những năm 1990 vậy!...”- Giáo sư Snape tiếp tục khúc hát bất tận của bản thân trước hành động bất nhã của cô nàng.

Laura nghe giáo sư Snape cảm rầm đến mức độ khiến cô nghi ngờ ông có thể nói đến hết đêm, bởi vậy cô vội vã đánh trống lảng.

“Sao hôm nay ngài về sớm vậy?”

Snape thừa biết Laura đang cố gắng thay đổi chủ đề, nhưng ông không vạch trần hành động vụng về đó, ông chỉ lườm Laura một cái rồi mới chịu nói:

“Hôm nay là ngày 31 tháng 7.”

“?” Laura vẫn không hiểu.

“Sinh nhật.” Snape tỏ vẻ không liên quan đến mình nhắc nhở.

Được rồi, giờ thì Laura đã nhớ ra. Cô nàng đang nhảy cẫng lên vì vui sướng. Ngày 31 tháng 7 là ngày mà Laura và Harry Potter ra đời, hai người là chị em sinh đôi.

Tuy nhiên, vì một lí do đặc biệt, sự tồn tại của Laura đã bị Lily và James dấu đi, bởi vậy mọi người trong giới phù thủy chỉ biết tới Harry Potter, đứa bé còn sống (the boy who lived) mà không biết tới một đứa bé còn sống khác, Laura Snape (the girl who lived).

“Nếu con muốn ăn chiếc bánh ngọt của bọn Muggle thì ta nghĩ con nên đi thay quần áo đi. Ta không mong mình bị bọn Muggle chú ý khi mang theo một con nhóc mặc chiếc áo choàng xanh theo đâu.” Snape đề nghị.

“Đợi con một lát thôi!!” Laura nói và cô biến đi nhanh như một con gió.

Căn nhà giáo sư Snape mua nằm giữa nơi ở của Muggle bởi vậy khi đi mua đồ dùng thì phải nói là cực kì thuận lợi.

Snape dẫn theo Laura tới tiệm bánh kẹo Mallins ở đường Privet Drive.

Đó là một tiệm bánh ngọt khá đắt khách, cách trang trí của tiệm trông vô cùng ngọt ngào và đáng yêu với hai màu chủ đạo là màu trắng và màu hồng. Trong tiệm luôn thoang thoảng mùi thơm của bánh ngọt khiến nước dãi mẹ, nước dãi con của Laura đua nhau chảy xuống.

Cô nàng chọn một chiếc bánh sinh nhật to dùng phủ đầy kem và socola. Chiếc bánh ngọt vừa, béo ngậy nhưng không ngấy – đó là kết luận của Laura sau khi lén lút nếm trộm kem trong chiếc bánh.

Cô vui vẻ mang chiếc bánh ra ngoài đợi trong khi Snape thanh toán tiền (thực chất là ăn vụng).

Tuy nhiên, hôm nay có vẻ là ngày phiền phức với giáo sư Snape. Khi hai người đang mang chiếc bánh trở về nhà, giáo sư Snape đã gặp phải người quen - bà Poppy Pomfrey, y tá kiêm bác sĩ quản lí bệnh thất của trường Hogwarts.

Bà Pomfrey có vẻ kinh ngạc khi gặp giáo sư Snape ở ngoài và bà đặc biệt hoảng sợ khi thấy ông mang theo một đứa bé là Laura. Trong trường Hogwarts, y tá Pomfrey là một trong những người chẳng hề sợ vị giáo sư lạnh lùng Snape, bởi vậy khi thấy hai người, bà lập tức buột miệng thét lên:

“Ôi Merlin! Giáo sư Snape! Ông có con gái từ bao giờ vậy?!”

Tiếng hét của bà Pomfrey đã khiến nhiều người xung quanh chú ý. Họ bắt đầu tụ tập xung quanh ba người - giáo sư Snape, Laura và y tá Pomfrey.

Lúc bà y tá kịp nhận ra mình đã gây chú ý tới người đi đường thì đã quá muộn. Mọi người đã bắt đầu xì xào bàn tán về bọn họ. Laura ái ngại nhìn xung quanh, còn giáo sư Snape thì khó phải nói, mặt ông đen như cái đất nòi.

Vất vả lảng tránh những con mắt tò mò và tọc mạch của bọn Muggle, tâm trạng của Severus trở nên tồi tệ. Ông ghét nhất là bị những kẻ xung quanh xì xào, bàn luận về mình hay làm nhảm bên tai.

Thật xui xẻo là hai điều tồi tệ đó cùng xảy ra một lúc. Bọn Muggle vừa nhìn ông như nhưng con vật trong vườn thú thì lại đến y tá Pomfrey làm nhảm bên tai những lời xin lỗi.

Laura cảm thấy nhiệt độ xung quanh người giáo sư Snape tỏa ra hết như một hầm băng và còn có xu hướng giảm xuống nếu bà Pomfrey còn tiếp tục nói. Cô kéo tay áo bà và cho bà một dấu hiệu im lặng.

Chào tạm biệt bà Poppy Pomfrey khiến nhiệt độ xung quanh người Severus đỡ hơn rất nhiều.

Bữa tối của hai người nhà Snape vẫn như thường lệ là diễn ra trong im lặng. Giáo sư Snape không phải là người chuộng đồ ngọt, bởi vậy, ông đã từ chối lời mời cùng ăn bánh của Laura. Ông vào phòng đọc được và tiếp tục nghiên cứu thuốc giải cho Liễu thuốc của Tử thần (Draught of Living Death).

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: 31/7 - Sinh nhật cặp sinh đôi (2)

Bữa tối của hai người nhà Snape vẫn như thường lệ là diễn ra trong im lặng. Giáo sư Snape không phải là người chuộng đồ ngọt, bởi vậy, ông đã từ chối lời mời cùng ăn bánh của Laura.

Vốn dĩ Laura mua chiếc bánh ngọt này là để cho hai người cùng ăn, nếu chỉ có mình cô thì không tài ăn hết được, bởi vì chiều nay cô lỡ ăn quá nhiều bánh quy và hoa quả.

Laura đang tiếc rẻ cho phần bánh bị lãng phí thì cô chợt nhớ đến cậu em trai song sinh của mình - Harry Potter.

Tính đến thời điểm hiện tại thì có lẽ Harry vẫn đang sống trong cái phòng xếp dưới gầm cầu thang đầy mạng nhện và chuột ở nhà dượng Dursley.

Không hiểu vì sao khi nhớ đến hoàn cảnh đó của Harry thì Laura lại liên tưởng đến câu chuyện Cinderella. Cinderella "Harry" phải chịu sự đối xử tồi tệ của hai dì ghê Pentunia và Vernon đến sinh nhật thứ 11 của 'cô' thì 'bà tiên phúc hậu' Hagrid xuất hiện đưa 'cô' đến 'lâu đài' Hogwarts và gặp 'hoàng tử' của cuộc đời - 'Ginny Weasley'.

Các nhân vật trong Cinderella đã gần đầy đủ, chỉ còn thiếu các chú chuột và chim thôi! Không thể kén chọn được, các nhân vật đã bị cướp hết, Laura cô đành cố nhin cười nhận vai đó thôi.

Laura lấy dao cắt bánh thành hai nửa, lấy tờ giấy da dê và bút lông ngỗng của Severus Snape (bởi trong nhà của giáo sư Snape chỉ có giấy da dê và bút lông ngỗng, không có giấy và bút bi của Muggle) viết:

Thân gửi cậu Harry Potter,

Xin chúc mừng sinh nhật, cậu Harry.

Tôi xin gửi một nửa chiếc bánh sinh nhật này cho người có ngày sinh cùng mình để cùng chung một niềm vui cho ngày chúng ta sinh ra.

Tôi lấy làm hân hạnh nếu cậu cùng ăn chung với tôi một chiếc bánh.

Tôi cho rằng vào nửa đêm của nhưng dịp đặc biệt như thế này, cậu sẽ không ngại thức khuya một chút để nhận những món quà nhỏ của tôi.

Xin hãy coi đây là bí mật giữa những người bạn và đừng nói cho bất kì ai

p/s: Mong là nó không bị dập trong quá trình vận chuyển.

Người bạn luôn bên cậu,

Nai nhỏ.

Sau đó, Laura gói một nửa chiếc bánh sinh nhật vào trong chiếc hộp một cách cẩn thận, cài lá thư vào mép hộp và mang cho con cú khỏe mạnh của giáo sư Snape.

Chắc sẽ không lâu lắm để nó bay đến nhà của dượng Dursley và gửi cho Harry đâu nhỉ? Bởi căn nhà này của giáo sư Snape khá gần với đường Privet Drive.

-----

* Tại nhà số 4 đường Privet Drive, trong phòng xếp gầm cầu thang*

Harry nằm dài trên chiếc giường ọp ẹp dường như có thể sập xuống bất kì lúc nào. Đêm nay cậu không tài nào ngủ được, linh tính mách bảo cậu sẽ có điều gì đó tuyệt vời xảy ra.

Nhưng điều tuyệt vời nào có thể xảy ra với một đứa bé không cha mẹ hay bạn bè, và những người thân còn lại của cậu là dì Pentunia, dượng Vernon, anh họ Dudley luôn ghét bỏ nó?

Harry buồn rầu nhìn trần nhà tối om.

Còn một phút nữa là sẽ qua ngày sinh nhật tồi tệ của cậu. Còn ba mươi giây... hai mươi giây... mười... chín... Ba giây... hai... một...

“Bịch” Bỗng một tiếng động của tiếng mở rãnh bỏ thư trên cửa phát ra và tiếng đồ vật rơi xuống thâm chùi chân ở cửa.

Harry nghi hoặc bước ra ngoài phòng xếp, cậu chẳng dám mở miệng gọi dượng Vernon hay dì Pentunia bởi nếu như cậu làm vậy thì cậu sẽ bị chửi té tát là cái chắc!

Nurong theo ánh trăng rọi qua khung cửa sổ, cậu thấy một chiếc hộp hình chữ nhật dày và nặng, làm bằng giấy da vàng nhạt, và địa chỉ thì được viết bằng mực xanh biển, không dán tem đang nằm trên thềm.

Trên chiếc hộp ghi:

Gửi ông Harry Potter

Phòng xếp dưới gầm cầu thang

4 Privet Drive

Harry bắt ngờ phát hiện ra mình là người nhận của chiếc hộp đó. Bởi cậu không có bạn.

Khi mở chiếc hộp ra là một nửa chiếc bánh sinh nhật thơm phức, trông ngon đến lạ hoặc là do cậu nghĩ thế bởi cậu chưa bao giờ được nếm thử một chiếc bánh sinh nhật.

Harry vội vàng bê chiếc hộp đó vào phòng, cậu lo lắng nếu thằng Dudley tham ăn mà ngó đầu ra nhìn thì nó sẽ ngay lập tức cướp đi chiếc bánh sinh nhật của cậu.

Nhận được món quà là chiếc bánh sinh nhật và một bức thư từ người bạn xa lạ tốt bụng khiến Harry Potter cảm thấy sao mà hạnh phúc quá!

Cậu ăn ngấu nghiến hết sạch nửa chiếc bánh sinh nhật trong chốc lát và đọc đi đọc lại bức thư rồi cẩn thận cất dấu nó.

Đêm hôm ấy, Harry Potter mơ một giấc mơ thật đẹp về gia đình khi họ đang chúc mừng sinh nhật của cậu. Nhưng kì lạ là trong gia đình của Harry không chỉ có cha, mẹ mà còn có cả một người chị gái nữa.

Có lẽ là lần đầu tiên được ăn chiếc bánh sinh nhật hay có một người bạn viết thư cho mình, khiến Harry Potter cảm thấy bớt tủi thân hơn, bởi không có ai quan tâm mình vào ngày sinh nhật, trái ngược với thằng Dudley luôn có ba mẹ cưng chiều một cách thái quá và luôn có một đồng quà sinh nhật mỗi khi thức dậy.

Mà không hề để ý đến chất liệu giấy làm từ da dê và loại bút viết không phải là bút bi hay bút mực.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thuộc

Giữa những ánh lửa bập bùng phát ra từ chiếc lò sưởi là hình ảnh của một người đàn ông đang nghiêm túc nghiên cứu một quyển sách dày cộp.

Người đàn ông đó không ai khác ngoài giáo sư Snape. Cho dù đến bây giờ ông đã là một trong những bậc thầy về độc dược và vô cùng giỏi trong cách tạo ra hay chữa lành các phép thuật Hắc Ám, Severus vẫn chưa từng ngừng tìm hiểu.

Kế thừa sự vui thích và đam mê với độc dược cũng như các câu thần chú Hắc Ám - Laura, với tư thế ngồi giống hệt Snape ở một cái bàn nhỏ hơn và cầm một quyển sách cũng dày không kém.

“Giáo sư, nếu sử dụng lời nguyền Antonin Dolohov, hậu quả sẽ như thế nào ạ?” Laura mắt không rời sách hỏi.

“Sẽ gây ra đau đớn hoặc cái chết, ta nghĩ tìm hiểu là việc tốt nhưng không nên thử nghiệm với ai, nếu không con sẽ nhận được đãi ngộ là vào nhà ngục Azkaban đấy!” Snape mắt cũng không rời sách đáp lại.

“Vâng, hiển nhiên rồi.” Laura tiếp lời, cô chẳng cần giải thích cũng biết nhà ngục Azkaban như thế nào, trong “Harry Potter” đã miêu tả quá rõ ràng, đặc biệt là với một người có linh hồn mạnh như Laura.

(Liên Sương: Laura biết có linh hồn mạnh vì cô biết mình có 2 linh hồn kiếp trước + kiếp này dung hòa với nhau nên mạnh hơn người bình thường, nhưng thực chất Laura có tới tận 3 linh hồn dung hợp với nhau cơ. Đừng hỏi ta cái thứ 3 là gì! Để cho mấy người đoán mò đó! hớ hớ)

Dù sao thì cũng sắp đến giờ ăn tối, Laura luyên tiết gấp quyển sách vào, nhảy xuống chiếc quạ cao so với một đứa bé năm tuổi. Chạy vào phòng bếp bằng đôi chân ngắn ngủn.

Tiếng âm nước sôi ùng ục vang lên, báo hiệu rằng ấm đang sắp bay hơi đến cạn ấm và chuẩn bị bị cháy cái ấm hoàn toàn.

Laura hoảng hốt chạy vào nhà bếp, chẳng còn thời gian cho cô bắc ghế lên để tắt. Trong khi với chiều cao thấp tẹt tẹt của một con bé năm tuổi, cô chẳng thể nào với tới nút tắt. Tiếng nước sôi ùng ục như đang thúc dục Laura làm cô trở nên luống cuống và mất kiên nhẫn.

Cầu giận đến với Laura một cách nhanh chóng. Nếu không phải giáo sư Snape đang ngồi ngoài phòng khách và hoàn toàn có thể nghe rõ ràng tiếng động trong này, cô nàng thật muốn văng tục, chửi bậy!

Em gái người, sẽ thật tuyệt làm sao nếu cái ghế bay lại đây cho cô tắt cái bếp!

Và rồi như mong muốn của Laura, cái ghế từ căn phòng khách nơi Snape đang đọc sách bay vào phòng bếp một cách chậm rãi.

Bây giờ thì con bực tức trong Laura tan biến và thay vào đó là sự ngỡ ngàng, bối rối và có thể là một niềm vui sướng kì lạ len lỏi trong cô.

Mặc dù đã từ lâu lắm, cô nàng hiểu rằng phép thuật ở thế giới này tồn tại, và một ngày nào đó cô sẽ bộc phát năng lực như bao kẻ có dòng máu của phù thủy đang chảy trong người.

Nhưng, cái ý nghĩ trong suốt bao nhiêu năm từ kiếp trước đã ăn sâu, bám rễ vào trong nhận thức của Laura. Định nghĩa về phù thủy với cô nàng thì lạ lắm và xa vời lắm!

Laura ngây người, đứng im một lúc lâu, chẳng biết phải làm gì. Trong đầu cô bây giờ đang rối lên như một mớ bòng bong.

May mắn cho chiếc ấm nước là giáo sư Severus Snape đã bước vào phòng bếp ngay sau chiếc ghế và cứu vớt nó khỏi bị cháy trong chốc lát.

Giáo sư Snape hiểu nhầm rằng Laura đang hoảng sợ vì điều đang xảy ra trong khi cô nàng đang bối rối, ông an ủi một cách lóng ngóng:

“Đừng lo Laura, chuyện này bình thường thôi! Và nó rất đáng mừng! Nếu như con không thể bộc phát khả năng phép thuật thì đó mới là điều tồi tệ Laura à. Con...con có thể làm...phép như thầy vẫn làm!”

“Vâng” Laura tỉnh lại từ sự bất ngờ khi mà cô có thể khiến cho chiếc ghế bay vào đây.

Laura đã luôn cảm thấy mình như đang mơ suốt năm năm ở đây, cho đến khi giáo sư Snape nói câu an ủi. Cô nở nụ cười rưng rưng như lần đầu gặp thầy trước cách an ủi lóng ngóng từ một người hiếm khi thể hiện cảm xúc.

Sự quan tâm ấm áp mà Severus Snape lơ đãng lộ ra làm Laura xúc động, nó giúp cô hoàn toàn khẳng định đây chẳng phải mơ, giáo sư Snape đứng trước mặt cô làm bằng xương bằng thịt chứ chẳng phải những trang giấy trắng và mực in và ngài ấy đã dành cho cô một tình thương chẳng khác mấy một cha thực thụ.

“Giáo sư Snape, liệu ngài có phiền không khi đợi trong chốc lát để tôi chuẩn bị đồ ăn cho bữa tối?” Laura hỏi một cách tình nghịch.

“Làm đi. Xong thì gọi ta.” Sau khi xác nhận cảm xúc của Laura đã trở lại bình thường, giáo sư Snape nói, vẫn như lúc trước, chẳng chịu hợp tác với những trò đùa của cô.

Laura vui vẻ vào bếp nấu ăn, cô cảm giác nhẹ nhõm khi thoát khỏi xiềng xích của những nghi vấn mà cô vẫn luôn nghĩ bao lâu nay. Và hơn bao giờ hết, khao khát bảo vệ những người thân bên mình bùng lên, như một ngọn lửa rực cháy.

Duy có một điều làm Laura trở nên buồn rầu là có vẻ những kỉ ức về hai tập cuối và các chi tiết nhỏ trong Harry Potter đang bị mai một với tốc độ chóng mặt.

Bữa tối hôm nay thịnh soạn hơn hẳn mọi ngày.

Laura đặc biệt cố gắng nấu ăn, từ khi có thể sử dụng cơ thể của một đứa trẻ một cách thành thạo, Laura đảm nhiệm chức vụ bếp núc và cứu thoát số phận ăn uống kham khổ của thầy Snape trong nguyên tác khi không ở trường Hogwarts.

Bởi cho dù Severus Snape là một bậc thầy về nấu nướng, và những thành quả của thầy khi tạo ra các loại thuốc giải hay thuốc độc phải nói là vô cùng hoàn hảo thì khả năng nấu ăn của thầy đúng là bậc thầy giúp người khác nhìn thấy đã muốn té xỉu.

Món canh rau của giáo sư Snape luôn lấp lánh ánh cầu vồng, hoặc đôi khi là hai màu trắng đen lẫn lộn. Món trứng chiên thì chẳng ra hình thù, nó đen kịt và bị cháy khét lẹt, món thịt thì có mùi thơm 'phung phức' và còn sống.

Laura rất nghi ngờ rằng thầy Snape đã áp dụng kinh nghiệm nhiều năm chế được để nấu ăn vì vậy món ăn của thầy mới có thể 'đặc biệt' và kinh hoàng đến thế.

Trong những năm có thể gọi là thảm họa thức ăn trong lịch sử phù thủy, Laura 'xui xẻo bỏ lỡ cơ hội' nếm thử món ăn 'thơm ngon và bổ dưỡng' của giáo sư Snape - sát thủ phòng bếp vì cô sống bằng cách uống sữa, ăn cháo với lí do rằng còn yếu. Tạ ơn trời!

Trong bữa ăn không nói là một trong những điều Snape đã dạy cô về phong thái của một quý tộc, tuy nhiên Laura đã làm trái điều đó trong bữa ăn hôm nay.

“Giáo sư, mới có một thư viện vừa xây gần đây. Con muốn đăng kí thẻ thư viện được không?”

“Ừ”

“Giáo sư, có loại được nào giúp ta nhớ về những ký ức rất quan trọng khi ta lãng quên không ạ?”

“Có”

“Vây...”

“Laura, khi ăn không nói!”

"Dạ" Laura ỉu xiu, điều này thực sự rất quan trọng, cô rất cần biết điều này.

Giáo sư Snape liếc khuôn mặt nhăn nhó buồn rầu của Laura và tiếp tục ăn nốt bữa ăn. Sau khi thầy ăn xong bữa ăn, giáo sư lập tức bước vào phòng của mình.

Laura hoảng sợ, cô chẳng muốn làm ông cáu hay cảm thấy phiền hà.

Khi cô nằng chướng bị đứng lên vào phòng ông và nói xin lỗi, thì tiếng nói của Severus Snape vọng ra, theo sau đó là chủ nhân của giọng nói bước tới.

“Có thuốc 'Gọi nhớ' rất nguy hiểm có thể giúp người ta nhớ lại những ký ức quan trọng. Nhưng chẳng ai sử dụng nó vì chỉ có hai kết quả, một là nhớ ra tất cả và hai là chết. “ - Snape đưa quyển sách cũ kĩ và phai màu cho Laura và giờ trang 1073 - “Thành phần và cách sử dụng của nó có trong quyển sách này. Nghiên cứu xong nhớ trả cho ta”

Giáo sư Snape chẳng hề nghi ngờ trước những câu hỏi của Laura bởi trước đây cô đã hỏi rất nhiều những độc dược kỳ lạ, khó bào chế và kể cả những bùa chú Hắc Ám nguy hiểm. Giáo sư Snape vẫn luôn trả lời kĩ càng những câu hỏi của Laura vì ông tin tưởng cô và ông hoàn toàn biết niềm đam mê của cô, bởi ông cũng đã từng như cô bé.

Ánh mắt của Laura nhìn vào trang sách ghi thành phần và cách sử dụng của thuốc 'Gọi nhớ'

Gọi nhớ

Thành phần:

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bạo động

Hôm nay giáo sư Snape tuy không phải đến trường để giải quyết vấn đề nhập học cho những học sinh năm nhất, nhưng ông lại phải đi dạy kèm cho một đứa trẻ tên Maco thì phải. (hình như mọi người đều đoán được Maco là ai thì phải, còn không đoán được thì đợi mấy chương sau nghen~)

Severus Snape tay vừa cầm ít bột Floo chậm rãi đi tới gần lò sưởi, vừa nhắc nhở Laura ở nhà phải cẩn thận. Sau đó ông đọc to rõ ràng nơi cần đến, trong lò sưởi lập tức xuất hiện một ngọn lửa màu xanh và Snape biến mất ngay sau đó.

Laura buồn chán nằm lẫn lộn trên chiếc Sofa. Cô lẩn bên phải, lẩn bên trái, lẩn lẩn, lẩn lẩn và lẩn lẩn.

Cô nằng lẩn đến mức hoa mắt chóng mặt rồi nhảy xuống khỏi chiếc Sofa.

Laura loạng choạng chạy vào phòng mình và cảm thấy hành động lẩn lộn của mình thật đần độn. Cô nàng vừa lục tìm thẻ thư viện mà Laura vừa đang ký vừa nghi ngờ việc mình sống trong thân đứa bé 5 tuổi này làm IQ mình tụt xuống.

Thư viện Galileo mới được xây khá gần nhà của giáo sư Snape. Thư viện Galileo tuy không phải là một thư viện to nhưng nó cũng chứa khá nhiều sách.

Những quyển sách mới tinh được đặt trên giá sách với đủ mọi thể loại, truyện tranh, truyện chữ, từ điển,...

Laura như lạc vào giấc mơ và niềm hạnh phúc, từ trước đến giờ xếp sau độc được và bùa Hắc Ám, đọc sách là thứ Laura thích nhất.

Bà Mary - chủ thư viện là một con người dễ mến và cũng vô cùng thích đọc sách.

Laura và bà Mary đã trao đổi đủ các loại sách của những nhà văn nổi tiếng và thậm chí một vài trong số chúng cũng có trong thư viện. Hôm nay có lẽ sẽ cô nàng chẳng cho hôm nay là một trong những ngày tuyệt vời của cô nếu như cô biết mình sẽ nằm trên giường mấy ngày liền ngay sau đó!!

Laura ra khỏi thư viện Galileo với tâm trạng vui vẻ, vì thuận đường nên tiện thể cô vào siêu thị mua một ít đồ dùng hàng ngày và đồ ăn cho bữa tối.

Bỗng có tiếng la hét vang lên từ đằng sau Laura.

“Tránh ra cô bé!”

“Chạy đi!”

“Cẩn thận!”

Nhưng những tiếng hét đến chói tai ấy vẫn không che lấp được âm thanh xé gió của vật nào đó lao đi với tốc độ xé gió, hướng thẳng tới chỗ Laura.

Cô cảm thấy vô cùng kì quặc, và khi Laura quay đầu lại, chiếc xe tải đang lao đi một cách điên cuồng chỉ còn cách cô khoảng 2 mét.

Cảm giác quen thuộc ủa tới gần, đúng vậy, kiếp trước Laura cũng chết một cách lãng xẹt như vậy.

“Á!” Laura hoảng sợ hét lớn, túi đồ ăn trong tay cô rơi lún lút trên con đường bê tông bằng phẳng.

Không kịp nữa rồi, không kịp để nhấc chân chạy, cô nhắm chặt hai mắt một cách đầy hoảng sợ như thể chỉ cần cô nhắm mắt lại mọi chuyện sẽ biến mất và đây chỉ còn là một giấc mơ, hai tay cô theo bản năng ôm đầu.

Thị giác không thấy gì lại làm cho giác quan khác nhạy cảm hơn bao giờ hết, tai Laura nghe thấy tiếng gió lao vun vút một cách rõ ràng, xúc giác liên tục cảnh báo cô chiếc xe đang tới gần, chứng tỏ rằng đây chẳng phải là một giấc mơ nào cả hết.

Khi chiếc xe lao đến cang gần, Laura lại cảm thấy tuyệt vọng, sợ hãi đến tột cùng.

Không! Cô chưa thể chết bây giờ! Nếu như bây giờ cô chết thì ai sẽ là người ngăn cản Voldemort sát hại giáo sư Snape?! Mọi thứ sẽ trở về với chạt tự vốn có và những con người vô tội vẫn phải chết ư? Bao nhiêu những con người dũng cảm, anh hùng và vĩ đại sẽ phải đổ máu?!

Laura bỗng mờ to đôi mắt, đôi mắt vốn dĩ nên là màu xanh lá giờ đây đổi thành một màu đỏ tươi như máu, vết sẹo hình tia chớp ở sau cổ Laura đau một cách dữ dội. Và cô bật phát ra những câu nói đến chính cô cũng không hiểu được.

Chiếc xe tải bị bóp meo hẫc đi và bay văng ra khỏi con đường, cùng lúc đó các loại kính thủy tinh vỡ và văng tung tóe, những cái đèn đường nổ lั่น lộn. Thậm chí con đường bê tông bằng phẳng còn bị lún xuống xung quanh Laura.

Và ý thức của Laura biến mất hoàn toàn, mọi vật trong vòng 10 mét quanh cô bị phá hỏng.

May mắn có những phù thủy gần đó đã kịp thời tới nơi, song với khả năng phép thuật của Laura 6 phù thủy phải vô cùng cố gắng để kìm nén được cô.

Laura cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mọi thứ quanh cô thật tối tăm, cứ sức lực trong suốt cả cuộc đời cô đã bị rút đi một cách nhanh chóng.

Trong khi Laura đang ngất lịm trên chiếc giường một cách mệt mỏi thì tình trạng giáo sư Snape cũng không dễ chịu hơn một chút nào.

“Cô bé bị bạo động do quá hoảng sợ do suýt bị một chiếc xe tải tông...”

“Ôi Merlin! Tôi đã thấy nhiều đứa trẻ bị bạo động nhưng chưa thấy đứa nào có nguồn năng lượng và bạo động khủng khiếp như thế này!!”

“Cô bé phá hủy gần hết những thứ gần cô bé! Thật đáng sợ! Tôi cho rằng ngay cả những phù thủy mạnh nhất cũng không khủng khiếp như cô bé!..”

Những tên phù thủy đã kịp kìm hãm Laura lẩm nhảm bên tai giáo sư Snape nhưng ông chẳng nghe bất kì tên nào nói. Laura vẫn đang ngất xỉu mấy chục ngày liền, phải truyền thức ăn và đang mệt mỏi nằm trên giường đây.

Severus Snape vốn là một người kiên nhẫn và biết kìm chế cảm xúc của bản thân cũng cảm thấy khó chịu vô cùng với bọn họ.

Có thể lý do Snape nhận nuôi Laura là do về ngoài của con bé giống Lily Evans nhưng bây giờ ông coi con bé như một đứa con gái của mình, là thành viên trong gia đình mình đó là đứa con gái mà ông hết mực yêu thương và bảo vệ.

Nếu như lúc đó ông nán lại hoặc mang con bé đi cùng thì nó đã chẳng gặp nguy hiểm như vậy. Chỉ ít ông cũng phải nhận ra những biểu hiện khác thường của con bé như là một mối hoặc hay thêm ngủ để chế tạo thuốc đảm bảo cho an toàn của con bé.

Snape đã thức trắng nhiều đêm để chăm sóc cho Laura và quan sát bất kỳ biểu hiện bất thường nào của con bé. Narcissa nhìn chồng là Lucius Malfoy bên cạnh, bà chỉ nhìn sự quan tâm của Snape đối với con bé cũng đủ biết nó vô cùng quan trọng với Snape.

Khi Severus Snape đang dạy học cho Draco bé bỏng của bà thì nhận được tin đứa cháu của họ đang ở xa (ý chỉ Laura, nếu bảo Laura là con của Lily & James chắc Laura chết mất) của mình bị bạo động, thế là anh ấy lập tức bỏ dở môn học cuống cuống lên tới chỗ con bé. Có thể cho một Snape lo lắng như thế thì con bé cũng không tầm thường.

Thế là Narcissa đề nghị với Snape là để Laura nghỉ ở chỗ mình vì sự chăm sóc ở đây được ưu tiên hơn nhiều lắm bệnh viện Thánh Mungo và nhà Malfoy có hẳn cả một bác sĩ riêng cho việc điều trị. Dù sao đi chăng nữa thì Severus hiện giờ cũng đang dạy kèm cho Draco bé bỏng, mong rằng sau việc này anh ấy sẽ cố gắng dạy thêm cho thằng bé.

Lucius bắt gặp ánh mắt của vợ, ông hiểu ý vợ đuổi mấy tên phù thủy đang làm nhảm bên tai Snape đi khỏi một cách lịch thiệp trước khi Snape nổi điên và ầm búa chú lên bọn họ.

Bà Narcissa lại gần và khuyên nhủ Severus Snape:

“Tôi nghĩ anh nên đi nghỉ ngơi một lát, anh đã thức trông con bé mấy hôm nay rồi! Con bé sẽ không muốn anh phải chịu nhiều vất vả thế đâu, nó sẽ lo lắng cho anh đấy! Hãy nghỉ ngơi một lát đi và tôi sẽ trông nó hộ anh. Được chứ?”

“Không được! Nếu như tôi rời đi và khi nó tỉnh dậy mà không có tôi bên cạnh thì sao? Tất cả là lỗi của tôi, nếu mà tôi chú ý tới nó một lát...thì nó...thì nó đã không thế...” Snape căng thẳng đáp lại lời khuyên của bà Narcissa.

Bà Narcissa thở dài, bà hiểu tâm trạng của Snape. Nếu như Draco bé nhỏ mà có việc gì, bà cũng sẽ lo lắng không thôi cho thằng bé!

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Gia đình Malfoy kiêu ngạo?!(1)

Xuyên suốt khoảng thời gian Laura ngắt xiu, cô có thể cảm nhận được chiếc khăn mặt đắp trên trán cô được thay liên tục mỗi khi nó hết lạnh.

Laura đoán đó là do thầy Snape chăm sóc cho mình khiến cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô gắng gượng mở to đôi mắt, cô không muốn thầy phải lo lắng vì mình một chút nào.

Điều đầu tiên Laura nhìn thấy là trần nhà màu trắng trang nhã khác hẳn so với trần nhà màu đen của nhà giáo sư Snape một trời một vực.

Trong không khí chẳng hề có mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện và một mình Laura độc chiếm một phòng với chiếc giường có ga màu đen, không có dấu hiệu nào cho thấy cô đang ở trong bệnh viện giành cho phù thủy cả.

Laura cố ngăn cho giọng mình trở nên mệt mỏi, dùng giọng mà cô cho rằng là khỏe nhất mà cô có thể tạo ra trong tình trạng bây giờ hỏi giáo sư Snape bên cạnh.

“Giáo sư, con khỏe rồi.”

Nhưng! Em gái nhà người! Giáo sư Snape đâu chẳng thấy chỉ thấy một thằng nhóc choai choai đang ngồi thiếp đi bên giường. Laura đen mặt, cô quay đầu sang hướng cửa, tránh nhìn mặt cậu ta hòng tránh đi sự thật phũ phàng và bề bộn này. Laura chợt thấy cuộc đời sao mà u ám.

Được rồi, cô vừa tiếp thu việc mình nằm ở một căn phòng xa lạ và người bên cạnh vẫn luôn chăm sóc mình không phải giáo sư Snape thân thương một cách vô cùng bình tĩnh.

Khỏe miệng Laura không ngừng co giật. Cô nàng tự an ủi mình, giáo sư Snape vẫn luôn chăm sóc cô nhưng bây giờ ông đang chế thuốc bỏ cho cô vì biết cô sắp tỉnh. Đúng vậy! Nhất định thế!

Laura định ngồi dậy để rời giường, nhưng cô nàng không dám cử động thêm nữa vì quá đau! Cô ôm đầu và lập tức quay ngoắt mặt sang nhìn tên hung thủ vẫn đang ngủ ngon lành, ngây thơ và không biết gì cả.

Tên đó đang cầm mấy chục sợi tóc của cô! Laura dám cá là cậu ta đã nghịch mái tóc đỏ của mình trong khi cô ngủ đi!! Bằng không chẳng nhẽ tóc cô có chân nhảy vào tay cậu ta vì tay cậu ta quá đẹp!?

Nhìn, nhìn, chuyện trọng yếu hiện tại là tìm giáo sư Snape, Laura kìm nén cơn bùng nổ của mình, song không thể nào ngăn được những ngã tư đường phũ phất hiện trên mặt mình.

Cô nhẹ nhàng rút từng sợi tóc màu đỏ hung của mình ra khỏi tay cậu. Sau đó bực bội nhảy xuống giường. Đi tới gần cánh cửa, Laura dừng bước chân mình lại.

Lương thiện và xấu xa đang giằng co trong đầu cô một cách dữ dội.

Lương thiện nói: Dù sao thì cậu ta cũng đã chăm sóc mình trong lúc mình gặp nạn. Nhìn quần áo của cậu ta kia, chắc chắn không phải người hầu đâu, cậu ta có lẽ là cậu chủ của ngôi nhà này! Laura, mình ít ra cũng phải mang cậu ta lên giường nếu không cậu ta sẽ bị bệnh!!

Xấu xa nói: Tên nhóc đó đã kéo tóc mình, làm mình đau điếng! Và chắc chắn cậu ta đã nghịch tóc mình trong suốt khoảng thời gian trông mình.

Lương thiện: Cậu ta không hề kéo tóc chúng ta, đó chỉ là vô ý, cậu ta đã cứu mạng chúng ta Laura!

Sau đó lương thiện và xấu xa lao vào đánh đấm túi bụi. Cuối cùng, với nỗi buồn vô hạn, lương thiện thắng!!

Laura đẩy cậu bé giựt tóc mình lên giường, đắp chăn, đóng cửa sổ và lẩm bẩm:

“May là tôi lương thiện, nếu không, tôi đã mở cửa sổ mời gọi gió vào chơi cùng cậu rồi!”

Đến bây giờ Laura mới có cơ hội ngắm người đã nghịch tóc mình. Cậu ta là một cậu bé cao với khuôn mặt sắc nhọn, nước da nhợt nhạt, tóc bạch kim bóng lưỡng được chải ra sau đầu kiểu hãnh với một hàng lông mi dài, rậm che phủ đôi mắt của cậu ta. Trông cậu ta có vẻ khá quen mắt khiến Laura tự hỏi xem mình đã gặp cậu ta bao giờ chưa?

Điều làm cô hạnh phúc duy nhất (vì được trả thù) đó là da cậu ta thực sự rất mịn và mềm.

Hắc hắc, chọc má, chọc má, chọc má chết cậu đi! Cho chừa cái tật nghịch tóc tôi!

Sau đó, Laura mang theo tâm trạng hạnh phúc, vui vẻ mở cửa ra vào của căn phòng và đi loay quanh căn biệt thự xa hoa này với mong muốn từ một căn phòng nào đó trong biệt thự khổng lồ này sẽ tìm thấy giáo sư Snape.

Căn biệt thự gồm một toà nhà chính khang trang xa xỉ, khu vườn hoa được thiết kế tỉ mỉ ở giữa, có suối phun và đám công trăn chậm rãi bước đi, cánh cửa sắt tinh xảo có thể khiến người tới chơi lúc vào có cảm giác đi qua màn sương.

Trong biệt thự có đồ trang trí xa hoa, nội thất đẹp để quý giá, lò sưởi đá cẩm thạch và gương mạ vàng. Cửa lớn rất rộng, trên tường có treo ảnh, gạch men dưới chân gần như được phủ bằng tấm thảm hoa lệ.

May mắn thay cho Laura, giữa một biệt thự to khủng khiếp đến thế có một con gia tinh. Khi cô đang loay hoay giữa khu vườn hoa rực rỡ đầy sắc màu thì con gia tinh đó xuất hiện. Con gia tinh mang tất mỗi chân một kiểu, tai dài, mắt như hai trái bóng bằng bông ngược lên nhìn Laura và háo hức nói:

“Dobby xin chào cô Snape! Dobby nghe nói cô Snape vừa bị bệnh và ở đây dưỡng bệnh! Cô Snape có cần gì không?”

“Xin chào, Dobby. Cậu có thể gọi tôi là Laura, tôi sẽ rất vui lòng nếu cậu chỉ cho tôi chỗ giáo sư Snape đang ở.” Laura đáp.

Con gia tinh sững sờ nhìn Laura bởi chẳng khi nào có một vị khách của nhà Malfoy tử tế với gia tinh đến thế, bằng một giọng xúc động và chân thành nó vui vẻ trả lời:

“Ồ vâng thưa cô Laura! Dobby rất vui lòng giúp đỡ cô! Hãy để Dobby dẫn đường!”

Con gia tinh tên Dobby này càng khiến cô cảm thấy quen thuộc, có lẽ bọn họ chỉ là những nhân vật quần chúng trong Harry Potter? (Liên Sương: Draco và Dobby mà là quần chúng thì Yaxley và Greyback là không khí à??)

Laura chậm chạp theo bước Bobby qua nhiều căn phòng rộng lớn, con gia tinh có vẻ khá tâm lý khi đi chậm lại vì biết Laura vừa rời giường bệnh.

Tới gần một căn phòng cách xa hoàn toàn với những phòng khác, mùi dược liệu thoang thoảng ra bên ngoài giúp Laura nhận biết được người trong đó không ai khác ngoài giáo sư Severus Snape.

“Cô Laura! Giáo sư Snape đang ở trong phòng chế dược! Nếu cô cần gì thì hãy gọi Dobby! Dobby sẽ vô cùng hân hạnh được giúp cô!” - Con gia tinh nhanh nhẩu nói.

“Cám ơn nhé! Dobby!”

Sau đó, Dobby lập tức độn thổ về phòng bếp và bận rộn nấu một bữa ăn thơm ngon để chào mừng những vị khách.

Laura khẽ gõ cửa căn phòng, và tiếng nói mệt mỏi của Severus Snape vọng ra:

“Mời vào.”

“Giáo sư Snape, con nghĩ con đã khỏe và có thể rời giường!” Laura nhẹ nhàng nói.

Severus đầu tiên là kinh ngạc khi nghe giọng nói của Laura, sau đó ông mừng rỡ nhìn cô bé và vội vàng hỏi:

“Laura, con thấy ổn chứ? Có mệt mỏi hay buồn ngủ không?”

“Con nghĩ con đã ngủ quá đủ cho hôm nay rồi! Và trái lại,“ - Laura nhìn giáo sư Snape gầy rộc và thâm quầng ở mắt nói tiếp -”Con nghĩ người cần nghỉ ngơi ở đây không phải con mà là ngài. Ngài đã quá vất vả rồi. Con đã ngủ đi bao lâu vậy?”

“Hơn hai tuần rồi Laura! Và con nghĩ như thế nào khi rời phòng mà không thông báo với ai! Thật là một hành động ngu ngốc! Trước khi con tự cho là mình hiểu rõ về sức khỏe của mình, thì ta xin nhắc con là bác sĩ tư của nhà Malfoy sẽ hiểu rõ hơn về bệnh tình và sức khỏe của con!” Giáo sư Snape cõng Laura về phòng và bắt đầu làm nhăm

“Vâng, vâng. Con chỉ lo lắng khi không có ngài bên cạnh mà thôi!” Laura ngắt lời.

Giáo sư Snape giấu đi khóe môi đang cong lên một cách sung sướng bằng tiếng 'hừ' nhẹ.

Bởi vậy mới nói, không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài và cách người ta thể hiện, hãy nhận xét họ qua những hành động của họ. Giáo sư Snape ngoài lạnh trong nóng chính là một ví dụ điển hình và sáng giá!

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Gia đình Malfoy kiêu ngạo?! (2)

Khi Laura được giáo sư Snape cõng mang về phòng để tiếp tục nghỉ ngơi, may mắn cho tên đầu bạch kim đã rời khỏi giường và đang luống cuống đi tìm Laura, bằng không cậu ta nhất định sẽ bị giáo sư Snape trừng mắt đến chết.

(Liên Surong: Á à, cái vụ lo cảm lạnh chỉ là có, cô là đang trả thù thằng bé tội nghiệp đó! Để giáo sư Snape thấy cô vất vả đi lại trong khi cậu ta ngủ ngon lành trên giường thì... , may mà cậu ta vận khí tốt. Laura, cô thật nham hiểm!!)

Giáo sư Severus đặt cô lên giường nghỉ ngơi trong khi chờ bác sĩ tư của nhà Malfoy tới kiểm tra lại sức khỏe cho cô một lần nữa.

Với toàn bộ sự lo lắng với đồng tiền lương của mình, bác sĩ Gusta ba chân bốn cẳng lao đến hết như một trái bóng đang lăn tròn, ông đi vội tới mức còn suýt ngã ở trên cầu thang. Laura thực sự lo lắng rằng ông ta sẽ cần bác sĩ hơn cô nàng nhiều nếu ông ta cứ đi đứng như thế.

(Liên Surong: Khoản đặt tên ta vẫn rất tệ, ban đầu còn định lấy tên của nhân vật Tom và Jerry đặt cho nhân vật quần chúng. Bây giờ khá hơn, viết các chữ cái vào các mảnh giấy rồi bốc từng cái mà thành tên ==> Bác sĩ tư nhà Malfoy là một nạn nhân.)

Theo sau thân hình lùn tịt và béo nục nịch của ông Gusta, là ba người khác. Một người đàn ông có làn da nhợt nhạt, trắng bệch như sáp với mái tóc màu vàng bạch kim và đôi mắt màu xám lạnh lùng, một người phụ nữ với mái tóc vàng hoe và đôi mắt xanh trông vô cùng cao quý. Người còn lại chính là nạn nhân vụ hãm hại bất thành của Laura. (Liên Surong: Đó là con trai bé bỏng của ta-Dracô. Ôi, tội nghiệp nó!)

Bác sĩ Gusta chạy vào phòng một cách vội vã, trong tay cầm một cái đĩa phép, rồi lập tức kiểm tra sức khỏe cho cô trong khi chưa kịp làm cho hơi thở hỗn hển của ông bình thường lại.

Trước khi giáo sư Snape kịp mở miệng hỏi về tình trạng sức khỏe của Laura, người phụ nữ theo bác sĩ Gusta đã mở miệng một cách lo lắng trước.

“Ông Gusta, tình trạng con bé như thế nào rồi?”

“Thưa phu nhân Malfoy, tình trạng sức khỏe của tiểu thư đã ổn định lại. Tuy nhiên tiểu thư vẫn cần tĩnh dưỡng, nguồn năng lượng phép thuật của tiểu thư lớn gấp 3 người bình thường khi tuổi của tiểu thư vẫn còn quá nhỏ!” Ông Gusta nói bằng một giọng ngạc nhiên và hào hứng (Liên Surong: Bộ nghề tay trái của ông là nghiên cứu phép thuật à??) “Tạm thời tiểu thư không nên làm các hoạt động mạnh, tập trung nghỉ ngơi và cần uống thuốc bổ.”

“Cám ơn ông.” Giáo sư Snape nhàn nhạt trả lời. Mặc dù đã nghe về tình trạng của Laura nhưng nỗi lo lắng của ông cũng chỉ giảm đi một ít.

Về phần nghỉ ngơi thì sống trong căn biệt thự này thì chính là nghỉ ngơi rồi! Còn về phần thuốc bổ, các người đùa sao? Snape chính là một bậc thầy đấy! Bởi vậy trong khoảng thời gian này Laura cô xác định sống giống một con sâu gạo, là thành phần ăn bám trong xã hội!

“Anh Sev, bệnh tình của con bé đã đỡ hơn rồi. Giờ đến lượt anh cần nghỉ ngơi đấy!” Lucius khuyên nhủ.

“Tôi cho rằng tôi vẫn còn có thể thức được thêm một chút nữa.” Snape vẫn nói bằng một giọng nhàn nhạt đáp trả.

“Anh Snape, anh đã nghe bác sĩ nói rồi đấy! Con bé cần uống thuốc, và vì thế anh cần nghỉ ngơi nếu không muốn pha nhầm thuốc cho con bé!” - Narcissa cũng vào cuộc -” Anh Snape, trong thời gian anh nghỉ ngơi, tôi chắc chắn dành chúng tôi sẽ chăm sóc con bé một cách tốt nhất, được chứ?”

“Con cũng nghỉ ngơi nên nghỉ ngơi một lát.” Laura nói bằng một giọng khê khàng.

Severus không muốn rời đi một chút nào, ông đành đưa cho Laura một lọ thuốc mới bào chế rồi mới khó chịu rời phòng.

Trong phòng giờ còn bốn người, và Laura chẳng hề quen ai trong bốn người bọn họ cả. Bác sĩ Gusta nhận thấy không khí trong căn phòng càng ngày càng trở nên kì dị, ông vội vàng lui đi một cách ồ ạt hết cái cách ông ta tới đây.

Mặc dù chẳng quen biết ai cả, nhưng vì phép lịch sự, cô chào hỏi một cách lễ phép. Trong phòng lại tiếp tục im lặng, rồi bà Narcissa là người tiếp theo phá vỡ yên lặng bằng cách nhào vào ôm Laura sau đó liên tục nói.

“Ôi Merlin! Con thật là một đứa trẻ đáng yêu! Và con có một mái tóc đỏ và mượt mà thật tuyệt!! Con phải biết con ngất đi đã khiến cho anh Snape lo lắng nhường nào! Và tất nhiên là bọn ta cũng lo lắng lắm chứ! Con...” Bà ấy liên tục nói đủ mọi thứ, khả năng nói liên mạch không ngắt hơi của bà thậm chí có thể sánh ngang với giáo sư Snape khi mắng người.

Laura nằm trong vòng tay ôm ấp bà, khuôn mặt hiện rõ mấy dấu hỏi chấm to đùng. Cô có quen mấy người này sao??

“Ồ, bảo bối à, ta quên mất! Ta là Narcissa Malfoy, kia là chồng ta Lucius Malfoy”- Bà Narcissa chỉ vào người đàn ông với mái tóc bạc kim rồi chỉ vào đứa bé tóc bạc kim giống hệt cha nó - “Còn đó là con ta! Draco Malfoy! Thằng bé giống hệt anh Lucius, và nó cũng thật đáng yêu! Nó như phiên bản thu nhỏ của anh Lucius vậy!”

Laura ngỡ ngàng nhìn sự bất đắc dĩ mà ông Lucius dành cho cô. Sự 'năng động' của bà Narcissa đã làm cho não bộ của cô hoàn toàn bị tê liệt. Thông tin tuồn vào đầu cô như bão lũ mà tốc độ hiểu nội dung đang tuôn vào của Laura lại như một con sên đang bò và kéo theo một quả tạ.

“Narcissa, anh nghĩ con bé cần nghỉ ngơi!” Ông Lucius tốt bụng giải thoát Laura khỏi bàn tay tà ác của bà Narcissa.

“Đúng vậy, đúng vậy, bảo bối ta thật xin lỗi con! Con có cảm thấy không khỏe ở đâu không?? Con c...” Lucius kéo tay vợ ra khỏi căn phòng trong khi bà ấy vẫn không ngừng nói.

“Draco, con ở lại trông con bé.”

“Vâng” Bằng tất cả sự ngưỡng mộ và kính trọng, Draco tự hào như thể cậu vừa được cha mình tin tưởng và giao cho một trọng trách quan trọng.

Bây giờ não bộ Laura đã thông suốt và có thể tải bình thường.

Narcissa...

Lucius...

Malfoy....

Draco Malfoy....

Khoan đã! DRACO MALFOY??!!

Đừng nói vừa rồi là bà Narcissa cao quý đấy nhá!!!!!! Bà Rowling, bà miêu tả sai trăm trọng tính cách của gia đình Malfoy rồi!! (Liên Sương: cho những ai không biết Rowling là tên tác giả)

Bà Narcissa là một người cực kì của cực kì thân thiện, siêu cấp của siêu cấp lành mạnh, cao quý từ đầu lòi ra vậy hả trời?!

Ông Lucius là kẻ mưu ma, xảo quyệt?! Vậy soái ca trăm ôn, nội liêm và trưởng thành vừa từ đâu chui ra vậy?! Đừng nói là tình nhân của bà Narcissa đấy nhá!

Tin tức như những quả bom hạt nhân đổ bộ vào não bộ của Laura, mồ hôi mẹ mồ hôi con đua nhau chảy dài dài.

Thực ra, Laura không biết rằng bà Narcissa có mong muốn sinh con gái, bởi vậy gặp những bé gái đáng yêu là bà sẽ bị quá khích thôi!

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Draco

“Có lẽ em không biết, chỉ một nụ cười lơ đãng của em cũng đủ làm cho thế giới xung quanh tôi rực sáng.”

Trong khi Laura còn đang sốc trước sự việc hình ảnh ông bà Malfoy cao quý bị phá vỡ và bị cán thành bột mịn, tiểu Lucius - Draco 5 tuổi cố gắng bắt chước ông Lucius tỏ ra già dặn và cao quý giờ lại được ra trước mắt Laura rồi nói bằng giọng non nớt song không kém phần kiêu ngạo:

“Này! Uống thuốc!”

Được rồi, việc bạn nhỏ Draco Malfoy kiêu ngạo là việc giống trong nguyên tác, vậy cô có hay không nên vui mừng vì mọi thứ vẫn bình thường?! Vì sao cha mẹ Malfoy không giống như tác giả miêu tả mà đưa con lại vẫn như vậy?

Laura cố gắng kìm chế khoe miệng đang không ngừng co giật. Bạn nhỏ Draco mới chỉ bằng tuổi cô ở kiếp này mà tỏ vẻ người lớn với một người sống hai kiếp như cô?!

Laura đưa bàn tay mũm mĩm trắng ngần của một đứa trẻ nhận lấy lọ được trong tay Draco. Một hơi uống hết cả lọ thuốc.

Việc Laura cô yêu chế ma được là một chuyện, nhưng ghét mùi vị của nó thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Mùi vị của các loại thuốc thường vô cùng kinh dị, thậm chí nó còn có thể đáng đến tê da cả lưỡi, đặc biệt là thuốc càng có tác dụng thì vị của nó càng thêm khủng khiếp và đáng sợ.

Uống lọ thuốc mà Snape chế ra đối với Laura chẳng khác nào bắt Laura phải ăn cả một túi mật cả! (Liên Sương: Mật này không phải là mật ong nhé! Mật của động vật cơ! :3)

Cô là một người vô cùng thích đồ ngọt và cực kì ghét những gì đắng. Bởi vậy sau này cô nhất định sẽ trở thành một phù thủy pha chế ra những ma được hiệu quả và ngon nhất để khắc phục mùi vị kinh khủng của các loại thuốc này!!

Cảm giác đắng ngắt lan tỏa trong miệng cô khiến cô nàng phải nhắm tịt mắt vào.

Nhưng, ngay sau đó Laura lập tức cảm thấy vị ngọt ngào của kẹo đang lan tỏa trong miệng. Cô ngạc nhiên nhìn người vừa nhét chiếc kẹo vào miệng mình - bạn nhỏ Draco.

Cậu ta ngượng ngùng quay mặt đi tránh né ánh mắt nóng rực của Laura, tuy nhiên cậu ta chẳng thể nào che dấu được vành tai đỏ ửng vì xấu hổ.

Hành động nhét kẹo vào miệng Laura của Draco lúc này đối với Laura chẳng khác nào đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi, mọi thành kiến về Draco bay đi hết sạch như chưa hề tồn tại. Hình tượng Draco trong mắt cô nàng trong chớp mắt lập tức trở nên vô cùng to lớn.

Cô dùng giọng nói ngọt ngào và nụ cười tươi tắn chân thành nhất để cảm ơn Draco:

“Cảm ơn rất nhiều! Draco! Mình là Laura Snape. Cậu có thể gọi mình là Laura!”

“Đừng có cảm ơn, tôi chỉ cảm thấy nhần nhó vì đáng không phải biểu hiện mà một quý tộc nên thể hiện ra!” Draco tỏ vẻ kiêu ngạo che lấp đi biểu hiện tự hào trên mặt cậu.

Nhìn ra được tính cách của bạn nhỏ Draco 6 tuổi, Laura phì cười trước hành động trẻ con của cậu, (Liên Sương: thông cảm cho Draco đi~ Thăng bé bây giờ mới có 6 tuổi~) vui vẻ hỏi:

“Kẹo của cậu thật ngon! Có thể cho mình thêm vài cái được không?”

“Hiển nhiên là vậy! Túi kẹo này là do mẹ làm cho tôi!” Draco kiêu ngạo và hào phóng đặt cả túi kẹo ngọt ngào được buộc một cái nơ màu hồng phấn vô cùng xinh xắn vào trong lòng Laura.

Mặc dù Laura đã cảm thấy sức khỏe của mình đã khôi phục hoàn toàn và cô có thể hoạt động như bình thường được. Nhưng giáo sư Snape vẫn không đồng ý cho cô xuống giường, đặc biệt là bà Narcissa thì vô cùng nhiệt tình và hăng hái ủng hộ ý kiến của giáo sư Snape.

Ông Lucius thì im lặng, âm thầm đồng ý với ý kiến của phu nhân mình.

Hức hức... ngài Malfoy, ngài không phải là thê nô đấy chứ?!

Còn Draco? Trong căn biệt thự này tuổi của Draco là nhỏ nhất, cậu ta hoàn toàn không có quyền quyết định.

Bởi vậy, đối với một người khỏe mạnh mà suốt ngày phải nằm trên giường thì phải nói là vô cùng nhàm chán.

Một ngày nọ, khi Laura đang đau khổ đếm lá trên cành để giết thời gian, bạn nhỏ Draco đã vô cùng tốt bụng giúp đỡ cô nàng vượt qua khó khăn, khổ sở.

Trong trí nhớ của Laura có ghi lại như sau:

“Khi tôi đang nhàm chán nằm trên chiếc giường êm ái của nhà Malfoy và đếm xem chiếc cây bên cửa sổ có bao nhiêu lá thì Draco bước vào phòng.

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy yêu quý Draco đến thế!

Sau này tôi mới biết Draco càng lớn càng kiêu ngạo và càng thích bắt nạt tôi, Wây-Sò-Ma??

Vì quá lười (Thực ra là phản kháng không hiệu quả) tôi đã 'cam bài hạ phong', chịu đựng kiếp lao động bị bóc lột~

Khi đó tôi còn nghi ngờ ngày bé tôi bị bệnh 'mù tạm thời' mới so sánh Draco với thiên thần, tôi cảm thấy mình đã hạ nhục thiên thần quá mức! Vì Draco là hiện thân của ác ma!!

Đối với tôi, lúc đó, khi cậu ta bước vào căn phòng làm tôi cảm thấy nó trở nên bừng sáng, mỗi bước chân của cậu nhẹ như đang đi trên không trung và trông chừng như có một đôi cánh trắng của một thiên thần mờ ảo sau lưng cậu.

Draco nhẹ nhàng đưa cho tôi một quyển sách và dịu dàng nói:

“Minh nghe nói cậu thích đọc sách nên mình mang cho cậu một quyển, với lại mẹ mình bảo mình mang đĩa bánh này cho cậu.”

Lúc ấy trong mắt tôi Draco chẳng khác nào một thiên thần mà chúa sai đến để cứu rỗi tôi khỏi sự nhàm chán.

Bằng tất cả sự cảm kích của mình tôi nở nụ cười tươi tắn với Draco.”

Đó là những gì trong Laura nghĩ trong khi đó, còn sự thật thì như sau:

Như mọi hôm, Draco bị bà Narcissa yêu cầu chăm sóc Laura bởi vì mọi người trong nhà đều rất bận.

Draco bước vào căn phòng và bày ra vẻ mặt kiêu ngạo vô cùng đáng yêu như mọi ngày :3

Khi vừa bước vào căn phòng, điều đầu tiên nhìn thấy là một cô bé với mái tóc đỏ rực rỡ, mượt mà và dài ngang lưng đang giương đôi mắt màu xanh lục ngẩn ngơ nhìn khung cảnh tuyệt đẹp bên ngoài cửa sổ.

Ánh nắng rọi lên khuôn mặt bầu bĩnh hồng hào của cô, bộ váy trắng tinh tương phản với ga giường đen mượt, khiến cho hình ảnh về cô bé trở nên nổi bật hơn bao giờ hết.

Draco hơi ngây người, cậu cầm một quyển sách và đĩa bánh về phía Laura.

“Đồ ngốc, tôi nghe nói cô thích đọc sách?” Draco đưa quyển sách cho cô bé, tiện tay nhét luôn miếng bánh đã được cắt nhỏ từ trước vào miệng Laura.

Bởi vậy mới nói sự thật và ý nghĩ luôn khác nhau, Laura Snape đã bị tẩy não về hình tượng của Draco và tự bóp méo sự thật chỉ bằng một quyển sách và đĩa bánh.

Trong trạng thái tự chỉnh sửa ký ức của mình, Laura đã nở một nụ cười vô cùng tươi tắn với Draco.

Cô nhận lấy quyển sách từ tay cậu và không hề phiền hà để cho bạn nhỏ Draco ngồi nghịch tóc mình.

Mặc kệ Laura và Draco đã nói gì đi chăng nữa, chỉ biết nếu như hiện tại có người bước vào căn phòng dưỡng bệnh của Laura thì sẽ được chiêm ngưỡng một bức tranh vô cùng đẹp đẽ và yên bình.

“Trên giường là hai đứa trẻ, một cô bé với mái tóc đỏ đẹp đẽ, cặp mắt màu lục lấp lánh đang chăm chú nhìn vào từng dòng chữ trên trang sách và đang dựa vào một cậu bé với mái tóc bạch kim bên cạnh đang ngồi cạnh nghịch mái tóc đỏ của cô bé”

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tạm biệt gia đình Malfoy và xin chào Hogwarts

Laura ở biệt thự nhà Malfoy gần một tháng để dưỡng bệnh, ngày cô rời giường cũng là ngày cô phải rời biệt thự Malfoy.

Dù sao Laura vì đang trong trường hợp bị nguy hiểm và khẩn cấp - bị bạo động mới phải ở nhờ biệt thự của nhà Malfoy.

Song biệt thự nhà Malfoy không phải nhà của cô, do đó, sớm muộn gì Laura cũng phải tạm biệt gia đình nhà Malfoy để trở về căn nhà giáo sư Snape mua dùng trong các kì nghỉ của giáo viên khi không phải đến trường Hogwarts làm việc.

Biết việc Laura phải trở về đã khiến bà Narcissa vô cùng buồn, thậm chí còn khiến bà sụt khóc. Tuy trong truyện phụ nhân Malfoy là một người phụ nữ rất đáng ghét nhưng đối với những người bà coi là người nhà thì lại hết sức quan tâm và yêu quý.

Narcissa nhìn Laura bằng đôi mắt đỏ hoe, dịu dàng nói:

“Bảo bối, nếu như con muốn, con có thể quay lại đây bất cứ khi nào! Chúng ta sẽ luôn chào đón con.”

“Vâng, con cảm ơn.” Laura ngoan ngoãn nói. Khoảng thời gian ở đây dưỡng bệnh, bà Narcissa đối xử với cô vô cùng tốt, chẳng khác nào bà đối xử với con của chính mình cả!

“Khi con dùng bột Floo thì hãy nhớ nắm chặt tay của giáo sư Snape nhé! Cần thận để chắc chắn con sẽ vào đúng vị lò. Ôi Merlin! Ta không muốn con bị lạc chút nào! Lúc ấy thì con phải xoay sở ra sao?!” Narcissa lo lắng nhắc nhở.

“Được rồi, chị Narcissa, nó là cháu tôi, tôi hoàn toàn có thể đảm bảo rằng nó sẽ không bị lạc!” Giáo sư Severus Snape dùng một giọng nhạt như nước nói với bà.

Sau đó Snape lấy một nhúm bột lấp lánh trong bát làm bằng sứ, bước tới đứng cạnh lò sưởi, quăng nhúm bột vào lửa.

Tiếng ầm ầm vang lên, ngọn lửa chuyển màu xanh ngọc bích, bốc cao gấp hai lần Laura. Bấy giờ giáo sư Snape mới dắt tay Laura vào lò sưởi, đọc rõ ràng tên địa điểm căn nhà.

Đây là lần đầu tiên Laura sử dụng bột Floo khi còn tỉnh táo. Cô có cảm giác như thể bị hút xuống một cái cống khổng lồ và mình thì bị quay tít như đang ngồi trong cái máy giặt – tiếng ầm ầm làm điếc cả tai.

Tuy nhiên Laura vẫn yên tâm nhắm mắt lại để tránh bồ hóng bay vào mắt, bởi bàn tay của Snape vẫn nắm chặt lấy tay của cô. Và cô hoàn toàn tin tưởng rằng cho dù có gì xảy ra thì thầy Snape vẫn sẵn sàng bảo vệ mình!

Mặc dù đã nắm chặt tay của giáo sư Snape, song lúc đi ra, bước chân của cô cũng không tránh khỏi xiêu vẹo một chút.

Laura khẽ mở đôi mắt, căn nhà quen thuộc mà cô đã ở suốt 6 năm hiện lên trước mắt. Hoàn toàn không có gì bị xê dịch kể từ khi cô bước ra khỏi căn phòng để tới thư viện Galileo, ngoại trừ việc căn nhà trở nên hơi bụi bặm.

Laura vừa phui bụi dính trên chiếc áo choàng do sử dụng bột Floo vừa hỏi giáo sư Snape:

“Giáo sư Snape, lúc con bị bạo động ấy ạ, con nghĩ con đã làm hỏng vài thứ và bị vài người thấy, con lo rằng...”

“Bộ sẽ xử lý.” Snape ngắt lời bằng một câu cụt lùn.

“Vâng”

Năm học mới của trường Hogwarts sắp bắt đầu làm trong số lượng công việc của giáo sư Snape tăng lên một cách đáng kể và thời gian ông vắng mặt ở nhà ngày càng nhiều.

Bất chấp sự bận rộn cho năm học mới, giáo sư Snape vẫn lo lắng không yên và luôn quan tâm tới mọi hoạt động của Laura. Cho dù cô đã được bác sĩ tư của nhà Malfoy - ông Gusta đảm bảo một cách vô cùng chắc chắn về tình trạng sức khỏe của mình.

“Giáo sư Snape, ngài nên đi nghỉ ngơi đi. Con cảm thấy mình vô cùng khỏe mạnh, bác sĩ Gusta cũng đã đảm bảo rằng con có một sức khỏe như bình thường và con vẫn luôn uống ma dược của ngài đầy đủ. Ngài phải tin tưởng vào khả năng pha chế của mình chứ!”

“Ồ, ta nghĩ mình không có chút nào mệt mỏi cả.” Giáo sư Snape mắt không rời sách nhàn nhạt đáp lại.

“Vậy thưa giáo sư, vết thâm quầng ở dưới mắt ngài là gì thế ạ?”

“...”

Mặc dù không đồng tình với sự lo lắng quá mức của giáo sư Snape dành cho mình khiến ông quên đi việc chăm sóc sức khỏe bản thân, Laura cũng không thể phủ nhận rằng đôi lúc cô cảm thấy khá vui mừng và cảm thấy may mắn vì sự lo lắng của ông dành cho mình.

Phần vì cô cảm thấy hạnh phúc khi có được sự quan tâm của giáo sư Snape như tình thương của một người cha, mặc dù nó khá khó để phát hiện, phần

còn lại là vì Severus Snape không yên tâm với sức khỏe của Laura, nên khác với những năm trước, ông để Laura ở nhà, ông đã đề nghị với hiệu trưởng của trường Hogwarts - cụ Albus Dumbledore cho phép mình mang theo Laura đến trường Hogwarts.

Và tất nhiên, để cụ Dumbledore đồng ý với đề định của mình, giáo sư Snape đã có phần hơi quá phóng đại bệnh tình của Laura với cụ “một xíu”.

Cho dù không phải là một fan hâm mộ cuồng nhiệt với cuốn tiểu thuyết “Harry Potter” nhưng Laura vẫn vô cùng hào hứng, thậm chí là hồi hộp khi biết mình sắp đến được với địa điểm chủ yếu và nổi bật trong “Harry Potter”.

Đối với một người bình thường có cuộc sống bình thường trong kiếp trước, cô chưa bao giờ thấy một điều phi khoa học, thậm chí là chưa bao giờ mơ mộng về những thứ kì diệu như rồng, yêu tinh, ma... kẻ cả trong giấc mơ của mình.

Tin mình sắp được đặt chân vào trường Hogwarts khiến cảm xúc của Laura trở nên lẫn lộn và cô hoàn toàn không thể phân biệt được mình đang cảm thấy vui sướng, hồi hộp hay sợ hãi nữa.

Nói cô sắp được đến Hogwarts đối với Laura chẳng khác nào nói với cô rằng cô sẽ thấy một cơn mưa cô-ca vậy.

(Liên Trương: Thực ra khi cô trở thành phù thủy rồi đừng nói là mưa cô-ca ngay cả lũ cô-ca cô cũng biến ra được. Phù thủy giỏi một xíu là làm được mà! Cô đừng sử dụng mấy thứ logic ở giới phù thủy. Riêng chữ phù thủy đã phi logic rồi :3)

Do đó, những buổi tối tiếp theo của Laura tưởng như trở nên dài vô tận, Laura chẳng thể chợp mắt một giây nào dù cô đã đếm đến con cừu thứ 49571 mỗi đêm. Song mỗi sáng thức dậy Laura vẫn tỉnh táo và chẳng có một cơn đau đầu nào xuất hiện thay cô cả.

Cuối cùng ngày mà Laura mong chờ đã đến!!

Laura hớn hờ nắm chặt tay giáo sư Snape đứng trước lò sưởi của căn nhà và nghe ông đọc một câu rõ ràng “Phòng hiệu trưởng trường Hogwarts”.

Hà? Tại sao lại là phòng hiệu trưởng? Không phải là văn phòng giáo sư Snape sao?! Vậy chẳng nhẽ tiếp theo Laura cô sẽ phải gặp nhân vật còn nguy hiểm hơn cả Voldemort - cụ Albus Dumbledore?!

Đối với tiểu thuyết “Harry Potter” nhân vật mà Laura đánh giá là nguy hiểm nhất không phải là kẻ mà mọi người đều kinh sợ, không ai dám gọi tên, chỉ dám gọi là “Kẻ-mà-cũng-biết-đó-là-ai” mà lại là cụ Albus Dumbledore. Cụ một khi nhận đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất, ngay cả chúa tể Voldemort cũng phải ngoan ngoãn xếp hàng phía sau.

Lí do? Đơn giản thôi.

Thứ nhất, cụ có thể tàn nhẫn được với chính mình và cũng hoàn toàn có thể tàn nhẫn được với người khác (nạn nhân là em trai cô-Harry Potter; theo như trí nhớ của thầy Snape trong nguyên tác, cụ Dumbledore hoàn toàn đoán được và thậm chí là sắp xếp cho Harry chết dưới tay Voldemort).

Thứ hai, cụ có một trí tuệ siêu phàm, trước khi qua đời, cụ đã bố trí chu toàn cho cái chết của Kẻ-chớ-gọi-tên-ra, và thời khắc cụ qua đời cũng là thời khắc cái chết của Voldemort được định đoạt.

Nói trắng ra, hiệu trưởng Albus chính là hiện thân của hồ ly thành tinh, là ví dụ điển hình và rục rở của “Giùng càng già càng cay”!

Mày mấn là cụ về phe của cô, bằng không chắc cô xuống mồ sớm vì bệnh tim mắt!

Mang tâm trạng mờ mịt theo bước giáo sư Snape ra khỏi lò sưởi của phòng hiệu trưởng Hogwarts - nơi cụ Dumbledore thường ở.

Tuy nhiên, điều đầu tiên mà Laura thấy lại là lưng một cụ già mặc áo choàng dài quét đất có những hoa văn là họa tiết về mặt trăng và những vì sao chứ không phải là khuôn mặt! Do cụ đang nhìn ra ngoài cửa sổ và quay lưng với chiếc lò sưởi.

“Ồ! Giáo sư Snape! Anh đến sớm hơn tôi nghĩ đấy! Anh có mang theo cháu họ của mình, cô Laura Snape không vậy?” Cụ vừa nói vừa quay lại vừa nhìn về phía Laura và giáo sư Snape.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trường hogwarts

“Ồ! Giáo sư Snape! Anh đến sớm hơn tôi nghĩ đấy! Anh có mang theo cháu họ của mình, cô Laura Snape không vậy?” Cụ vừa nói vừa quay lại vừa nhìn về phía Laura và giáo sư Snape.

Cụ Dumbledore ốm, cao, rất già, với mái tóc và bộ râu bạc trắng dài đến thắt lưng. Gương mặt hằn lên những nếp nhăn và đôi mắt xanh lơ của cụ sáng rỡ và lấp lánh phía sau cặp kính có hình dạng nửa vành trăng. Mũi cụ thì vừa dài vừa khoằm như thể cụ đã từng bị gãy mũi ít nhất hai lần.

Cụ đứng trong căn phòng hiệu trưởng trường Hogwarts, đó là một căn phòng tròn rộng rãi, đầy những âm thanh buồn cười. Một mớ dụng cụ bằng bạc lạ lùng xếp trên mấy cái bàn chân cẳng khăng khiêu, cứ kêu vo vo và xẹt ra những cụm khói nho nhỏ. Mấy bức tường treo đầy chân dung các hiệu trưởng cũ của trường Hogwarts. Tất cả đều đang ngủ gà ngủ gật trong khung tranh.

Có một cái bàn giấy khổng lồ, chân có vuốt. Đằng sau cái bàn giấy ấy là một cái kệ, và trên cái kệ ấy là một cái nón phù thủy te tua sờn nát. Laura tất nhiên biết đó là chiếc nón phân loại, chiếc nón có chứa một ít não của các nhà sáng lập trường Hogwarts: Godric Gryffindor, Salazar Slytherin, Rowena Ravenclaw và Helga Hufflepuff.

Đằng sau cánh cửa căn phòng có một nhánh cây vàng, và đậu trên nhánh cây đó là một con chim phượng hoàng có bộ lông vàng tía tuyệt đẹp.

Cụ Dumbledore hứng thú nhìn Laura và khẽ lẩm bầm một câu mà chỉ cụ nghe rõ được. Mặc dù Laura đã cố gắng lắng nghe hết sức nhưng cô chỉ nghe được những tiếng đứt quãng chẳng rõ ràng mà cụ Albus Dumbledore phát ra:

“Thì ra là thế...hắn nào...tôi cứ nghĩ...”

Tuy nhiên Laura hoàn toàn hiểu được cụ đang nghĩ gì. Bởi ngoại hình của Laura bây giờ phải giống đến 9 phần mẹ mình - Lily Evans, đặc biệt là đôi mắt và cụ Albus thừa biết người mà giáo sư Snape đã dành trọn tình yêu của cả cuộc đời cũng không ai khác ngoài mẹ cô.

Rồi cụ nhìn Laura bằng ánh mắt hòa ái qua cặp kính trễ xuống mũi, vừa chìa những viên kẹo đủ màu sắc và các vị về phía cô vừa hỏi:

“Laura, con có muốn ăn một ít kẹo chứ? Ta có đủ các vị của kẹo dẻo đây.”

“Dạ, không ạ. Con có mang kẹo sirô chanh mà mình yêu thích, thầy có muốn một cái chứ?” Laura theo phản xạ tự nhiên lịch sự đáp lại.

“Ồ! Đó là loại kẹo của Muggle mà ta thích nhất đấy! Cảm ơn con.” Thầy Dumbledore thoải mái nhận lấy cái kẹo từ tay cô.

Laura và cụ Dumbledore trò chuyện một cách hiền hòa như hai người phải như thế, hoàn toàn bỏ mặc giáo sư Snape mặt đang đen như đất nòi.

“Ông Dumbledore, giờ ông đã gặp cháu gái tôi, Laura, và giờ chúng tôi có thể rời đi được rồi chứ? Lớp học của tôi sắp bắt đầu rồi!” Giáo sư Snape khó chịu cắt ngang.

“Thôi nào anh Snape! Hãy để cô bé ở đây đi! Một cuộc nói chuyện giữa một ông già vô hại và một cô bé nhỏ nhắn đâu thể gây hại gì?” Cụ nói một cách hóm hỉnh và nháy mắt với Laura.

Vâng, có lẽ “một ông già vô hại” đủ khả năng để kết liễu đời Voldemort ngay cả khi chết và “đứa bé đáng yêu” sống 2 kiếp người kiếp một trong hai đứa trẻ vẫn sống hẳn là bình thường và chẳng thể gây hại gì.

“Ông Dumbledore! Tôi sẽ cảm thấy an toàn hơn nếu có thể tự mình trông con bé!” Snape gắt lên.

“Anh Snape à, tôi cũng có thể trông con bé hộ anh chứ! Tôi chắc chắn sẽ cố hết sức để bảo vệ con bé khi cần thiết.” Vẫn giọng điệu 'tung tung' như muốn chọc tức người nghe đó, cụ đáp.

“Ông đã hứa với tôi sẽ không dùng Chiết tâm bí thuật với con bé!”

“Tôi có hứa sao?” Cụ Dumbledore nhún vai và tỏ vẻ mình đang cố gắng nhớ lại.

“Ông Dumbledore!”

“Được rồi anh Snape, bình tĩnh chút đi. Ai có thể làm thế với một cô bé kia chứ?” Cụ Dumbledore biết Snape đang trở nên tức giận, cụ thôi đùa giỡn và yên lặng để giáo sư Snape mang Laura ra khỏi văn phòng hiệu trưởng trường Hogwarts.

Giáo sư Snape cúi kính mang theo Laura khỏi căn phòng, bước xuống khỏi chiếc cầu thang hình xoắn ốc bí ẩn, đi qua một miệng máng xối khổng lồ bằng đá khắc hình một con thú cực kỳ xấu xí.

Và mặc kệ bức tường đóng lại sau lưng, cả hai tiếp tục lặng lẽ bước vòng qua một góc hành lang.

Hình ảnh của toàn trường Hogwarts xuất hiện khi Laura vô tình nhìn thấy qua khung cửa sổ cô vừa đi qua. Quả nhiên, hình ảnh Hogwarts trên phim ảnh cũng không đủ miêu tả sự rộng lớn và cổ kính của tòa lâu đài này.

Hogwarts là một tòa lâu đài huyền bí cổ xưa với bảy tầng lầu, nằm trên một vùng đất hoang sơ hùng vĩ. Khu sân vườn của tòa lâu đài đặc biệt rộng lớn, bao gồm một hồ nước mênh mông, một khu rừng rậm rạp, vài căn nhà kính trồng cây, chòi canh - nơi Hagrid ở và một sân dành riêng cho việc chơi Quidditch.

Laura cố gắng đuổi kịp giáo sư Snape bằng đôi chân ngắn của mình, cô theo giáo sư đi tới một cái hầm lạnh buốt, lạnh hơn những phòng chính trên lâu đài nhiều và những đám côn trùng li ti bay lảng quăng trong các ống nghiệm thủy tinh, đầy bốn bức tường.

Tiết học Độc Dược hôm nay giáo sư Snape dạy cho hai nhà Slytherin và Ravenclaw của năm thứ hai, do đó thầy Snape không cần phải nhắc nhở bất cứ điều gì giống như với các học sinh năm nhất nữa, và chắc chắn bất kỳ học sinh nào cũng hiểu tính của ông.

Ngay khi ông bước vào căn hầm, toàn bộ tiếng xì xào bàn tán đều biến mất và thay vào đó là sự tĩnh lặng.

Tuy nhiên, vẫn có một số học sinh của nhà Slytherin đủ dũng cảm để nhìn chăm chăm vào một đứa bé kì lạ đi theo Snape là Laura.

Hiển nhiên là Laura không mấy bất ngờ về việc này. Tin tức giáo sư Snape mang theo một đứa trẻ vào trường Hogwarts chắc chắn còn “nóng” tương đương với tin Harry đánh bại Voldemort, đặc biệt là khi chính cụ Albus Dumbledore tự mình thông báo.

Nhưng việc Laura không mấy bất ngờ với những ánh mắt tìm tòi của các học sinh này không có nghĩa là cô không cảm thấy phiền với hàng chục ánh mắt nhìn cô như động vật trong sở thú như vậy!!

Laura khó chịu lật từng trang sách và ngó lơ mấy người đang nhìn cô như người ngoài hành tinh. Tất nhiên thì kết cục của những con người 'dũng cảm' ấy phải nói là vô cùng thê thảm, giáo sư Snape liên tục hỏi từng người những câu hỏi cực khó.

Từ đó cho đến cuối buổi học về độc dược, hoàn toàn không có thêm bất kỳ học sinh nào dám nhìn về phía Laura nữa.

Giáo sư Snape chia học sinh thành từng nhóm bốn người, giao cho bọn họ thực hành pha chế dung dịch Sừng tấy.

Tất nhiên, vì giáo sư Snape là chủ nhiệm của nhà Slytherin, vì vậy để giúp đỡ người nhà của mình, trong khi Snape đi qua đi lại khiến áo trùm đen của ông quét đất liên tục để coi các học sinh bên nhà Ravenclaw pha chế được thì Laura lại chạy lon ton đến bên nhà Slytherin và nhắc bài cho bọn họ.

“Ôi đừng! Đừng bỏ thứ đó vào trong vạc! Nó sẽ làm dung dịch của các anh bắn tung tóe ra ngoài đấy!” Laura nhắc khẽ với một nhóm Slytherin.

“Vậy bây giờ phải bỏ gì vào?” Một học sinh trong nhóm hỏi nhỏ.

“Đợi một lát nữa rồi các anh hãy bỏ nhên nhện vào.” Laura khẽ đáp lại.

Với sự giúp đỡ của một “đứa bé cao tuổi” - Laura Snape, hôm nay các nhóm của nhà Slytherin đã pha chế ra các loại dung dịch một cách hoàn hảo!

Trong khi thuốc trong vạc của một học sinh nhà Ravenclaw thậm chí còn phát nổ và bắn tung tóe khắp lớp. Bọn học trò rú lên khi những tia dung dịch Sừng tấy bắn trúng vào người và cuối cùng kết thúc bằng cách xuống phòng y tế của bà Poppy Pomfrey lấy thuốc Xi độc uống.

Điều làm Laura hạnh phúc nhất không phải là cô nhận được những lời cảm ơn của học sinh nhà Slytherin mà là việc cô đã góp phần pha chế nên dung dịch Sừng tấy!! Đây là lần đầu tiên Laura góp phần pha chế độc dược - điều mà cô ước ao nhất!

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Phát sinh nghi ngờ

Đợi cho tất cả các học sinh của hai nhà Ravenclaw và Slytherin đi ra khỏi căn hầm, giáo sư Snape vừa thu dọn đồ đạc vừa liếc mắt nhìn Laura, rồi ông nói bằng một giọng khẳng định:

“Con nhắc cho bọn Slytherin.”

Laura quyết định cười gượng cho qua chuyện, hoàn toàn không có ý định tiếp tục chủ đề này.

“Giáo sư Snape, con muốn qua thư viện một lát. Được không ạ?”

“Ừ” Snape không mấy lo lắng đồng ý. Dù sao trong thư viện cũng có bà Irma Pince trông coi, nếu như con bé có vấn đề gì thì Snape sẽ được thông báo ngay lập tức.

Nhờ có sự thông báo trước của cụ Albus về sự xuất hiện của Laura, cô hoàn toàn có thể nghênh ngang, ngang hoàng đi trên hành lang mà không phải lo lắng bất cứ điều gì ngoài những đôi mắt đang nhìn về phía cô.

“Di chuyển nhanh lên bọn kia! Các trò đang làm hành lang trở nên chật chội đấy!” Một giọng nói vang lên và ngay sau đó tất cả các học sinh đều nhanh chóng di chuyển, tưởng như trên hành lang này có gì đó vô cùng đáng sợ.

Chủ nhân của giọng nói dẫn theo một con mèo gầy khẳng khiu, lông xám bám đầy bụi và đôi mắt giống hệt người đàn ông - đều lờ lờ, sáng như bóng đèn. Laura dựa vào con mèo lông xám để nhận ra đây là giám thị trường Hogwarts - Argus Filch và bà Norris.

“Còn trò kia! Sao...” Ông Filch toan lên giọng nói tiếp nhưng ông đã nhanh chóng nhận ra điều bất thường. Bà Norris phe phẩy cái đuôi, chậm rãi bước đến bên cạnh chân của Laura.

“Trò hẳn là đứa trẻ mà anh Snape mang đến trường?” Ông Filch hỏi.

“Dạ? A...Vâng?” Laura luống cuống đáp lại.

“Ta là giám thị của trường Hogwarts, Argus Filch! Ta cho rằng trò không nên đi lại nhiều ở nơi đông người!” Ông nói.

“Dạ. Con đang định tới thư viện nhưng lại không biết đường, ngài có thể dẫn con tới đó được không ạ?” Laura lễ phép đáp hỏi.

“Được rồi, đi theo ta.” Ông Filch bắt đầu đi nói với cô.

Laura theo bước Argus Filch đi xuyên qua vô số hành lang, nhờ đi cạnh ông mà không một học sinh nào giám nhìn Laura một cách lộ liễu như trước.

Giám thị Filch mặc dù đang “hộ tống” Laura đến thư viện trường Hogwarts, nhưng ông không hề hoàn toàn quên đi nhiệm vụ, công việc của mình.

Argus Filch vừa đi vừa phạt các học sinh đang vi phạm nội quy của Hogwarts, bà Norris thì đi vòng quanh đám học trò làm bọn họ thậm chí còn không dám nói to vì sợ bị phạt.

“Ngài Filch” Laura khẽ gọi vị giám thị đang hết lòng với công việc kia.

“Hử?” Ông Filch quay lại nhìn cô.

“Con thấy ngài và bà Norris rất tận tụy với công việc!”

Ông Filch ngạc nhiên nhìn Laura, thậm chí bà Norris đang đi phía trước cũng sững sốt quay đầu lại, bởi từ trước đến giờ chưa một đứa trẻ nào khen ngợi hai người chân thành như thế. Bọn học sinh trong trường phải nói là ghét cay ghét đắng hai người, nhiều đứa còn ước được đá hai người mấy cái.

“Trò...trò không...không cảm thấy bọn ta phiền hà?” Ông Filch lấp bắp nhìn Laura.

“Tất nhiên là không ạ! Con thấy hai người luôn làm hết sức mình với công việc, nếu không có hai người trường Hogwarts sẽ trở nên lộn xộn và luôn có học sinh vi phạm nội quy.” Cô kiên định lắc đầu phủ nhận, giọng nói vô cùng chắc chắn, không có một chút nào là do dự.

“Vậy...vậy thì cảm ơn.” Ông giám thị lần này lấp bắp vì cảm động.

Trong mắt mọi người ông Filch và bà Norris có thể là một kẻ khó chịu và luôn phạt học sinh, nhưng đối với Laura họ lại là những người làm việc vô cùng nghiêm chỉnh. Hai người đó chỉ đơn thuần là làm công việc của mình! Nếu như Harry và các học sinh khác không vi phạm nội quy thì chắc chắn ông Filch và bà Norris cũng sẽ không phạt họ!

Ông Filch tự hào tiếp tục công việc của mình một cách hăng hái, riêng bà Norris thì không đi trước hai người đến chỗ các học sinh nữa mà bà rào bước bên cạnh Laura.

“Ông Filch!” Một tiếng gọi vọng ra từ đằng sau lưng Laura. Người gọi ông Filch là một người phụ nữ có vóc dáng cao lớn, khỏe mạnh. Mái tóc đen của bà được búi gọn phía sau. Bà mặc một chiếc áo dài màu xanh ngọc, đội chiếc mũ nhọn đầu, rộng vành màu đen và đeo chiếc kính vuông.

“Ông có thấy giáo sư Filius Flitwick đâu không? Tôi cần bàn với thầy ấy một số chuyện.” Người phụ nữ tiếp tục hỏi.

“Tôi vừa thấy ông ấy ở nhà Ravenclaw xong, chị Minerva ạ!” Ông Filch trả lời.

Laura quan sát người phụ nữ một lát, thì ra là bà Minerva McGonagall, giáo sư phụ trách dạy môn Biến hình và đồng thời cũng là người chủ nhiệm nhà Gryffindor. Giáo sư McGonagall liếc sang nhìn Laura, rồi bà hoảng hốt làm rơi hết sách trong tay, bà run rẩy chỉ vào Laura hỏi:

“Con bé là ai vậy?”

“Chị Minerva, lần trước cụ Dumbledore đã thông báo là Snape sẽ mang cháu của anh ấy đến trường vì tình trạng sức khỏe của con bé còn gì? Chị quên rồi sao?” Ông Filch khó hiểu nhìn bà McGonagall.

“Giống...giống quá!” Bà McGonagall vội vã nhặt những quyển sách rơi tung tóe trên nền đất, bà hoảng hốt bước đi hướng thẳng theo hướng phòng hiệu trưởng trường Hogwarts. McGonagall hoàn toàn quên việc mình cần bàn chuyện với giáo sư Filius Flitwick, bỏ mặc ông Argus Filch ngỡ ngàng mà không nói một lời rời đi.

Laura lấy bàn tay sờ mó khuôn mặt mình, trong lòng buồn phiền than thở, nhìn giống đến mức độ đó à, trong khi ngoài mặt giả ngu hỏi ông Filch:

“Bà ấy làm sao thế ạ?”

“Ta cũng không biết nữa. Thôi, cứ mặc kệ bà ấy đi.” Ông Filch ngáo ngoáp đáp lại.

Sau đó, ông giám thị trường Hogwarts (Filch) và phó giáo thị trường Hogwarts (bà Norris) tiếp tục dẫn đường cho Laura đến thư viện.

McGonagall vội vã bước vòng qua một góc hành lang, đến trước một miệng máng xối khổng lồ bằng đá khắc hình một con thú cực kỳ xấu xí.

Giáo sư McGonagall nói: - Mút đầu!

Hiển nhiên đây là một mặt khẩu, bởi vì con thú bằng đá bỗng nhiên sống động, nhảy phóc một cái, tránh qua một bên, và bức tường đằng sau nó tách ra làm đôi. Đằng sau bức tường, những bậc cầu thang xoắn ốc êm ái chuyển động lên cao, giống như cầu thang cuốn tự động hiện ra.

Bà sốt rột nhìn mình được nâng lên theo hình xoắn ốc, càng lúc càng cao, cho đến khi một cánh cửa bằng gỗ sồi bóng láng có nắm đấm cửa bằng đồng đúc theo hình dạng một con sư tử đầu chim. Đó là con Mãnh sư đại bàng, biểu tượng của nhà Gryffindor.

Bà McGonagall bước nhanh về phía cánh cửa phòng hiệu trưởng và dón dập gõ vào cánh cửa tội nghiệp.

“Mời vào”

Bà lập tức mở căn phòng và hấp tấp nói:

“Ông Dumbledore, ông có..”

“Được rồi chị Minerva, bình tĩnh một chút đi. Hẳn chị đã gặp đứa cháu của Snape?” Cụ Dumbledore chụm những đầu ngón tay của mình vào nhau, nói bằng giọng vui vẻ.

“Vâng! Con bé, con bé giống Lily quá! Có khi...có khi nào...” Bà McGonagall do dự đáp lời cụ.

“Ồ, đúng là vậy! Nhưng chị Minerva à, Lily và James chỉ có một đứa con, đó là Harry Potter! Ngoài ra bọn họ chẳng có đứa con nào khác!” Cụ bình tĩnh nói.

“Nhưng lẽ đâu... Thôi, có lẽ con bé giống Lily như thế cũng chỉ là sự trùng hợp.” Bà thở dài.

“Vâng, trên đời này vẫn không thiếu sự trùng hợp và bí mật mà! Chị Minerva, tôi nhớ không nhầm là lát nữa chị sẽ có lớp?”

“Vâng, tạm biệt, ông Dumbledore.” Minerva đã lấy lại được bình tĩnh, bà cẩn thận đóng cánh cửa lại và rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Tuy nhiên, mặc dù thầy hiệu trưởng Albus Dumbledore đã phủ định việc Laura là con của Lily và James nhưng từ sau khi bà Minerva McGonagall bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, một số giáo sư trong trường Hogwarts có quen biết đặc biệt với cha mẹ của Laura thì vẫn còn nghi ngờ với Laura.

Bên này, Laura hoàn toàn không biết một chút nào về cuộc gặp gỡ giữa người chủ nhiệm nhà Gryffindor và hiệu trưởng trường Hogwarts - một phù thủy được mọi người tôn là vĩ đại nhất mọi thời đại.

Giám thị Filch và bà Norris đưa Laura đến trước cửa thư viện.

“Đây là thư viện của trường Hogwarts, thư viện này do bà Irma Pince làm thủ thư, cần gì trò cứ hỏi bà ấy. Và...” - Ông Filch ho nhẹ - “...ừm... nếu như trò không biết đường đi đến nơi nào nữa trò có thể đến tìm ta. Lối đi của trường Hogwarts rất hay thay đổi và dễ bị lạc.”

“Vâng, con cảm ơn!” Laura vui vẻ nói.

Cô khẽ mở cánh cửa thư viện và thò đầu vào nhìn xung quanh.

“Ai đó?!” Bà Irma Pince - quản lý thư viện là một người đàn bà gầy gò, trông giống như một con kền kền suy dinh dưỡng. Bà Pince quắc mắt nhìn vào cánh cửa thư viện, lúc ấy bà đang đánh bóng cái gậy mạ vàng của một cuốn sách thần chú khổng lồ.

Laura rụt rè chào bà.

“Con hẳn là cháu của anh Snape?” Bà Pince ngừng lau cái gậy của cuốn sách hỏi.

“Dạ.”

“Vậy con muốn lấy sách gì để đọc vậy, cô bé?” Bà lịch sự hỏi.

“Ngài làm ơn lấy tìm hộ con quyển 'Hogwarts một lịch sử'.”

“Vậy hả? Đợi ta một lát.” Bà Irma đặt quyển sách vừa được lau sạch sẽ về vị trí cũ và đi tới gần một cái giá sách không xa, lấy quyển “Hogwarts một lịch sử” đưa cho Laura.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bản đồ Đạo tặc

Trường Hogwarts là một trường học có lịch sử lâu đời được xây dựng bởi bốn vị phù thủy vĩ đại, tên của bốn người được đặt cho bốn nhà của trường Hogwarts.

Đây là một tòa lâu đài rộng lớn với những cầu thang được ếm ma thuật luôn luôn thay đổi và rất nhiều căn phòng bị bỏ trống. Nếu như ai không quen đường ở đây thì chắc chắn sẽ bị lạc!

Laura bước ra khỏi thư viện trường, cô cảm thấy hoang mang vì không biết nên đi lối nào để tìm giáo sư Snape. Laura quan sát xung quanh, mong rằng sẽ tìm thấy một giáo sư hoặc ai đó đủ hiểu biết để đưa cô nàng đến chỗ Severus.

Tất nhiên là cô phải cảnh giác với gã yêu tinh Peeves mặc dù Laura chẳng biết lão trông như thế nào, cô sẽ không ngốc nghe theo lời gã, bởi nếu theo lời của Peeves thì 100% bị dẫn đến hai cánh cửa khoá chặt và một cầu thang giả.

Lúc này Laura cô đã hiểu được tầm quang trọng vô cùng to lớn của tấm Bản đồ Đạo tặc của cha mình được nêu trong nguyên tác, cô thực sự rất muốn cầm trong tay tấm bản đồ đấy để mà có thể ngông nghênh đi khắp nơi như em trai mình.

Chắc có thể nói rằng may mắn cho Laura đã nhìn thấy một con ma đầm máu đeo những sợi dây xích, lạnh lẽo đi qua.

“A! Khoan đã!” Cô vội gọi con ma đó lại.

Hắn quay khuôn mặt dính máu lại nhìn Laura, tiếng xích trên tay con ma kêu “leng keng” một cách rùng rợn.

Laura cố nén nỗi sợ hãi, cô nhìn thẳng vào con ma, vội vã hỏi: “Ngài có thể đưa tôi đến chỗ giáo sư Snape chứ? Người chủ nhiệm nhà Slytherin ấy!”

“Giáo sư Snape đang ở phòng sinh hoạt nhà Slytherin.”- Con ma vừa nói vừa tiếp tục bay - “Ta cũng đang định đến đó.”

Con ma dẫn Laura đi tới căn hầm ở dưới hồ Hogwarts, rồi nói mật khẩu: “Thuần huyết”

Vốn dĩ là một con ma thì không cần nói mật khẩu nhưng vì ông ta mang theo cả cô nữa nên ông ta không thể trực tiếp bay xuyên qua bức tường.

Cánh cửa đá ẩn trong bức tường mở ra. Con ma bước thẳng vào trong, còn Laura thì bước theo ông.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin là một căn phòng dài, thấp, nằm ngầm dưới đất, tường đá nhô, trần cũng lát đá, treo từng chuỗi đèn tròn tỏa ánh sáng xanh lợt lạt. Một ngọn lửa đang reo tí tách trong một cái lò sưởi được chạm trổ công phu, hắt bóng giáo sư Snape đang ngồi trên chiếc ghế tựa lưng đọc sách.

“Về rồi à?” Giáo sư Snape dời mắt khỏi trang sách, ngẩng đầu lên nhìn Laura hỏi.

“Vâng, tại con chẳng tìm được lối về, may mà có ngài...à...ngài”

“Nam tước đầm máu.” Con ma tiếp lời.

Ngày đầu tiên của Laura tại trường Hogwarts kết thúc ngay sau đó, khi cô nàng được giáo sư Snape đưa về nhà.

Lần thứ hai cô nàng đến Hogwarts bắt đầu ngay vào buổi sáng hôm sau. Lần này, giáo sư Snape không dùng bột Floo đưa hai người đến văn phòng hiệu trưởng của cụ Dumbledore nữa mà tới văn phòng của giáo sư Snape.

“Giáo sư Snape, ngài có biết phòng của giám thị Filch đi lối nào không ạ”

“Đi thẳng rồi rẽ trái, phòng của ông Filch là phòng thứ ba từ trái sang phải.” Snape đáp lời.

Ông không hề thắc mắc về câu hỏi kì lạ của Laura, vẫn như bình thường đi tới lớp học Độc dược.

Với khuôn mặt giống người mẹ quá cố - Lily Evans này và cả thân hình sáu tuổi của mình, Laura sẽ không ngốc mà cứ thế đi tới văn phòng của Filch để trở thành giống như bóng đèn 1000V giữa đêm tối mà thu hút mấy học sinh trong trường và các giáo sư. Đặc biệt là khi cô nàng đang định đi làm chuyện

xấu!

Từ sau khi nhận ra sự đau khổ vô cùng của những kẻ mù đường, Laura quyết định theo bước Fred và Geogre Weasley, đó là “mượn” tạm tấm Bản đồ Đạo tặc của cha mình - James Potter.

Tất nhiên, nếu có thể, Laura thực sự rất muốn “mượn không thời hạn” tấm bản đồ này, nhưng đáng buồn rằng, cô thực sự không đủ tự tin để đảm bảo chắc chắn rằng cô có thể kiểm soát mọi thứ khi tình tiết trong “Harry Potter” thay đổi, và đặc biệt là bảo vệ được giáo sư Snape.

Laura biết cô không thông minh như cụ Albus, cô chỉ có duy nhất một lợi thế, đó là biết trước mọi việc sẽ xảy ra, và cô sẽ không tự mình làm mất đi lợi thế đó!

(Liên Surong: Đừng có tự tin thái quá thế! Sự thực là cô chẳng có lợi thế nào đâu! Cô còn không nhớ rõ tình tiết kia mà!

Laura Snape: Đừng bắt bẻ tôi nữa! Huhuhu, tôi đủ thảm rồi! Trách nhiệm cứu người đang đè nặng trên vai tôi đây này.

Lập tức những đường kẻ bằng mực bắt đầu hiện rõ và lan ra dần dần như một mạng nhện từ cái điểm mà Laura chạm đầu đũa phép vào.

Những đường kẻ này nối kết với nhau, cắt lẫn nhau, và xòe ra như nan quạt ở mỗi góc của tấm giấy da; và rồi chữ bắt đầu nở ra như hoa vất ngang phía trên tấm giấy da; mấy chữ màu xanh lá cây to tướng cong queo tuyên bố rằng:

Quý ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai

Công ty cung cấp trợ thiết bị cho những kẻ phá phách pháp thuật

Hân hạnh trình bày

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Đó là một tấm bản đồ chỉ ra mọi ngóc ngách của lâu đài Hogwarts và sân bãi quanh trường. Nhưng điều thực sự đáng chú ý là những chấm mực nhỏ xíu di chuyển loang quanh trong bản đồ, mỗi chấm đều mang một cái nhãn tên viết bằng nét chữ li ti.

Một cái chấm đeo nhãn tên ở góc trái trên cùng cho thấy cụ Dumbledore ngồi trong phòng Hiệu trưởng, một chấm khác cho thấy giáo sư Snape đang ở trong lớp học độc dược, và ở trong phòng truyền thông, giám thị Filch đang chăm chỉ lau dọn.

Sau đó cô nàng đưa mắt nhìn những hành lang trong trường Hogwarts. Cái bản đồ này phơi bày ra một hệ thống lối đi mà chẳng ai đặt chân tới.

Laura cười bí ối, dịu dàng, triu mến vuốt ve tấm bản đồ, cuối cùng, cuối cùng ngày này cũng đã đến!

Cô từ lâu đã khát khao được đến nơi này trong trường Hogwarts!

Laura quệt nước miếng, đặt cây đũa phép của Snape lên mặt bàn và bước ra khỏi phòng.

Nhưng trước hết phải tìm nơi làm ổ đã, hắc hắc~

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phòng Cần thiết và Phòng bếp

Laura quyết định lấy Phòng Cần Thiết làm nơi cư trú trong thời gian dài vì hai lý do.

Thứ nhất, cô nàng thực sự rất lười phải đi lại, lười luôn cả hoạt động, tốt hơn hết là cứ nằm ì trong đây cho đỡ mệt. Nghe nói trong nguyên tác, Phòng Cần thiết là một căn phòng tuyệt vời!

Nó có thể cung cấp một căn phòng hợp ý cho một người thực sự cần nó, khi đọc đến đoạn đó Laura đã yêu chết đi sống lại người tạo ra căn phòng này.

Thứ hai, trong trường Hogwarts hiện tại còn đang có tên Quirinus Quirrell giữ cương vị dạy môn Phòng chống nghệ thuật Hắc ám, Laura cô khá may mắn vì trong hai hôm cô đến đây, tên Quirrell nghỉ vì có việc cá nhân đột xuất.

Quirrell là một tên hai mặt về cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, một mình hắn đã đủ nguy hiểm lại thêm Voldemort sau đầu hắn nữa thực sự khiến Laura khở sở đến rớt nước mắt.

Nhìn cô hệt như phiên bản thu nhỏ của Lily thế này không bị lộ mới là lạ! Kết quả nếu bị Quirrell nhìn thấy, cô thực sự chẳng muốn nghĩ đến.

Lúc trước, Laura không dám đi tìm Phòng Cần thiết bởi vì cô không nhớ rõ ràng vị trí của nó trong “Harry Potter và Hội Phượng Hoàng” nên chắc chắn là sẽ bị lạc, nhưng bây giờ, cô đã có tấm bản đồ Đạo tặc trong tay thì tha hồ đi tìm, lang thang trong lâu đài Hogwarts mà không sợ bị lạc!

Tuy nhiên, Laura đi lang thang khắp lâu đài gần hết cả buổi sáng mà vẫn chẳng có tí thu hoạch nào cả. Cô nàng ngồi phịch xuống cầu thang, cố lục lại những chi tiết cũ trong đầu.

Hình như cụ Dumbledore từng nói khi cụ đi về phía phòng tắm... thì thấy nó?!

Laura lập tức đứng dậy, mở bản đồ ra, cô khéo léo tránh khỏi mọi người và đi lòng vòng, kiểm tra xung quanh những nơi gần nhà tắm.

Khi cô nàng nhìn thấy một bức tường trơn trãi dài đối diện với một tấm thảm thêu vĩ đại miêu tả nỗ lực ngóc ngách của ông Barbabas Dờ Hoi nhằm huấn luyện mấy con quỷ khổng lồ mùa ba lê, cô nàng thở dài, còn mỗi chỗ này là cô chưa thử, mong rằng nó sẽ đúng! Bằng không thì chiều tìm tiếp vậy.

Laura đi tới cánh cửa sổ ở đầu kia của bức tường, quay ngoắt lại, rồi lại đi tới cái độc bình to bằng người lớn ở đầu nọ bức tường. Cô nàng vừa đi vừa lầm nhảm trong miệng “Tôi muốn một căn phòng thật thoải mái với tôi” tới khi Laura xoay gót đi tới vòng thứ ba thì căn phòng Cần thiết đột ngột xuất hiện.

Một cánh cửa được lau chùi bóng loáng xuất hiện trên bức tường. Laura bước tới, nắm cái nắm đấm cửa bằng đồng, kéo cánh cửa mở ra, rồi đi vào căn phòng.

Đó là một căn phòng rộng rãi, sáng sủa.

Trong phòng gồm có những tủ sách bằng gỗ đựng san sát đầy mấy bức tường, một cái giường trắng tinh và mềm mại, dưới sàn là chiếc thảm lông cũng màu trắng giống hệt chiếc giường.

Laura vui sướng nhảy lên chiếc giường khổng lồ mềm mại, nằm lăn lộn chán chê rồi mới chịu xuống khỏi.

Nhưng cho dù căn phòng này có tuyệt vời đến thế nào đi chăng nữa thì nó cũng có khuyết điểm, mà khuyết điểm duy nhất của căn Phòng Cần thiết đó chính là không thể biến ra đồ ăn bởi thức ăn là một trong năm ngoại lệ đối với Luật Biến Hình Cơ Bản của Gamp.

Tuy nhiên, cô nàng chẳng thèm quan tâm đến khuyết điểm của căn phòng Cần Thiết mà vui vẻ rời khỏi đó.

Laura là một người cuồng đồ ngọt, cô thậm chí còn có thể vỗ ngực chắc chắn rằng chỉ cần một chiếc bánh ngọt nho nhỏ cũng đủ để cho cô vui vẻ đến hết ngày. Do đó, trong tòa lâu đài Hogwarts rộng lớn, có đủ những căn phòng kì lạ và những đồ vật được phù phép thì cũng chẳng thể nào quên rũ được cô nàng hơn căn phòng bếp của ngôi trường.

Laura theo tấm Bản đồ Đạo tặc đi một mạch đến cầu thang cẩm thạch để vào tiền sảnh của trường Hogwart. Xuống hết cầu thang, cô quẹo trái và vội vã đi về phía cánh cửa bụi bặm mà chẳng mấy ai đặt chân tới.

Cô đi xuống một tầng cầu thang đá, nhưng cái cầu thang đó thay vì dẫn tới một hành lang tối tăm dưới mặt đất như cái cầu thang dẫn đến phòng học Độc dược của giáo sư Snape, thì cái cầu thang này lại đưa cô nàng tới một hành lang rộng bằng đá, được những ngọn đuốc thấp sáng rực, và còn được trang trí bằng những bức tranh vui tươi, chủ yếu là vẽ về các món ăn.

Giữa những bức tranh rực rỡ màu sắc ấy, Laura không chút do dự di chuyển tới gần một bức tranh vẽ một tô trái cây khổng lồ bằng bạc. Cô gợn ngón tay trở ra, khều khều trái lê.

Trái lê bắt đầu nhột, cười khúc khích, và bỗng nhiên biến thành một cái nắm đấm cửa màu xanh lá cây bụi chằng. Cô cầm nắm đấm vặn mở cánh cửa ra.

Một căn phòng lớn mênh mông có trần cao và rộng như Đại sảnh đường hiện ra.

Dọc những bức tường đá của căn phòng chất đầy những đồng nôi chào bằng đồng sáng bóng lánh, và ở cuối phòng có một cái lò sưởi khổng lồ.

Có ít nhất hàng trăm con gia tinh đang đứng chung quanh trong nhà bếp làm việc. Tất cả gia tinh ở đây đều mặc đồng phục giống nhau: một tấm khăn lau chén có đính huy hiệu trường Hogwarts, và có gắn cả vật, trông như một cái áo choàng rộng mà những người đàn ông La mã thời xưa mặc.

Chúng tươi cười, cúi chào hay khẽ nhún đầu gối khi Laura đi ngang qua chúng. Laura được lũ gia tinh chào đón hết sức nồng nhiệt, thậm chí còn có những con lăng xăng chạy đi pha trà.

Cô nàng không quen với việc được mọi người sùng kính (sùng bái + kính trọng) nhìn mình, đặc biệt là khi những con gia tinh này tuy hai mắt sáng rực nhìn cô nhưng lại chẳng giãi lại gần.

Quả nhiên, Laura cô là số người nghèo mà, được người khác kính trọng thì lại không chịu nổi.

Một con gia tinh gần cô bỗng nói to bằng một giọng eo éo.

“Thưa cô, cô có muốn uống một tách trà không?”

“Ồ, vâng, cảm ơn và tôi tên là Laura.” Cô đáp lại một cách lịch sự.

Ngay lập tức, sáu gia tinh lướt tới ngay đằng sau Laura, bung một cái khay bạc lớn, trên đó đặt nào là ấm trà, nào là những tách trà, lại có bình sữa, và một đĩa bánh quy rắc đường.

“Các bạn phục vụ thật là chu đáo!” Cô nàng nói bằng một giọng đầy tán thưởng khiến những con gia tinh vui mừng hớn hờ, chúng cúi mình thật thấp và lùi bước rút lui.

Laura nhấp một ngụm trà nóng hổi rồi nói với một con gia tinh gần đó.

“Tôi mới đến đây từ hôm qua, và vì một số lí do cá nhân tôi sẽ thường xuyên đến trường Hogwarts trong một thời gian ngắn. Bởi vậy, trong khoảng thời gian đó, tôi có thể đến đây xin một ít bánh?”

Tất cả đám gia tinh đứng quanh nhà bếp đang chăm chú lắng nghe và quan sát một cách thích thú, khi nghe cô nói vậy thì chúng lập tức nhao nhao lên đồng ý. (Liên Surong: Ta có cảm tưởng mấy bạn gia tinh này có máu M)

Nhiều gia tinh xung quanh lập tức đi chuẩn bị đồ ăn trong một khoảng thời gian ngắn, rồi đưa cho cô vô số quà vật để đem lên lầu ăn.

Khi Laura rời khỏi căn bếp, những con gia tinh cứ cúi chào và khuyu chân nhún mình trước cô nàng.

Laura cầm đầy túi những bánh kem với bánh quy thơm ngon. Cô lịch sự chào những con gia tinh đang tụ tập quanh cửa để tạm biệt mình rồi bước lên những bậc thang bằng cẩm thạch sạch sẽ, hướng về phía căn Phòng Cần thiết.

Từ đó, mỗi ngày Laura đều đến phòng bếp và nhận những chiếc bánh trong sự tiếp đón nồng nhiệt của các gia tinh và quay trở về Phòng Cần thiết nằm trên giường đọc sách.

Tất nhiên, tấm bản đồ Đạo tặc được Laura sao chép lại vào một tờ giấy khác và bản gốc đã được cô nàng lau sạch rồi cất trả lại vị trí cũ của nó, kèm theo một tờ giấy hướng dẫn sử dụng nhỏ kẹp bên trong tấm bản đồ.

“Thân gửi tới những chú sư tử ưa mạo hiểm,

Nếu như cậu ưa quậy phá và thám hiểm thì tôi xin chúc mừng các cậu đã nhặt được một món bảo vật cực kì quý giá được tạo ra từ bốn quý ông: Mor Mộng Ngợ Ngần, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai.

Đây là bản đồ miêu tả toàn bộ góc ngách trong trường Hogwarts cùng với đó là tên tất cả mọi người đi lại. Bản đồ này vẽ chi tiết sơ đồ trường và thể hiện chính xác vị trí của từng người, sinh vật trong trường, bằng các chấm đen di chuyển và có nhãn tên ghi chú.

Bản đồ này được mở ra bằng cách gõ đũa phép vào và đọc câu thần chú: “Tôi xin trang trọng thề tôi là kẻ vô tích sự” Và đóng lại bằng câu thần chú: “Phá luật thành công hoặc Việc đã xong.”

Cuối cùng, tôi xin được chúc cho những chuyến thám hiểm của các cậu thành công rực rỡ

Nai nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rời khỏi Hogwarts

Phát hiện về vị trí của phòng bếp và phòng Cần thiết đối với Laura phải nói đó là một phát hiện hết sức tuyệt vời! Từ sau đó, mỗi ngày Laura thường dành hơn nửa thời gian để lười biếng nằm trong căn phòng sạch sẽ và vô cùng tiện nghi với đầy đủ các loại bánh kẹo ngọt ngào, thơm phức, độc lạ mà cô lấy từ chỗ của những con gia tinh.

Khoảng thời gian còn lại thì cô thường đi dạo quan lâu đài hoặc ngồi tán chuyện với những con ma và người trong bức tranh.

Cô nàng hiếm khi gặp những học sinh cho lắm vì đa số những thời gian cô ở Hogwarts thì bọn học trò còn đang bận bịu tại lớp học. Cùng lắm thì cũng chỉ là những cái vẫy tay khi họ đi ngang qua cô.

Trái lại, Laura khá thân thiết với những con ma của bốn nhà Gryffindor, Slytherin, Ravenclaw và Hufflepuff, có thể nói vậy, bởi Nam tước đầm máu không phải là người hay nói chuyện, nhưng so với mọi người (ngoại trừ Quý bà Xám) thì ông ta đối xử tốt hơn với Laura nhiều lắm.

Nick suýt mất đầu là một con ma thân thiện, Thầy tu mập từng là một con người ham ăn (đây là một lí do Laura dễ dàng kết bạn với ông ta), còn Quý bà Xám lại là một con ma u buồn nhưng vô cùng lịch sự (có lẽ do cùng giới tính nên quý bà Xám cũng rất dễ mở lòng với Laura).

Bởi vậy, trên hành lang Hogwarts thường xuất hiện hình ảnh những con ma bay qua bay lại quanh một cô bé. (Liên Surong: Tội nghiệp con bé, hẳn là lạnh lắm đây~)

Tuy nhiên, những ngày tuyệt vời ấy lại không kéo dài được lâu. Ngày mà cô nàng nhận được tin mình sẽ phải rời khỏi Hogwarts là một ngày đẹp trời.

Như thường lệ, Laura được giáo sư Snape đưa đến Hogwarts bằng bột Floo, nhưng chỉ sau khoảng gần 20 phút, giữa bầu trời xanh cao vời vợi, một điểm đen xuất hiện và hướng thẳng vào căn phòng của Severus Snape.

Mãi đến khi điểm đen đó chỉ còn cách cửa sổ căn phòng khoảng 50 mét, Laura mới nhận ra điểm đen đó là một con cú to khỏe. Nó có một cái đầu khá to, chân khỏe với những móng vuốt sắc, đôi cánh dài và rộng, bộ lông màu xám nâu với những đốm đen.

Giáo sư Snape hờ hững giơ tay cho con cú đậu, ông thuận thực lấy lá thư buộc trên chân nó, nhét cho nó vài mẩu vụn bánh rồi mới mở lá thư ra.

Snape chăm chú đọc từng dòng chữ trên lá thư và thi thoảng dừng lại như có điều cần suy nghĩ hay liếc nhìn Laura. Laura hoàn toàn có thể cá rằng bức thư đó nói về cô. Nhưng cô chẳng có một người bạn nào cùng tuổi cho tới giờ, và Harry thì chẳng hề có lấy một con cú để gửi cho cô.

Cô nàng im lặng chờ đợi tiếng nói của giáo sư Snape. Snape gấp lá thư vào sau khi đã đọc xong, ông bình tĩnh bước về phía chiếc bàn duy nhất trong căn phòng. Ông lấy một tờ giấy da dê và cây bút lông ngỗng, tiếng “xột xoạt” vang lên khi đầu bút chạm vào da dê, Snape vừa viết vừa nói.

“Lá thư là của bà Narcissa. Bà ấy cho rằng mang con đến trường không phải là ý kiến hay cho lắm. Bà ấy nghĩ ta không thể chăm sóc và bảo vệ con suốt ngày được vì ta còn phải dạy học. Narcissa nói rằng bà ấy sẽ lấy làm vui lòng nếu ta đồng ý cho con đến ở biệt thự nhà Malfoy” - Giáo sư Snape ngừng lại để tập trung buộc lá thư vào chân con cú rồi nói tiếp - “Ta nghĩ đó không phải là một ý kiến tồi.”

Vì lý do đó, đây sẽ là ngày cuối cùng của Laura tại Hogwarts.

Cho đến hiện tại, hình tượng của nhà Malfoy trong mắt của Laura khá là tốt. Đặc biệt, đối với cô nàng, bà Narcissa là một người phụ nữ dễ mến và tay nghề nấu ăn của bà phải nói là tuyệt vời!

(Liên Surong: Cho đến hiện tại thôi con gái ơi~ Những ngày tháng bị đàn áp của con đang tới gần :3)

Việc đầu tiên khi Laura nhận được tin hôm nay là ngày cuối cùng của cô tại Hogwarts không phải là chào tạm biệt những “người” bạn.

Cô nhanh chóng bước đi trên hành lang bụi bặm, khẽ mở cánh cửa dẫn đến phòng bếp. Dù sao đi chăng nữa, đồ ăn vẫn vô cùng quý giá, và cô nàng chẳng muốn làm phí bất kì một chút thức ăn nào cả, tiết kiệm là đức tính tốt của con người mà!

Khung cảnh trong nhà bếp vẫn giống hệt như mọi ngày và lần đầu cô đến. Những chiếc nồi chảo vẫn được lau chùi sạch sẽ, cát gọn gàng và những con gia tinh thì vẫn bận túi bụi như những lần trước.

Chúng có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô xuống đây sớm hơn thường lệ, và thậm chí còn có những con gia tinh tỏ vẻ hối lỗi như kiểu chúng đã phạm phải một sai lầm gì đó ghê gớm lắm. Một con gia tinh dừng cảm bước đến gần Laura và nói bằng một giọng éo éo đáng thương:

“Cô Laura, chúng tôi thật vô dụng khi không kịp chuẩn bị đồ ăn cho cô!!” - Nó vừa đập đầu liên tục vừa nói tiếp - “Xin cô hãy vui lòng chờ đợi một lát, tôi chắc chắn sẽ có ngay đồ ăn cho cô!”

Laura vội vàng kêu con gia tinh dừng lại ngay hành động đập đầu và cuồng quyết giải thích.

“Ôi không, không! Bobby, đừng có đập đầu nữa! Tại vì hôm nay tôi xuống sớm hơn mọi ngày mà thôi! Tôi xuống để nói lời tạm biệt với các bạn! Mặc dù không muốn một chút nào nhưng đáng tiếc là từ ngày mai tôi không thể tới trường Hogwarts được nữa.”

Bây giờ thì lũ gia tinh còn kích động hơn cả ban đầu, một vài con dễ xúc động lập tức ngắt xù.

“Bình tĩnh đi các bạn! Tôi chắc chắn rằng trong khoảng vài năm tới chúng ta sẽ gặp lại nhau, các bạn biết đấy, khi đó tôi sẽ vào Hogwarts.”

Laura vội vàng cứu vãn lại tình thế trước khi có thêm bất kì con gia tinh nào té xù nữa, và may mắn rằng câu nói của cô có tác dụng một chút, bọn gia tinh đã bớt kích động hơn.

Tuy nhiên, chúng vẫn cứ khăng khăng một mực muốn tổ chức một buổi tiệc chia tay nhỏ cho dù Laura có cản ngăn đến mức nào đi chăng nữa.

Laura không nghĩ rằng tin mình sẽ rời khỏi Hogwarts lại làm nhiều “người” kích động đến thế. Không chỉ có lũ gia tinh, mà những con ma khi nghe tin này cũng sùng sốt.

Con Ma Myrtle Khóc Nhè khóc còn thương hơn cả thường ngày! Những con ma của các nhà cũng có vẻ buồn bã (Laura không chắc Nam tước Đẫm máu có buồn hay không nữa, vì ông ta vẫn luôn mang theo khuôn mặt như kiểu nhà có tang từ trước đến giờ.)

Buổi tiệc chia tay Laura được diễn ra trong phòng bếp của trường Hogwarts. Bọn gia tinh dọn các đồ dùng vào một góc để tạo ra một khoảng trống nhỏ để bày biện bàn ăn và ghế ngồi.

Đồ ăn được bọn chúng làm ra ti mi hơn hẳn thường ngày, hầu như chẳng còn gì để chê cả. Laura bắt đầu nhìn thức ăn đặt trên những chiếc đĩa sứ bóng bảy, hiện giờ cô nàng có cảm giác như buổi tiệc chia tay này có thể sánh ngang với bữa tiệc chào mừng trường Beauxbatons và trường Durmstrang đến Hogwarts trong cuộc thi Tam pháp thuật.

Bữa tiệc chia tay làm Laura no căng cả bụng, nhưng cô lại chẳng thể bỏ được bữa tối.

Bình thường, chỉ cần Laura lộ ra bất kì biểu hiện khác thường nào là giáo sư Snape đã lo lắng vô cùng, thậm chí ông còn gọi thẳng bác sĩ đến nhà, chỉ thiếu mỗi việc bắc loa thông báo cho mọi người tin tức cô không khỏe.

Laura chẳng muốn Severus Snape phải lo lắng cho mình, bởi vậy cô nàng cố gắng tỏ ra vui vẻ ăn hết bữa tối của mình. Tuy nhiên, kết quả có vẻ không được khả thi cho lắm.

“Laura, con bị táo bón đấy à?” Snape lo lắng hỏi.

“...” Laura hoàn toàn câm lặng, lòng tự trọng của cô nàng vừa bị sự quan tâm của Snape một phát oanh tạc. Bộ cô kém diễn kịch đến thế sao?! Rõ ràng là cô đang cố gắng tỏ ra vui vẻ, tại sao giáo sư lại nhìn thành cô bị táo bón hà trời!?

Laura tủi thân vết sạch đĩa thức ăn của mình, buồn bã vào phòng tự liếm vết thương trong lòng.

Mặc kệ nỗi niềm tủi thân tội nghiệp của cô, một ngày cứ vậy trôi qua.

Sáng hôm sau, giáo sư Snape đích thân đưa Laura đến biệt thự Malfoy.

Ngay khi cô nàng vừa loạng choạng đặt chân ra khỏi lò sưởi, bước xuống chiếc thảm lông thú quý giá, bà Narcissa lập tức lao vào ôm ghì lấy cô một lúc thật lâu rồi mới chịu buông ra, rồi bà vừa lấy tay cẩn thận phùi bỏ hồng trên chiếc áo choàng của Laura vừa vui vẻ nói:

“Bảo bối, lâu lắm không gặp được con!”

Laura cũng vui vẻ và lễ phép chào lại bà.

Khi Narcissa buông người cô ra, cô mới thấy ông Lucius ngồi đọc sách trên sofa đang nhìn về phía này và Draco cũng đang giương cằm, kiêu ngạo nhìn cô, nhưng ngay khi chuyển hướng nhìn về phía giáo sư Snape, cậu ta lập tức cúi đầu và sự kiêu ngạo trong mắt cậu lập tức tan biến trong giây lát và được thay bằng sự ngưỡng mộ tuyệt đối chẳng khác nào khi nhìn ông Lucius.

Trong lòng Laura thầm lên án, đúng là phân biệt đối xử!! Cô yêu cầu sự công bằng trong việc đánh giá a!!

“Chị Narcissa, tôi xin nhờ chị chăm sóc con bé trong thời gian này, thỉnh thoảng tôi sẽ qua thăm nó.” Snape nói.

“Tất nhiên rồi! Tôi sẽ chăm sóc con bé cẩn thận!” Narcissa đáp lại lời Snape bằng một cách hiển nhiên.

Sau khi nghe Narcissa cam đoan, Snape mới an tâm bước vào trong lò sưởi và sử dụng bột Floo di chuyển đến văn phòng của thầy trong trường Hogwarts.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Laura nhìn Giáo sư Snape biến mất sau ánh lửa màu xanh trong lò sưởi, và chỉ sau đó vài giây, cô lập tức được bà Narcissa kéo tay rời khỏi căn phòng.

Laura bước đi bên cạnh bà, vừa băng qua vô số những hành lang đẹp đẽ của căn biệt thự rộng lớn nhà Malfoy vừa nghe bà Narcissa nói. Đôi lúc cô nàng thực sự rất nể phục bà ấy vì có thể nhớ rõ vị trí của tất cả các căn phòng trong căn biệt thự khổng lồ này.

Narcissa dẫn Laura tới căn phòng mà cô từng ở để dưỡng bệnh. Mọi đồ vật trong căn phòng không bị xê dịch lấy một centimet nhưng chúng vẫn sạch sẽ không có lấy một vết bẩn.

“Bảo bối, ta biết con thể nào cũng quay lại, vì vậy ta vẫn giữ nguyên căn phòng cho con! Mong là con cảm thấy hài lòng!” Narcissa vui vẻ nói.

“Vâng, con cảm ơn.”

Laura cầm chiếc vali nhỏ bước vào căn phòng của mình, cô mở cánh cửa sổ duy nhất trong phòng ra. Hơi lạnh của sáng sớm ủa vào khiến cho cả căn phòng trở nên thoáng đãng và mát mẻ vô cùng.

Laura ngoan ngoãn cùng bà Narcissa cất gọn quần áo vào trong tủ.

“Cục cưng Draco, Laura chưa quen nhiều thứ ở đây, vì vậy con phải bảo vệ bạn ấy nhé” Narcissa nói một câu, hoàn toàn đổ hết tất cả trách nhiệm lên người bạn nhỏ Draco, còn bà thì vô cùng tự nhiên và vui vẻ đi làm việc khác.

Bà Narcissa rời đi khiến căn phòng trở nên im lặng, bầu không khí nhất thời trở nên xấu hổ. Laura ngo ngác nhìn Draco, cô nàng chẳng biết nên nói gì cho phù hợp với tình huống lúc này.

“Đồ ngốc, đi thôi.” Bạn nhỏ Draco bày ra vẻ kiêu ngạo, ghét bỏ nhìn bản mặt ngo ngác của Laura.

Cô nàng tức giận trừng mắt với cậu ta và phản kháng “Tôi không phải đồ ngốc!”

Cái này chính là một sự sỉ nhục với cô! Tuổi của cậu ta có gấp ba lần cũng phải gọi cô một tiếng chị!! Như thế nào mà đến lượt cậu ta nói cô ngốc?!

Draco chẳng thèm nghe lời Laura nói, trực tiếp đi thẳng.

Không chấp nhặt với trẻ con, không cần chấp nhặt với trẻ con... Laura cố gắng tự kiềm chế sự tức giận ở trong lòng, nhưng cô vội vàng lật đật chạy đuổi theo sau cậu ta, dù cô nàng chẳng hiểu mình phải đi đâu hay làm gì.

“Phòng tôi đối diện với phòng cậu, còn kia là phòng tắm, đi thẳng thêm một chút nữa sẽ đến phòng cha mẹ tôi, phòng khách thì cậu chắc vẫn nhớ đường tóm lại, có việc gì thì cứ gọi gia đình mà hỏi”- Draco dừng lại, liếc xéo Laura - “Cô tạm thời là chủ nhân của nó.”

Do đó, Laura cứ thế biến thành một thành viên tạm thời của nhà Malfoy. (Liên Suong: Sớm muộn gì cô chả thành, ta chỉ là cho cô tập làm quen trước thôi! ahhihi)

Hiện tại, Laura và Draco đều 6 tuổi, là độ tuổi bắt đầu vào tiểu học.

Khác với những nhà phù thủy thông thường cho trẻ con đến trường Muggle học hay để cha mẹ dạy thì nhà Malfoy thuê hẳn mỗi môn một gia sư về dạy cho Draco, bởi vậy, Laura cứ thế oanh oanh liệt liệt phải học chung lớp với cậu ta.

Đối với một người lớn trong thân xác trẻ nhỏ thì học các môn thông thường thực sự không khó cho lắm, nhưng vấn đề làm cô nàng đau đầu thực sự chính là môn lễ nghi và ma pháp. Laura thực sự vụn vụn không ngờ lại có cái môn học lễ nghi vớ vẩn như thế này!

Theo lời bạn nhỏ Draco, thì các gia tộc phù thủy thuần huyết đều phải học cách cư xử lịch sự ngay từ khi còn rất nhỏ. Môn học này dạy các bài học cơ bản để trở thành một phù thủy có phong thái lịch lãm, quý tộc trong mắt người khác.

Laura thực sự cảm thấy đi học môn này chính là tự đi hành hạ mình a! Đặc biệt, giáo viên dạy môn này là một người cực kỳ nghiêm khắc!! Ông ấy luôn yêu cầu một sự hoàn mỹ tuyệt đối!

Laura luôn phải chú ý từng hành động nhỏ nhất của mình khi học môn này, từ lời chào, cách đi, ăn uống,... Trước đây cô từng nghĩ mình có tư thế ngồi hay đứng đủ thẳng rồi, nhưng ngay khi học xong một buổi học lễ nghi đầu tiên ở nhà Malfoy cũng đủ để cô nàng phải nghĩ lại ngay lập tức.

Đối với vị giáo viên nghiêm khắc của môn học này, ông ta luôn cho rằng một phù thủy thuần huyết thực sự luôn phải trau chuốt dáng đứng, dáng ngồi. Khi đứng, họ cần để một chân lên phía trước, mũi bàn chân hơi chéch ra ngoài, vai thẳng và đầu hơi ngẩng lên tự tin, còn tư thế ngồi, một phù thủy thuần huyết bao giờ cũng để bắp chân sau của mình chạm vào ghế trước khi ngồi xuống. Điều này giúp họ không bao giờ ngồi trượt hay bị ngã.

Khi an tọa, các phù thủy nữ thường chỉ được vắt hai mắt cá chân lại với nhau, trong khi các phù thủy nam có thể vắt chéo chân – biểu hiện của sự nam tính...

Học tại nhà Malfoy thì luôn chật kín lịch, Laura cô chỉ rảnh rỗi vào các bữa ăn và giấc ngủ!! Thậm chí đến cả bữa ăn cũng không yên, giáo viên dạy môn lễ nghi luôn đứng nấp ở đâu đấy để nhòm ngó vào bàn ăn! Cô thực sự rất muốn chửi thề!!

Môn ma pháp của cô nàng cũng chẳng khá hơn môn lễ nghi chút nào. Để sử dụng đũa phép tạo ra kết quả như mong muốn, phù thủy cần phải quơ đũa phép đúng cách và phát âm thật chuẩn. Nhưng Laura không phải người gốc Anh chính thống, cô chỉ là hàng nhái mà thôi~

Kiếp trước cô không phải người Anh, bởi vậy khi lớn lên cô nàng thường bị tiếng cũ ảnh hưởng nên cô cần phải bỏ không ít thời gian để làm quen.

Tiết đầu của hôm nay là môn lễ nghi.

Sáng sớm, Draco gõ cửa phòng Laura một cách lịch sự và nói.

“Laura, nhanh lên, sắp muộn học rồi”

Cậu đứng trước cửa phòng một lúc lâu, thật lâu, thật lâu.

“Laura!” Bạn nhỏ Draco chau mày nói to hơn một chút nhưng đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng.

“Laura!!” Cậu ta gần như là hét lên vào cánh cửa, trên mặt cậu ta bắt đầu xuất hiện những “ngã tư đường phố”.

Quá tam ba bận, phép lịch sự chỉ còn là mây bay, Draco tức giận đập cửa bước vào phòng. Còn Laura ngây thơ vô số tuổi vẫn vui vẻ nằm cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp. Bạn nhỏ Draco 'dịu dàng' cướp chăn ra khỏi người cô nàng, Laura đang ngủ ngon lành trong chăn lập tức được cảm nhận làn gió sớm 'mát mẻ'.

Cô nàng ngơ ngác ngồi dậy, dụi dụi hai mắt mình, miệng đang định cầu nhàu, lồm bồm thì kịp thời nhìn thấy Draco đang không ngừng tỏa ra sát khí, ngồi vắt chân trên ghế đối diện với mình. Laura lập tức tỉnh ngủ, cô vịn phần chân chó mím cười nhìn nọt Draco tiểu đại nhân, chỉ thiếu không nhào đến ôm chân cậu ta.

“Dậy rồi?” Cậu ta cũng tươi cười lại nhìn Laura khiến cô nàng dựng cả tóc gáy, vẫn là Draco hồi bé đáng yêu hơn, khi đó cậu ấy thực sự thực sự rất vô hại (mặc dù vẫn kiêu ngạo)!

Laura thay quần áo bằng tốc độ của Superman rồi nhanh chóng ngoan ngoãn theo đuôi Draco đại nhân xuống ăn sáng.

Trên bàn, ông Lucius đang ngồi đọc báo, còn bà Narcissa thì mặc kệ ông ấy có lắng nghe hay không thì bà vẫn thao thao bất tuyệt. Mắt Laura lập tức sáng lên như đèn pha, như người không biết bơi ngã xuống sông vớ được phao hay cọc gỗ.

Không sai, bạn nhỏ Draco rất ngưỡng mộ ông Lucius, còn ông Lucius rất yêu vợ, mà vợ ông là bà Narcissa lại rất quý Laura => Draco sẽ không phát tác được => Laura sẽ an toàn.

Bạn nhỏ Draco trừng mắt Laura, ngay lập tức cô nàng liền thu lại vẻ hí hửng, hoàn toàn trở thành một đứa trẻ ngoan ngoãn, đáng yêu, yên phận, lúc này Draco đại nhân mới vừa lòng nhìn về phía ông Lucius.

Laura trong lòng uất tức, cứ chò đấy, ngay khi cô yên vị trong lòng bà Narcissa thì cô nhất định sẽ trả thù!

“Hai cục cưng, chúc buổi sáng tốt lành” Bà Narcissa dịu dàng nói.

“Vâng, chúc buổi sáng tốt lành” Laura vui sướng đáp lại, chuẩn bị hướng chỗ cạnh bà Narcissa thẳng tiến thì bị Draco nắm tay kéo về phía ông Lucius.

Các độc giả chó hiểu nhầm đây là cái nắm tay lãng mạn, Draco đại nhân nắm vô cùng chặt đấy nhé! Giống kiểu bóp cổ kẻ thù vậy!?

Trong lòng Laura rom róm nước mắt, liên tục quay đầu bắn tin cầu cứu về phía bà Narcissa. Phu nhân Malfoy dù chẳng hề hay biết Laura đang trong tình trạng nguy kịch hay đang cầu cứu gì hết nhưng lại vô cùng trùng hợp vỗ vỗ cái ghế bên cạnh nói với cô.

“Laura, con lại đây ngồi cạnh ta nhé!”

Cô nàng vô cùng hạnh phúc quay ngoắt lại, giựt tay ra khỏi tay Draco, đi nhanh hết mức có thể để có thể đến bên cạnh bà Narcissa.

Mãi cho đến lúc Laura ngồi vào chiếc ghế bên cạnh bà ấy, thì cô mới thở phào một hơi.

Sau đó, suốt cả bữa ăn, bộ dạng Laura hệt như “chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng, cô vô cùng tích cực trả thù bằng cách khiêu khích, cười đùa đắc thắng với bạn nhỏ Draco, mặc dù cách trả thù này thì vô cùng ấu trĩ và ngớ ngẩn như một đứa trẻ nhưng cô nàng chẳng biết còn cách nào để trả thù nữa.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiết học lễ nghi (1)

Con người không thể nào hoàn mỹ đến mức không có khuyết điểm, bởi vậy, trong cuộc đời của mỗi người, đôi lúc chúng ta sẽ phạm phải một số sai lầm nghiêm trọng khiến mỗi lần ta nhớ lại liền ân hận không thôi.

Tình trạng hiện giờ của Laura chính là một tấm gương rục rờ sánh ngang với vị đã, đang và sẽ tỏa sáng trên bầu trời bao la bây giờ - mặt trời đại nhân.

Cô nàng hiện đang cảm thấy vô cùng hối lỗi và xấu hổ trước hành động trong bữa sáng của mình, đường đường là một cô gái đã trải qua hơn hai mươi mùa xuân mà có thể làm ra hành động trẻ con ngớ ngẩn do chấp nhặt với một đứa trẻ mới vào tiểu học?! Và càng xấu hổ hơn khi bây giờ cô đang ngoan ngoãn và im lặng theo đuôi Draco đại nhân vì sợ hãi cậu ta bùng phát cơn thịnh nộ trước những hành động vớ vẩn của mình.

Cô vô cùng hối hận, nếu có thể, cô thật sự rất muốn đào một cái hố dưới đất để ở đó tự ki đến hết đời hoặc xin sử dụng chiếc vòng đồng hồ cát “Xoay thời gian” một lần từ bộ Pháp Thuật để quay về bữa sáng khuyên bảo bản thân mình ngừng làm việc ngu ngốc này.

Laura vừa lảo đảo đi sau vừa lên nhìn người đang không ngừng tỏa ra sát khí, làm nhiệt độ xung quanh giảm đi nhanh chóng, tốc độ giảm nhiệt độ này không thua kém gì với tốc độ của giáo sư Snape khi tức giận.

“Draco...” Laura rụt rè lên tiếng.

Draco Malfoy dừng lại, quay đầu nhìn Laura, chờ cô nàng nói tiếp.

Thật xin lỗi tôn nghiêm và tiết tháo, bây giờ cái gì cô cũng không cần, cô chỉ còn có một mong muốn nhỏ nhoi là cậu ta đừng có giận mình nữa thôi. TAT
Thằng thần ất sẽ được khoan hồng, Laura quyết định ngoan ngoãn phát cờ trắng đầu hàng.

“Draco!! Chuyện bữa sáng thật xin lỗi!!” Cô vô cùng nghiêm túc xin lỗi, chỉ còn chưa khoanh tay, cúi đầu thôi! Laura bày ra vẻ mặt mặc người đánh đập, nhắm mắt chờ sự hành hạ của Draco tiểu nhân...à nhầm đại nhân.

Tuy nhiên, cô chờ thật lâu, thật lâu, thật lâu sau vẫn chưa thấy đau ở chỗ nào cả. Chẳng lẽ do cậu ta đánh quá mạnh khiến cô mất cảm giác?!

Laura tí hí mắt nhìn trộm về phía Draco, ngay lập tức, cô nàng nhận được một cái cốc đầu nhẹ. Draco hừ một tiếng, nói với cô:

“Nhỏ ngược, lần này tôi bỏ qua, đi nhanh lên, sắp muộn học rồi!”

Laura mắt long lánh long lánh như cú con nhìn bóng dáng cậu, chỉ thiếu vẩy đuôi rồi lập tức ôm chặt sách trong tay lật đật chạy theo sau Draco.

Cảm nghĩ hiện tại của bạn nhỏ Laura: Draco đại nhân thật nhân từ! Draco đại nhân vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!

Cô nàng hoàn toàn không phát hiện bộ dạng mình bây giờ chân chó đến thế nào.

May mắn cho hai người, ngay khi Laura và Draco vào lớp thì ông Smith - giáo viên môn lễ nghi vừa lúc bước vào.

Laura cố gắng giữ cho lưng mình thật thẳng trong khi lịch sự cúi người chào ông.

Smith nở nụ cười, đó là dấu hiệu về sự hài lòng với hành động của cô, đồng thời cũng công nhận cách cúi chào của cô cuối cùng đã chuẩn mực. Đó là niềm an ủi nhỏ cho Laura - người đang cố giữ cho mặt mình không quá nhăn nhó vì mỏi lưng.

Trái lại, Draco có vẻ thoải mái hơn trong môn học này. Laura ủy khuất lên án, đây chính là bằng chứng cho trọng nam khinh nữ!! Tại sao con trai lại chỉ cần bắt tay trong khi con gái lại phải cúi người?! Thật không công bằng!!

Tuy nhiên, sự uất ức và đau khổ của cô bị hai thầy trò nào đó lờ đi không thương tiếc.

Tiết lễ nghi hôm nay học về cách gõ cửa sao cho thật lịch sự và khiêu vũ sao cho thật duyên dáng TAT.

Ông Smith quyết định để mình làm mẫu trước rồi mới đến lượt Laura và Draco.

Cô vô cùng nghiêm túc nhìn Smith đứng trước cánh cửa gỗ của căn phòng. Ông ta chậm rãi nắm tay lại rồi giơ tay lên và gõ cửa theo một nhịp điệu nhất định.

Thật phiền toái! Laura thật sự không hiểu tại sao bọn họ lại phải chú trọng đến từng cử chỉ nhỏ nhặt như vậy?! Luôn tự gò bó mình, rõ ràng là vui vẻ như thế, vậy tại sao không thể cứ thoải mái cười? Rõ ràng là buồn bức như vậy, tại sao lại phải cố gắng miễn cưỡng bản thân cười? Tại sao không thể cứ thoải mái mặc đồ bình thường, chạy chân trần trên nền đất? Một ngàn câu hỏi vì sao liên tục xuất hiện trong đầu cô nàng.

Và ngay khi suy nghĩ của Laura đang lơ lửng trên tận mười chín tầng mây thì ngay lập tức nó rớt xuống với vận tốc ngang bằng một thiện thạch đâm sầm xuống Trái Đất khi giáo sư Smith tốt bụng nói:

“Laura, con thực hành trước”

Bối rối nhìn ông lịch sự khẽ khép cánh cửa trước mặt mình, Laura mếu máo nhìn cánh cửa gỗ khắc những hoa văn tinh xảo, thật sự khóc không ra nước mắt! Vì sao a?! Vì sao cô lại ngẩn người trong giờ học?! Vì sao cô lại không tập trung trong môn mình kém nhất?

Laura vô cùng hoang mang giơ bàn tay nhỏ nhắn của mình lại gần cánh cửa. Hình như là Smith đã gõ hai tiếng liền nhau, ngừng lại rồi mới gõ thêm một tiếng nữa?

“Cốc! Cốc!..Cốc?!”

Giáo sư Smith bên trong vẫn im lặng, chẳng có một lời mời bước vào nào của ông phát ra từ sau cánh cửa. Không phải sao? Vậy chẳng nhẽ là gõ ba tiếng liền tục?

Laura do dự tiếp tục gõ lên cánh cửa. “Cốc. Cốc. Cốc?!”

Im lặng. Vẫn không phải sao?! Hai lần thất bại khiến cô cảm thấy hơi cuống, cô cố gắng lấy lại sự bình tĩnh, tiếp tục gõ cửa liên tục cho đến khi bàn tay bé nhỏ, đáng thương của mình trở nên ran rát, ửng đỏ. Tuy vậy, người đứng đằng sau cánh cửa ấy vẫn không chịu mở lời.

Bây giờ thì Laura cảm thấy xấu hổ đến sắp rớt nước mắt. Rõ ràng cô sẽ làm được nếu như chú ý, nếu như cô chú ý lúc đó, nếu như... Cô cảm thấy rất không cam lòng! Laura bặm môi, giương đôi mắt đỏ hoe rom róm nước mắt trừng cánh cửa, tựa như mắt mình có tia laser của Superman, chỉ cần tiếp tục trừng! trừng! trừng! thì cánh cửa gỗ sẽ thủng ra một lỗ thật to cho cô chui vào!?

Một tiếng thờ dài vang ra từ đằng sau Laura, Draco bước tới phía sau lưng cô nàng, gần đến mức như chỉ còn một chút xíu nữa hai người sẽ áp vào nhau, gần đến mức bên tai Laura hoàn toàn có thể nghe rõ tiếng tim của cậu ta đập từng nhịp.

Draco đặt cằm mình lên vai Laura, bắt đầu đi nói bên tai cô nàng:

“Tôi đã sớm biết là em không tập trung mà! Nhìn cho thật kĩ đi”

Draco vừa nói, vừa giơ tay từ đằng sau lưng Laura, cầm lấy bàn tay cô, lồng bàn tay mình vào, nắm thật chặt, rồi đưa tay hai người đến gần cánh cửa, gõ. Laura ngoan ngoãn thả lỏng để cho cậu ta điều khiển tay mình, lắng nghe tiếng cánh cửa phát ra, tiếng gõ rất rõ ràng, chắc chắn!?

(Liên Stron: Ahhihi! Chuyên mục phá rồi xuất hiện đây :3 ! Ta xuất hiện chỉ để nói, thời đại hoàng kim của JQ vừa lên ngôi! Đồng thời giải thích luôn, Draco xưng hô tôi-em vì bên nước Anh toàn I và You thôi~ Vì tính chất câu chuyện, ta quyết định để như thế cho nó tăng chất JQ. Với lại đoạn Draco lồng tay Laura gõ cửa á, ngọt thì ngọt đấy nhưng đây chính là hành vi lách luật! Vì Smith yêu cầu Laura thực hành, Draco điều khiển Laura gõ cửa chắc cũng đúng nha? Đó, thấy chưa, JQ cũng cần có cơ sở, hai bạn nhỏ vẫn còn ngây thơ lắm! Tất cả là do ta an bài hắc hắc!)

Tiếng nói phá rồi với giọng điệu mừng rỡ như nhặt được tiền vàng của Smith lập tức phát ra từ sau cánh cửa: “Chính xác! Xin mời vào!”

Laura nhìn Draco hạnh phúc nở nụ cười chẳng quan tâm phần hồng đang bay ngập đầy hành lang, trực tiếp lấy tay dụi dụi nước mắt và sau đó đón nhận về ghét bỏ của Draco đại nhân: “Mất vệ sinh”

Hả? Hình như trong Harry Potter không có miêu tả Draco bị cuồn sạch sẽ thì phải?

Cậu ta lấy ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Laura, lấy từ trong áo một chiếc khăn tay sạch sẽ trắng tinh lau sạch nước mắt cho cô nàng vẫn còn đang chịu đả kích nhìn mình.

Laura vô cùng cảm kích Draco, cũng càng cảm thấy hành động hạ mình xin lỗi với cậu ta là rất đúng. Vì danh dự của bản thân, cô nàng cho rằng đó là hành động của người thức thời, biết co dãn hợp lí.

Đội Draco cần quét sạch vi khuẩn trên mặt đến khi mặt cô cũng trở nên đỏ hơn vì bị cọ sát quá nhiều, Laura bình tĩnh bước vào phòng với Smith. Cô nàng trực tiếp phủ nhận rằng mình thật trẻ con vì hành động rom róm nước mắt ban nãy và không chút xấu hổ kiểm soát vì thân thể còn nhỏ nên thần kinh mới bị ảnh hưởng. Hoàn toàn không cho rằng người như mình sẽ khóc vì lí do vớ vẩn ấy.

Ngay khi Laura bước vào căn phòng mọi kí ức liên quan về vụ khóc lóc được xóa sạch, tự động bốc hơi khỏi trí nhớ của cô nàng. (Đáng buồn là bao gồm hành động tốt bụng của bạn nhỏ Draco) Cô đã hoàn toàn xóa sạch mọi chứng cứ về nỗi xấu hổ của bản thân, bình tĩnh bước lên sofa ngồi vui cười với Smith.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tiết học lễ nghi (2)

Nếu như so sánh khả năng tiếp thu môn lễ nghi thì Draco thực sự hơn xa người đã có hơn chục năm sống cuộc sống buông thả của một trạch nữ - Laura.

Bởi vậy, chỉ sau một lần gõ cửa, cậu ta đã có thể thoải mái bước vào tiếp tục môn học trước sự tủi thân của cô.

Phần tiếp theo là học về khiêu vũ.

Nhưng thay vì chọn Laura để cùng nhảy một điệu làm mẫu, giáo sư Smith lại chọn Draco làm bạn nhảy cùng mình. Đây là một sự lựa chọn vô cùng thông minh, mặc dù rất xấu hổ, nhưng Laura vẫn phải thừa nhận một điều: Cô hoàn toàn chắc chắn một 100% nếu giáo sư chọn mình làm bạn nhảy thì đôi chân của ông ta sẽ không lành lặn được như ban đầu.

Đột nhiên, một suy nghĩ kì lạ lướt qua trong tâm trí Laura như một ngọn gió, khiến cô nàng không thể nào theo kịp.

Hm? Hình như vừa có một điều gì đó vô cùng không đúng đang xảy ra? Laura cảm thấy rằng nếu cô không cố gắng nhớ lại thì về sau sẽ vô cùng hối tiếc.

Vừa nãy là Smith chọn Draco làm bạn nhảy...

...Làm bạn nhảy?!

Đừng hỏi vì sao Laura lại sùng sốt trước thông tin này, bởi vì cô hoàn toàn có thể chắc chắn một điều rằng không đời nào một quý ông như Smith lại để Draco nhảy điệu nam trong khi mình nhảy điệu nữ! Bởi vậy, hiển nhiên rằng Draco sẽ phải khiêu vũ điệu của...?!

Laura cô nín cười, nín cười, cô nín không nổi...

Hình ảnh tương tượng Draco đại nhân cao quý, lãnh diễm, lạnh lùng đủ kiểu khiêu vũ kiểu mềm mại, duyên dáng của con gái như một thước phim rục rờ không ngừng phát đi phát lại trong đầu Laura như đang cố gắng khiêu khích giới hạn của cô nàng.

Để giữ cho khuôn mặt mình trông thật nghiêm túc, cô khắc chế cánh tay run rẩy không ngừng, làm sóng sánh nước trong tách trà của mình, nghiêm chỉnh nhìn chăm chăm vào cái tách, trong đầu liên tục niệm chú để chống chọi. Bởi vì cô nàng biết nếu mình mà cười thì sẽ có kết cục vô cùng thê thảm...

Không buồn cười, không buồn cười, không buồn cười...Buồn cười!!

“Phụt!” Laura không khống chế được bản thân bật cười.

Bất lực... Đừng trách cô, cô đã vô cùng cố gắng, nhưng có một số chuyện đành phải thuận theo tự nhiên thôi!!

Laura hơi ác liệt suy nghĩ cho rằng: “Nhìn một lát không chết ai cả”, cô nàng giả vờ cúi đầu nhìn chiếc váy của mình, trong khi gương đôi mắt cố gắng liếc nhìn về phía Draco và Smith.

Sau đó, cô lập tức bắt gặp cảnh tượng kinh điển trong phim Cinderella, khi 'lọ lem Draco' khiêu vũ với 'hoàng tử Smith'.

Mặc dù, nàng 'lọ lem' này không khoác trên mình bộ váy lấp lánh, đi đôi giày thủy tinh hay có ánh mắt dịu dàng, ngây thơ và nụ cười thánh thiện với mình mà thay vào đó là nụ cười âm trầm, ánh mắt thách thức xem cô có dám cười thêm lần nữa không, trong khi hoàng tử Smith ngây thơ đang hài lòng với điệu nhảy của hai người. Nhưng, về cơ bản mà nói thì đây đúng là 'cảnh đẹp ý vui' - bình luận của con sâu hủ nữ ở trong đáy của tâm hồn Laura vừa rục rịch ngóc đầu chui lên.

Laura tiếp tục trừng mắt với 'lọ lem' đang xoay vòng vòng bên vị hoàng tử ngoài nhảy ra chẳng quan tâm gì khác, cuối cùng, dưới công lực trừng mắt lâu năm của Draco, Laura đang phải vẩy cờ trắng đầu hàng.

Hừ, có gì hay ho chứ, chỉ là mất cậu ta to hơn mắt cô, không có gì đáng tự hào cả!

Kết quả, Laura mặc dù tâm không phục nhưng vẫn phải ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa một cách hậm hực...

Nâng lên khuôn mặt ngoan ngoãn, hiền lành, tay phải đặt lên tay trái cậu ta, tay trái đặt lên vai cậu ta, trước khi bắt đầu khiêu vũ ngây thơ nói:

“Tôi không biết khiêu vũ”

“Không sao” Draco tốt bụng đáp lại.

Sau đó...

“Xin lỗi”

“Không sao...”

“Rất xin lỗi”

“Không sao?!”

“Thực sự vô cùng xin lỗi!!”

“Không...sao” Cậu ta vô cùng khó khăn trả lời.

... Tiếp theo đó lại là một đoạn xin lỗi vô cùng dài, dài...

Nhảy đi nhảy lại vài ba lần, Laura đại khái có thể nắm giữ những bước khiêu vũ cơ bản, để mình trông không quá chật vật...

Nhìn đôi giày thê thảm của Draco bị mình hạnh hạ, cô nàng thâm cười gian một chút, Laura tuyệt đối không thừa nhận là mình cố ý hay ghi thù, chẳng qua môn lễ nghi này luôn là môn cô kém nhất... haha.

Tuy nhiên, hằng ngày Draco chỉ cần nhìn cô một giây là cũng có thể tùy tiện tìm ra một tá khuyết điểm để trừng cô sồn da gà, dựng tóc gáy, nhưng không nghĩ tới tên nhóc này lại là một thầy giáo rất nhân nại, chỉ cần Laura ngoan ngoãn một chút là cậu ta tuyệt đối sẽ đối xử rất tử tế.

Còn giáo sư Smith là một người 'công bằng' và 'tốt bụng', dẫn chứng cụ thể là mỗi lần Laura giẫm vào giày của Draco là một lần Smith nhìn đi chỗ khác, thật trùng hợp!

Cuối cùng, môn học lễ nghi thảm họa cuối cùng cũng kết thúc trong sự anh dũng hy sinh của đôi giày, sau đó là những môn học bình thường, đủ để cứu vớt sự tự tin bé bỏng của Laura. Đồng thời cũng là giờ học an ủi, là minh chứng ít ỏi cho độ tuổi của Laura để cô nàng vẫn còn tin rằng mình đã sống hai kiếp và không cảm thấy quá tội thân trước học lực của bạn nhỏ Draco...

Không thể phủ nhận, Draco là một học sinh xuất sắc, và “người lớn” Laura luôn đạt học lực khá phải vô cùng cố gắng để có thể nhìn hơn cậu ta một chút. Đôi khi, thế giới này thật bất công!

Khoảng thời gian Laura ở nhà Draco luôn luôn vô cùng bận rộn, mới đó mà đã qua 4 tháng.

Trong suốt thời gian ấy, cô chưa gặp lại giáo sư Snape lần nào, công việc ở trường Hogwarts của ngài ấy quá bận rộn, đặc biệt là trong năm học khiến ngài chẳng thể đi thăm Laura. Tuy vậy, nhưng ông vẫn dành thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi để viết những bức thư cho cô.

Do đó, cửa sổ phòng Laura luôn mở, để chờ đợi một con cú to khỏe thả những bức thư cụt lủn viết trên giấy da dê vào trong căn phòng.

Một ngày, khi cô nàng đang lười biếng nằm dài trên giường đọc lại những bức thư của Snape, bà Narcissa bước vào phòng.

Narcissa là một người yêu mua sắm, Laura luôn biết điều đó, và bà ấy càng yêu hơn khi chọn quần áo cho những đứa trẻ của mình.

Với lí do quần áo của Laura quá ít, bà ấy bắt đầu kéo cô cùng Draco đi mua đồ, mặc dù cô đã sống chết bám vào giường như bã kẹo cao su.

“Cục cưng Draco, nhanh lên nào!” Narcissa nắm tay Laura đứng bên cạnh lò sưởi gọi to Draco.

“Con nghĩ mình đã có đủ quần áo rồi.” Draco chán nản phản đối.

“Nhanh lên, Draco!” Narcissa vẫn không hề có ý định thay đổi tiếp tục yêu cầu.

Draco nhìn ông Lucius vẫn đang đọc báo trên chiếc ghế sofa, không tình nguyện nghe lời.

Laura quay đầu nhìn cậu ta, cậu có vẻ mất kiên nhẫn, chán nản đến bên cạnh bà Narcissa, miệng còn lẩm bẩm hai từ “Đáng ghét”.

Trái lại, bà Narcissa thì có vẻ mãn nguyện nắm tay Laura và Draco, cười dịu dàng nhìn hai người và hỏi:

“Chúng ta xuất phát được chứ?”

“Được rồi ạ!” Laura hơi nghi hoặc nhìn bà đáp lại.

Cô không hiểu vì sao Draco lại tỏ vẻ chán nản và mất kiên nhẫn, bởi vì so về kiên nhẫn thì cậu ta thực sự hơn Laura rất nhiều.

Narcissa vẫy vẫy đũa phép của mình, lập tức, cái hộp nhỏ có hoa văn tinh xảo đựng bột Floo trên lò sưởi bay đến trên tay trái của bà, Narcissa ném một ít bột vào rồi nói “Hẻm Xéo” một cách rõ ràng.

Cảm giác buồn nôn mỗi lần sử dụng bột Floo lại ủa tới, cho dù đã đi rất nhiều lần và làm quen với nó nhưng Laura vẫn cảm thấy rất phiền và khó chịu.

Đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến Hẻm Xéo.

Có tiếng còi rè phát ra từ một tiệm âm u mang bảng hiệu Sở cú Eeylop – Tawny, Screech, Barn, Brown, và Snowy. Rất nhiều trẻ con đang dí mắt vào cửa kính ngắm nhìn những cán chổi thần bày bên trong. Còn có cửa hàng bán áo choàng, có bán kính viễn vọng... Cũng có một số tủ kính bày toàn là những con mắt, rồi là sách chú thuật, bút lông chim, tấm da dê, lọ thuốc...

Mặc dù hình ảnh Hẻm Xéo trong phim Harry Potter đã trở nên mờ nhạt lắm trong trí nhớ của Laura, nhưng cô vẫn chắc chắn rằng Hẻm Xéo trước mặt cô bây giờ gần giống với trong phim.

Laura hứng thú nhìn xung quanh cái hẻm tấp nập những phù thủy để cuối cùng đón nhận ánh mặt khinh thường của Draco.

Cô nàng buồn cười nhìn người vừa không thể rời mắt khỏi những cái chổi bay đằng sau tấm kính trong suốt kia đang lên mặt với mình, không nở nói thẳng ra khiến cậu ta trở nên xấu hổ. Mặc dù cô vô cùng tò mò về biểu cảm xấu hổ của Draco.

Quả nhiên, trẻ con thì vẫn là trẻ con...

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đũa phép (1)

Laura nhìn bà Nacissa đang tự hào và hạnh phúc nắm tay mình và Draco, đáy lòng không khỏi trở nên mềm mại. Cho dù người khác có nói về nhà Malfoy như thế nào đi nữa thì cô cũng tuyệt đối không tin, Laura cô chỉ tin vào những điều tự cô cảm nhận bằng trái tim và nhìn thấy bằng đôi mắt.

Cái gì mà phù thủy thuần huyết, nổi bật là nhà Malfoy căm ghét Muggle?

Không cảm hận sau những gì Muggle đã gây ra?! Nếu không có cảm xúc ấy thì Laura mới thấy lạ. Tại đây, vùng đất mà cô đang đứng, có lẽ, trong vài thế kỉ trước, xác phù thủy chất từng đống, từng đống do những cuộc săn lùng đẫm máu và khủng khiếp của Muggle.

Khoảng thời gian đầy nước mắt và đau đớn, khoảng thời gian đôi mắt của phù thủy chỉ thấy một màu đỏ rực chói mắt của máu, khoảng thời gian tâm hồn của họ nhuộm đầy nỗi căm hận, trở thành ấn tượng ma quỷ vĩnh viễn trong lòng của các phù thủy.

Những hậu quả và thất bại của Muggle được người dân rất 'vui lòng' lí giải nguyên do là phù thủy! Dân chúng đổ hết những tội lỗi và trách nhiệm lên đầu phù thủy, để bào chữa, để xoa dịu nỗi thất bại và bức dọc của họ! Muggle cho rằng phù thủy là nguyên nhân "gây ra băng giá và nạn ốc sên, sâu bọ hủy hoại hạt giống và trái cây trên đất". Nếu mưa đá phá hại mùa màng, bỏ không cho sữa, một người đàn ông hoặc phụ nữ không thể sinh con. Tất cả tất cả đều do phù thủy nguyên rủa!!

Cho dù từng là một Muggle nhưng chính Laura cũng không thể nào chịu được, và chắc chắn cũng không dám nhìn những con người man rợ, không nhân tính đó! Không chỉ tàn nhẫn với phù thủy, họ thậm chí còn không ngần ngại sát hại đồng loại của mình...

Ví dụ, làm sao để nhận diện các phù thủy? Các nghi can sẽ bị trói lại và thả vào một khoảng nước được cho là "nước thánh". Nếu chìm thì họ sẽ được kết luận là vô tội và được kéo lên. Nếu nổi, họ sẽ bị buộc tội là phù thủy và bị hành quyết tại chỗ hoặc giải đến tòa.

Tuy nhiên, đợi cho đến khi nổi lên mặt nước thì cho là phù thủy hay dân thường cũng trở thành một thí nghiệm.

Hoặc những người thi hành nhiệm vụ cao cả sẽ tìm dấu ấn của Satan "bằng cách cạo hết lông và tóc, rồi kiểm tra từng góc ngách trên cơ thể của bị cáo"— trước công chúng! Sau đó, họ sẽ đâm một mũi nhọn vào bất cứ vết tích nào tìm được, chẳng hạn như vết chàm, mụn com hoặc sẹo. Nếu vết đâm không có cảm giác hoặc không chảy máu, vết tích ấy sẽ bị xem là dấu của quỷ dữ.

Nhưng cuộc chiến đẫm máu và man rợ do Muggle gây ra đã diễn ra từ các thế kỉ trước, những gia tộc phù thủy mới hình thành làm sao có thể hình dung được sự đau đớn và khuất nhục khi đó của các phù thủy? Họ làm sao nếm trải được cảm giác khi từng người quan trọng đối với mình chết trong những phiên tòa độc địa được cho là chính nghĩa?!

Nỗi thù hận không thể quên này được các gia tộc phù thủy còn sống sót trong cuộc thảm họa kinh hoàng đem truyền thừa cho con cháu, viết ghi vào trong gia phả để cho những đứa con kế thừa gia tộc này hiểu nỗi đau của những thế hệ phù thủy trước!!

***

Này, nghe nói gia tộc nhà Malfoy hèn hạ cúi mình đầu quân cho Voldemort?

Không sai. Đối với Laura, đó hiển nhiên là sự lựa chọn sáng suốt. Lucius sinh ra và lớn lên trong một gia tộc to lớn, giàu có và đầy quyền lực. Song, quyền lợi ông được hưởng nhiều bao nhiêu thì trách nhiệm và gánh nặng trên vai càng to lớn bấy nhiêu.

Lucius Malfoy gánh trên vai sự hưng thịnh và phát triển của gia tộc thuần huyết lâu đời. Nói cách khác, khi đối mặt với Voldemort, đối mặt với đội quân hùng mạnh và hung ác của hắn, ông phải cúi đầu!

Thứ nhất, nhắm mắt cũng biết Voldemort sẽ không để cho một gia tộc quyền lực như Malfoy chống lại hắn mà tồn tại. Kết quả, chỉ là xuống địa ngục mà tự hào với hành động chính nghĩa của mình.

Thứ hai, khi có cơ hội để trả thù những kẻ Muggle đã sát hại nhiều thế hệ phù thủy trước đây, những người có cùng huyết thống với Lucius, những phù thủy có khả năng cống hiến và góp sức cho thế giới này. Đồng thời, với tài năng xuất chúng khi đó của Voldemort, Lucius không chỉ cứu được gia đình mình thoát chết mà còn phát triển được cho gia tộc.

Bởi vậy, quá hiển nhiên, một công đôi việc, Lucius chắc chắn sẽ lựa chọn phục vụ cho Tom Riddle.

Có thể đó là hành vi ích kỉ trong mắt người khác, nhưng thả rằng hèn nhát còn hơn dừng cảm như Gryffindor mà không thể bảo vệ được những người quan trọng đối với chính mình, đối với người thuộc Slytherin, đó mới là nỗi nhục nhã và thất bại lớn nhất.

Không thể phủ nhận, Lucius là người có năng lực tài giỏi, có gia thế, nhờ đó, ông đã trở thành một trong những Tử Thần Thực Tử quan trọng bên Voldemort.

Đáng tiếc, sự xuất hiện của 'Chúa cứu thế Harry' lại hạ được Voldemort, hay đúng hơn là nhờ sức mạnh và tình yêu thương của mẹ chúa cứu thế - Lily Evans. Cuối cùng, gia đình mà ông đánh đổi lòng tự trọng, thanh danh để bảo vệ vẫn bị tổn thương, còn bị phi nhủ thậm tệ.

***

"Này, đồ ngốc! Làm ơn tập trung nhìn đường đi!" Draco bắt mắt kéo áo Laura lại, cứu cô nàng khỏi một pha cạ sát thân thiết với cửa kính.

Laura dùng bộ mặt đầy dấu chấm hỏi sau khi hồn nhập lại xác ngơ ngác nhìn Draco, sau đó mới phát hiện bà Narcissa đã sớm không ở đây.

Cô cười gượng, bày ra vẻ mặt chân chó lấy lòng, ngu ngơ hỏi, cái gì mà tiết tháo, Laura đã sớm vất đi từ mấy đời, dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

"Ha...ha, Draco, bà Narcissa đi đâu rồi vậy?"

"Hừ! Biết ngay là không tập trung mà!" Draco nhú mày, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích "Lúc nãy mẹ nói sẽ đi đến cửa hàng quần áo trước, bây giờ chúng ta đi mua đũa phép."

Laura nghe hai tiếng "đũa phép" phát ra từ Draco còn ần ần niềm vui sướng, mặc dù cậu ta che dấu rất khéo. Cô đương nhiên hiểu tại sao tâm trạng của Draco lại như vậy. Từ trước đến giờ, Draco chưa từng động vào cây đũa nào cả chứ đừng nói là sở hữu riêng một chiếc.

Từ năm lên 6, Laura và Draco bắt đầu học phép thuật, đến nay cũng đã hơn được 2 năm. Môn phép thuật bao gồm: Bùa chú, Biến hình, Độc dược, Thảo dược, Bói toán, Lịch sử pháp thuật, Bay chổi, Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám. Bởi vậy, tuy là nói học môn phép thuật, nhưng cả hai người mới chỉ học Lịch sử phù thủy và tập đọc các câu thần chú, cách quơ đũa phép chứ chưa hề được thực hành bao giờ cả.

Laura nhìn Draco nôn nóng bước tới cửa tiệm làm đũa, ngoan ngoãn để cho cậu ta nắm tay mình bước đi trên con đường trong Hẻm Xéo. Ai biết được cô sẽ nhìn thấy cái gì, rồi lại thất thần và lạc mất cậu ta giữa dòng người đông đúc này hay không?! Laura cô cũng không biết đường về a...

Kiếp trước và kiếp này của cô đều có chung một tật xấu - mất tập trung, thậm trí ngay cả trong kì thi đại học, chỉ cần ngẫu nhiên nhìn thấy một cái lá cây cũng đủ để làm cho cô nàng ngẩn người hơn phân nửa thời gian thi.

Hai người bước tới một tiệm cuối cùng nhỏ xiu, vừa hẹp vừa dơ kích thích bệnh khiết phích vô cùng nặng của thiếu gia Draco Malfoy. Nhìn nhìn cậu ta như vậy, cô nàng liền không phúc hậu cười một tiếng vì Draco đang rất rất rất cố gắng cưỡng chế bản năng muốn bỏ chạy ngay lập tức của mình hoặc nhảy lên để tránh từng mảng bụi bong ra từ cửa kính.

Nhờ hành động ngây thơ tự cho là thông minh của mình, cô nàng lập tức được nhìn thấy nụ cười âm trầm và được 'chăm sóc đặc biệt về tinh thần' ngay sau đó.

Laura cụp đuôi đau khổ nhìn lên trên cửa tiệm đũa phép đeo mấy chữ vàng: Ollivanders nhà sản xuất đũa uy tín từ năm 382 sau khi nhận được kết quả của việc cười Draco đại nhân.

Xuyên qua lớp kính cửa sổ bụi bặm là hình ảnh lờ mờ của cây đũa phép duy nhất đặt lên trên một cái gối tím bạc màu. Cửa tiệm thì chật chội, thậm chí có khi còn không bằng nhà vệ sinh của biệt thự Malfoy, nhưng nó lại trông tron, ngoại trừ một chiếc ghế đu đưa duy nhất để cho khách ngồi chờ. Draco khó chịu lấy khăn tay chà chà khắp cả cái ghế đến khi chiếc khăn biến đen và gần như sắp rách đến nơi, cậu ta mới miễn cưỡng chịu ngồi xuống.

Hai người ngồi yên vị trên ghế được một lát thì bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn lịch sự vang lên từ bên trong:

"Xin chào quý khách."

Laura giật bắn cả người, suýt nữa thét lên, trái lại, Draco vẫn giữ được dáng vẻ của quý tộc chân chính, nghi hoặc nhìn về nơi phát ra âm thanh. Người vừa nói là một cụ già, đôi mắt cụ to và sáng như ánh trăng chiếu xuyên về âm u của cửa tiệm.

Laura lúng túng còn hơn cả em trai Harry trong nguyên tác, bối rối trả lời:

"A.. Vâng, cháu chào cụ!"

Ollivander nhìn cô bằng một đôi mắt đầy ẩn ý, quay sang bên Draco dò hỏi.

"Ồ, cậu hẳn là Draco Malfoy, con trai của Lucius và Narcissa, vậy đây là?"

"Laura, Laura Snape." Chỉ một cái tên, không hơn, không nói mối quan hệ giữa hai người. Cậu ta lạnh lùng, cẩn thận đáp lại.

Tuy nhiên, cụ Ollivander cũng không mấy phiền lòng về việc đó, nói sang chuyện khác:

"À, phải, phải. Cậu Draco trông giống hệt ngài Malfoy ngày xưa, đôi mắt xám xanh, mái tóc bạc. Ta tưởng như mới vài phút trước khi ta gặp cha mẹ cậu trong tiệm này, mua cây đũa phép đầu tiên." Ollivander tiếp tục bắt đầu buổi diễn thuyết của mình và kết thúc bằng một câu cửa miệng "Thực ra thì chính cây đũa phép chọn phù thủy, chứ không phải phù thủy chọn đũa phép, ừ, đúng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đũa phép (2)

"Thực ra thì chính cây đũa phép chọn phù thủy, chứ không phải phù thủy chọn đũa phép, ừ, đúng vậy." Ollivander hơi ngừng lại, nói tiếp "Mà thôi, ta nghĩ chúng ta nên quay lại việc chính"

Nói rồi, cụ lấy từ trong túi ra một cuộn thước dây có đầu khắc bạc, hương phía Draco hỏi.

"Vậy thiếu gia nhà Malfoy, tay nào của cậu cầm đũa?"

"Tay phải" Draco đáp, cậu khó chịu nhìn cụ đo từ vai đến đầu ngón tay, rồi từ cổ tay đến cùi chỏ, từ vai đến sán, từ tay đến đầu gối, và vòng quanh đầu.

Đĩ nhiên, trong lúc đó cụ Ollivander cũng không quên quảng cáo sản phẩm đũa phép của cửa hiệu mình:

"Mỗi cây đũa phép của hiệu Ollivanders đều có lõi bằng chất liệu pháp thuật hùng mạnh, cậu Draco à. Chúng tôi dùng lông đầu bạch kỳ mã, lông đuôi phượng hoàng, và gân rồng. Không có cây đũa Ollivanders nào giống cây đũa Ollivanders nào, bởi vì không hề có hai con bạch kỳ mã, hai con phượng, hay hai con rồng nào giống y như nhau. Và dĩ nhiên, cậu không thể nào tạo được quyền phép tương tự khi sử dụng cây đũa của phù thủy khác. Bởi vậy, cậu có thể tin tưởng vào chất lượng đũa phép của cửa tiệm chúng tôi, như cha mẹ cậu."

Mặc dù cụ Ollivanders đã rời khỏi vị trí Draco đứng và đi tới chỗ mấy cái kệ, lấy xuống vài cái hộp nhưng cái thước dây vẫn không ngừng đo đạc xung quanh cậu ta. Cho đến khi cụ nói "Được rồi" thì cái thước đo mới chịu tự động buông mình, rơi xuống sàn.

"Cậu Malfoy, Hãy thử cái này xem, gỗ sồi và gân rồng. Hai tác rưỡi, xinh đẹp và linh hoạt. Cứ cầm nó lên và vẩy một cái."

Sau đó, cái cửa tiệm xập xệ càng trở nên tồi tệ hơn...

Draco chắc chắn là một khách hàng khó tính, bởi vì cậu ta thử đến hơn chục cây đũa mà không cái nào không góp phần phá hủy cửa tiệm. Bây giờ thì Laura đã hiểu tại sao cửa tiệm đũa phép của cụ lại có thể thâm đến mức này, không khác nào những căn nhà ma trong phim kinh dị với người chủ tóc trắng đi nhẹ nhàng như không tồn tại, tất cả là nhờ công những khách hàng khó tính...

Cụ Ollivander lần thứ n run rẩy vung đũa phép hồi phục lại căn phòng, dùng toàn bộ lương tri của người bán hàng để không đuổi Draco ra, nhanh chóng đưa cho cậu ta một cây đũa phép rồi lại vội vã trốn dưới chiếc bàn cũ kỹ duy nhất, thò cái đầu bạc trắng của mình ra, nói:

"Nó làm...làm từ gỗ cây táo gai và lõi lông đuôi kì lân, dài 10 inch đúng, đàn hồi hợp lí, nhanh...nhanh thử đi!"

Laura thầm khinh bỉ, cô cho rằng cây đũa phép này sẽ chẳng bao giờ tạo nên một phép màu.

Chẳng hề hay biết suy nghĩ của cô nàng, Draco tao nhã vẩy đũa phép. Phép màu xảy ra, một chuỗi những tia lấp lánh xanh bạc bắn ra từ đầu đũa y như pháo hoa, tạo thành những điểm sáng nhảy múa trên không trung.

Cô tròn tròn hai mắt, lấp bắp không nói lên lời. Thảo nê mã! Làm thế nào mà trong đũa phép của Draco Malfoy lại có lõi lông đuôi kì lân?! Không phải kỳ lân trọng trung cho sự thuần khiết và những điều tốt đẹp sao? Không phải những người sở hữu đũa phép này sẽ có một trái tim trong sáng, thiện lương, biết cảm thông sao?

Laura sững sờ nhìn chằm chằm vào cây đũa phép và Draco như nhìn một người ngoài hành tinh vừa mang UFO hạ cánh ở bãi đỗ xe. Kì thực, trong lòng cô đang dâng lên một nỗi hoài nghi khổng lồ rằng đã có một đồng chí nào đó vừa xuyên vào tiểu đại nhân này.

Tuy nhiên, ngay khi cô định mở miệng ra hỏi thì cụ Ollivander đã dung dung hai hàng nước mắt, sung sướng vô cùng nhảy ra khỏi chỗ nấp, nắm chặt bàn tay cậu ta, cảm kích chúc mừng:

"Chúc mừng cậu, vô cùng chúc mừng cậu cuối cùng đã tìm được cây đũa cho chính mình!"

Sau đó lập tức cụ kéo tay Laura và bắt đầu công việc tìm đũa phép cho cô nàng. Đũa phép của Laura có vỏ làm từ cây nhựa ruồi, lõi lông đuôi kì lân, dài 9 inch rưỡi, uốn được.

Thời điểm Ollivander đưa cho cô cây đũa phép, cụ như có như không từ tốn nói nhỏ vừa đủ cho hai người nghe:

"Cháu có đôi mắt thật đẹp, giống một khách hàng cũ của ta - Lily Evans. Đũa phép của cô ấy làm bằng gỗ cây liễu, dài ba tấc, thanh nhã. Một cây đũa đẹp thích hợp cho việc luyện bùa. Còn chồng cô ấy - James Potter, ngược lại, thích một cây đũa phép bằng gỗ cây sao. Dài ba tấc một. Uốn dẻo được. Nhiều quyền lực hơn và xuất sắc hơn về khả năng biến ảo."

Laura "A" một tiếng, bởi kì thực chuyện Ollivander biết cô cũng biết, mà chuyện cụ không biết, đáng tiếc, cô cũng biết nốt luôn mất rồi. Draco trả cho cụ mười bốn đồng Galleons vàng để mua cây đũa phép cho hai người, rồi bất mãn kéo Laura ra khỏi cửa tiệm bụi bặm và cũ kĩ này, còn cụ Ollivander thì tiễn họ đến tận cửa.

"Draco, bà Narcissa ở chỗ nào nhĩ?" Laura dò hỏi, để kiểm chứng nghi vấn trong lòng mình.

Nghe thấy vậy, Draco trừng mắt, trực tiếp cốc nhẹ vào đầu của bạn nhỏ Laura tội nghiệp "Rốt cuộc là có từ nào của tôi lọt vào trong đầu em không vậy?!"

A..aaaa! Đây chắc chắn là Draco hách dịch, Laura sụt sùi nước mắt nghĩ tiếp, đưa phép thiện lương bé nhỏ, em chọn nhầm chủ rồi!

***

Cô nàng xoa xoa đầu đỏ đậm của mình, đứng sau lưng Draco nhìn về cửa hàng quần áo mà bà Narcissa đã hẹn.

Từ trong cửa hàng bà Narcissa vui vẻ đi ra, bà hơi cúi người xuống, hỏi:

"Thế nào rồi hai cục cưng? Đã chọn được đưa phép thích hợp cho chính mình chưa? Ban đầu, anh Lucius định mua khi các con nhận được giấy mời nhập học nhưng ta lại nghĩ Draco cần một chiếc đưa phép để bảo vệ cho Laura, đúng chứ?"

Mặc dù trong lòng Laura thầm phản đối, cô cho rằng có nó chỉ giúp cho cậu ta bắt nạt mình nhiều hơn, nhưng hiện tại Draco đang thân thiết nắm tay cô và cười thật dịu dàng, bởi vậy cô cũng tươi cười đáp lại:

"Vâng!" Nó sẽ giúp con không bị người khác bắt nạt ngoại trừ Draco... T-T

***

Buổi sáng bị bà Narcissa kéo đi khắp nơi tìm những bộ đầm tinh xảo và hoa lệ khiến Laura vô cùng khao khát được biến nam, như vậy cô nàng sẽ chỉ cần mua một bộ vest và về nhà nằm ngủ. Cô sợ phờn nằm trên giường của mình, chuẩn bị đi gặp Merlin trò chuyện về nhân sinh và cuộc đời đầy cao cả trong khoảng bảy đến tám tiếng tiếp theo (gọi tắt là ngủ) thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đằng sau cánh cửa là bạn nhỏ Draco đang tràn trề sinh lực mặc dù buổi sáng phải bê cả đồng tử đồ quần áo cho hai người là bà Narcissa và Laura. Lí do cậu ta đến đây đại khái diễn tả mong muốn được làm thử phép thuật ngay và luôn...

Này, cậu ta còn trẻ, cậu ta rất khỏe và rất năng động. Còn cô thì tâm hồn đã già nua, đã héo úa, cô cần được nghỉ ngơi, dưỡng lão. Hơn nữa, cô đã hứa với ngài Merlin đáng kính về buổi trao đổi kinh nghiệm trong vài phút nữa, cô luôn được dạy làm người cần có chữ tín... Bởi vậy, có thể cho cô trở về nằm trong lòng bạn nhỏ giường thân thuộc không?! - Laura liền mạng phản kháng.

Cuối cùng, dưới cường quyền của Draco, cuộc cách mạng đã bị đàn áp dễ dàng. Cô nàng lẻo đẻo theo sau vào phòng cậu ta.

Phòng của Draco khá đơn giản, gồm: bàn học; giường ngủ; tủ quần áo và rất rất nhiều sách. Đồng thời, căn phòng chỉ có duy nhất hai màu: trắng và xám. Tuy nhiên, điều khiến miệng Laura đang giật giật liên hồi không phải độ sạch bong như không tồn tại vì khuôn trong căn phòng mà là chồng sách cậu ta đưa ra, yêu cầu hai người cùng thực hành.

Thần chú thứ nhất, Accio (triệu hồi).

Draco tự hào cầm sách trên tay, Laura bị sách văng trúng đầu, hạ nóc ao...

Thần chú thứ hai, Light spell (thắp sáng).

Draco chiếu sáng cả căn phòng, Laura làm được phép hoa nổ tanh tách T.T

Thần chú thứ ba, Alohomora.

Draco mở được cửa sổ, còn Laura phá tung cánh cửa tội nghiệp khiến Draco lại phải sử dụng thần chú Reparo (sửa chữa).

Những thần chú tiếp theo, biểu hiện của Laura thật sự đặc biệt đến Neville Longbottom cũng phải an ủi, chia buồn. So sánh Laura với Draco cứ như so sánh bùn đất với mây trắng...

Tủi thân, cô nàng quyết định chui vào trong góc tự kỉ, hoặc bây giờ đứng lên đi tố khổ với Merlin. (Liên Suong: Nữ nhi, tại sao con vẫn muốn quay lại giường ngủ vậy! Nam chính của chúng ta là Draco, không phải Merlin!)

Cuối cùng, buổi thực hành nhóm đã biến đổi thành buổi dạy học của giáo sư Draco Malfoy.

"Đọc sai rồi, đọc lại" Draco chau mày "Đọc rõ ràng một chút."

"Vâng." Cô nhìn vào sách, cố gắng phát âm đúng.

Nhưng tâm hồn không khống chế được lại bắt đầu bay bay. Vì sao cô lại không kế thừa bất cứ phẩm chất tốt đẹp nào của nữ chính xuyên không, nghịch chuyển tình thế, đổi trắng thay đen chứ! Trong lòng cô nàng không khỏi cắn khấn tay ẩm ứ.

"Laura, tập trung vào." Draco nở nụ cười, dịu dàng nói.

Nhận được tín hiệu nguy hiểm, bạn nhỏ Laura thức thời ngoan ngoãn trở thành học sinh chăm chỉ, cần cù, đọc thần chú và nâng cây đưa phép lên, càng

cảm thấy Draco tuyệt đối không đáng gì tới kì lân, bằng không kì lân chắc chắn là điềm gở.

Dĩ nhiên, nguyên nhân làm Laura trở nên kém cỏi trong việc đọc thần chú trong khi vẫy đũa phép vô cùng chuẩn như vậy là do đã quen với ngôn ngữ kiếp trước. Đôi khi, xuyên không cũng không sung sướng gì, đặc biệt là khi xuyên vào thế giới mà tồn tại nhiều hồ ly, lúc nào đó, biết đâu mọi bí mật trong người sẽ bị xói tung không còn một mảnh.

Nhờ nỗ lực không ngừng và nụ cười 'khuyến khích động viên chân thành' của Draco, bạn nhỏ tội nghiệp mang tên Laura đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ...

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Giáo sư mới

“Cần cù bù thông minh” quả nhiên là không sai. Từ khi Draco đại nhân sở hữu riêng một chiếc đũa phép cho bản thân mình, ngày nào Laura cũng ‘vui vẻ, hạnh phúc và hăng hái’ đi học nhóm cùng cậu ta. Hay đúng hơn là đau đớn, cười không nổi, bị cưỡng ép dành khoảng thời gian rảnh rỗi ít ỏi buổi tối để lười biếng của bản thân vào lớp học phép thuật của cậu.

Tuy nhiên, cũng nhờ đó mà khả năng làm phép của Laura tiến bộ không ít, khả năng phát âm tiếng Latinh cũng trở nên chính xác làm cô nàng không biết rốt cục là nên cười hay khóc.

Đương nhiên, với cương vị của cựu người lớn lâu năm, Laura mặc dù công nhận chăm chỉ học tập là việc tốt nhưng cô vẫn không đồng tình với hành động điên cuồng học tập như một con mọt sách của Draco. Học ngày học đêm như vậy đã tạo ra một cặp gấu trúc mới, song, không rõ con gấu trúc nhỏ nhà Malfoy lấy đâu ra năng lượng, sức sống mãnh liệt để vượt qua tất cả, lôi kéo con gấu trúc bé bỏng của thầy Snape đồng cam cộng khổ...

Kết quả, hậu quả tiêu biểu việc cuồng học tập 24/24 của Draco chính là hiện tại.

Laura tay chống cằm uể oải lật những trang sách ó vàng, cố gắng gặm nhấm từng chút một kiến thức. Cô hơi ngẩng đầu lên, đưa tầm mắt lạng lẽ nhìn về phía người mới ban nãy còn hăng hái đọc sách nay đã ngủ ngon lành, cười khê.

Laura nhìn kim ngắn trên đồng hồ đã vượt quá con số 12, cẩn thận đánh dấu, gấp sách lại, thu gọn đồng sách bị vất lung tung bừa bãi quanh chân Draco. Sau đó, đem từng quyển, từng quyển cất lên giá sách không lờ trong phòng con rồng nhỏ. (LS: tên Draco na ná Dragon)

Cho đến khi căn phòng của cậu ta trở lại hiện trạng ban đầu, cô nhìn bạn nhỏ Draco vẫn vui vẻ nằm trên bàn ngủ, chưa một lần thay đổi tư thế hay cảm thấy khó chịu, còn hai mắt mình sớm đã đen kịt + thâm quầng. Trên trán không tự chủ chậm rãi xuất hiện gân xanh mờ mờ, trong lòng Laura bỗng thực sự thực sự vô cùng muốn một đạp cậu ta lăn từ bàn xuống đất!!

Cô nàng bất mãn cầu véo khuôn mặt trắng bóc búng ra sữa của cậu ta.

Hừ, xem bản cô nương cầu cầu cầu, véo véo véo mặt người, tên trướng thói hỗn đản nhà người dám hành hạ bản cô nương bao lâu nay! Hôm nào cũng hại bản cô nương phải thu dọn, còn mình thì lăn ra ngủ?!

“Hm...” Draco khó chịu nhíu mày. Đồng thời, cùng lúc đó, Laura lập tức rút hai tay bản thân lại, mắt không ngừng đảo loạn, cười gượng gạo nói “Ha ha ha, mặt trắng hôm nay thật đẹp.”

Khoảnh khắc cô nàng phát hiện mặt trắng sớm đã bị mây che, trong lòng không khỏi phỉ nhổ, này mặt trắng đáng ghét, người như thế nào mà cũng phối hợp bắt nạt ta?!

Bạn nhỏ trắng hiện tại đã bị mây che túi thân: Tại sao ta không làm gì cũng bị ghét?

Mặc kệ tâm trạng đau đớn vô cùng của bạn nhỏ bên ngoài cửa sổ trên cao, Laura khó khăn dùng hết dũng khí liếc nhìn ai đó phía đằng sau. Kết quả, Draco vẫn đang ngủ... (=.=|||

Lật mặt nhanh như lật sách, cô nàng nhanh chóng lại can đảm, hùng hùng hổ hổ hiện ngang + uy vũ đứng, lòng thầm nhủ: Hừ, nể tình quen biết bao lâu nay, bản cô nương bỏ qua cho người!

(Liên Swong: Nữ nhi... con đang sợ thằng bé tính dậy à? Có cần ta cho con mượn tạm bàn tay vàng của em trai mình không? Như vậy con sẽ có khả năng thoải mái chọc điên cậu ta đấy.)

Được rồi, bất mãn thì bất mãn nhưng mọi người cần chung tay bảo vệ mầm non Tổ Quốc, bởi vậy Laura tạm thời tắt chế độ tức giận, tốt bụng lấy chân trên giường nhẹ nhàng đắp lên cho cậu ta.

Hả? Vì sao không dùng phép đưa cậu ta lên giường? Khụ...khụ cái này, vì Laura tạm thời còn nhỏ, bla bla *một ngàn lí do vì sao*. Do đó, mặc dù thực

lực của Laura đã lên cao đáng kể, nhưng có lẽ nếu dùng phép, có thể Draco sẽ bay ra khỏi cửa sổ, sau đó, có thể cậu ta không thể tỉnh lại nữa...

Cẩn thận và lặng lẽ di chuyển, đứng cách cậu ta khoảng 5m, cô lập tức bật lại chế độ bất mẫn, lửa ngập ngút trời đập cửa về phòng mình. Ngủ!

***

Mặc dù không do nguyên do, nhưng hiện tại Laura vẫn cảm thấy vô cùng may mắn vì mấy hôm nay con rồng nhỏ không có dở chứng nửa đêm hôm kéo cô đi học phép thuật. Nhờ đó, khuôn mặt của cô đã sớm trở lại như bình thường, không còn hai vết thâm cuống khủng bố nữa. Cô đoán rằng có lẽ một phần nguyên do là nhờ vị giáo sư mới nào đó được ngài Lucius mời về dạy môn Phép thuật.

Tất nhiên, mặc dù không quan tâm lắm về chuyện này, nhưng người ta đến chính là để dạy học cho Draco và Laura, bởi vậy hai người đương nhiên cũng phải nghiêm cẩn mà chào đón vị giáo sư mới một chút, nếu như không muốn lưu ản tượng tồi tệ.

Laura chần nản đứng cạnh Draco trước lò sưởi, chờ đợi, để nhiệt liệt hoan nghênh và bày tỏ thành ý với vị giáo sư thần bí này.

Kì thật, sau khi việc học tập phép thuật đối với cô trở nên đơn giản (Liên Surong: Còn không phải nhờ bạch long nhà ta sao?! *cười bí ồ*), căn bệnh lười biếng của cô cũng đã tiến vào giai đoạn cuối. Nếu không cần thiết, cô nàng sẵn sàng nằm im cả ngày không di chuyển, sau đó sử dụng thuật triệu hồi (Accio) mà tùy tiện mang đồ vào phòng mình.

Thậm chí, đôi khi cô nàng cũng nghĩ vu vơ, cảm thấy rằng giới phép thuật có độn thổ, mạng lưới bột Floo và khóa cảng thì đâu cần cửa ra vào nữa? Cứ trực tiếp nhảy vào cho đỡ tốn sức a...

Draco đứng bên cạnh khẽ huych khuỷu tay, trừng mắt với cô nhắc nhở “Lò sưởi”. Do Laura sống dưới sự chèn ép lâu năm của cậu ta đã thành thói quen, điều trước tiên không phải buồn bực mà chính là vô thức thấp phần ngoan ngoãn nghe lời, nghiêm trang chỉnh chu quần áo đứng đúng tư thế. Sau đó, chợt cảm thấy vô cùng thất bại vì phát hiện mình trở nên sa sút như thế này.

Đúng sát giờ hẹn, không hơn kém một giây, cũng như bình thường, lò sưởi bùng lên một ánh lửa màu xanh, sau đó, một người bước ra. Đen từ đầu đến chân, tác phong nhanh nhẹn - giáo sư mới không ai khác ngoài giáo sư Severus Snape!

Laura mắt tròn tròn, há hốc mồm, máy móc làm động tác chào, sau đó tiếp tục dùng con mắt cá trê nhìn giáo sư Snape bình thản nói chuyện với vợ chồng nhà Malfoy.

Kì thực Laura rất muốn lại gần Snape vào hỏi: “Tại sao ngài lại đến đây?” nhưng mà câu hỏi này nghe có vẻ giống: “Thật tồi tệ? Tại sao thầy lại đến đây? Thầy nên đi đi!”. Cô thật sự không mong bị hiểu nhầm một chút nào a!

Bình thường, rất hiếm khi Snape có thời gian đến thăm cô, do quá bận bịu, Laura tuyệt đối không trách. Đáng ra, như trong nguyên tác, khoảng thời gian yên bình ngắn ngủi này của ngài ấy sẽ không tồn tại cô – kẻ dư thừa. Ngài ấy có thể dành thời gian rảnh của mình để nghiên cứu độc dược, thay vì chăm sóc một con nhóc vô dụng. Cô vẫn luôn biết ơn rằng ngay từ ngày đầu tiên gặp giáo sư Snape, ngài ấy không đem cô đưa cho đi Petunia giống như Harry cho dù là vì bất kể nguyên nhân gì.

Sống cùng giáo sư Snape nhiều năm, cô đương nhiên biết ngài ấy có số lượng công việc trung bình mỗi ngày nhiều thế nào. Cho dù là phù thủy tài giỏi thế nào đi chăng nữa, thì sức khỏe của ngài ấy cũng chỉ giống người bình thường, Laura thật sự không mong sức khỏe của ngài ấy trở nên tồi tệ quá mức. Bởi vì, cho dù bệnh nặng đến mức nào, Snape cũng sẽ không quan tâm và làm việc như bình thường.

May mắn rằng hôm nay chỉ là buổi làm giới thiệu hai người các cô với vị thầy giáo mới - Severus Snape, bằng không, nếu như đi học, Laura tin rằng mình đủ khả năng pha chế thuốc nổ đánh bay biệt thự nhà Malfoy. Vì cô và Draco đã sớm quen biết với giáo sư Snape và đồng thời, cũng vì công việc trong năm học ở trường Hogwarts bẽ bộn, ngài ấy đã đi ngay sau đó.

Mang theo tâm trạng hoang mang và bối rối kéo dài đến tận buổi tối, cho nên, đến khi cô nàng phát hiện, dạ dày và bụng mình đã sớm phản đối rầm rộ bởi vì thiếu thốn thức ăn quá mức. Cô quả thực khóc không ra nước mắt, hai tay ôm bụng đau khổ cố gắng hết sức đánh tan những hình ảnh món ăn thơm ngon đang không ngừng hiện lên trước mắt. Hoang mang và bối rối ban đầu sớm đã bị đá văng đi cả tỷ km.

Đột nhiên, một tiếng gõ cửa vang lên, Draco xuất hiện như một vị chúa cứu thế chẳng khác nào Harry. Ánh mắt Laura rực sáng như đèn ô tô, trực tiếp bỏ qua vẻ mặt như nhìn đồ ngốc thường xuyên của cậu ta, lấy tay quệt miệng, hạnh phúc cười ngây ngốc.

Chỉ đợi đến khi cậu ta lại gần mình, cô nàng thềm thường vồ đến chuẩn bị cướp bánh. Tuy nhiên, cú vồ ếch do quá đói của cô đã bị trượt, kết quả, Laura thân thiết ôm sàn. Cô ai oán xoa đầu, ngược mặt đầy dấu chấm hỏi lên nhìn cậu ta.

“Laura, tôi lớn hơn em đúng không?” Draco cúi người vừa tâm với người đang ngồi bệt trên sàn.

“Không phải! Chúng ta bằng tuổi!” Laura thật sự ngây thơ phản đối.

“Tôi sinh ngày 5/6! Em sinh ngày ngày 31/7!” Draco chau mày, kiên trì khẳng định.

“Không đúng! Chúng ta sinh cùng năm!” Laura phùng má, khoanh tay tiếp tục vùng dậy phản kháng. Cô thực sự rất nghi ngờ rằng không phải do cậu ta tự ái vì luôn đứng trước cô trong những hôm luyện phép thuật đầy chứ?!

Nhìn cô bộ dáng ‘thà chết đứng còn hơn sống quỳ’, Draco đưa đĩa bánh ngọt hoa hua trước mắt Laura. Mặc dù cô nàng đã cố gắng hết sức để liên tục

vô lý, nhưng vẫn không hiệu quả.

“Ợt... ợt... ợt” Tiếng bụng phản kháng lại vang lên. Laura do dự nhìn đĩa bánh, sau đó ngoan ngoãn chia hai tay ra phía trước, tủi thân nói:

“Được rồi, Draco, anh lớn hơn.”

Nhảm time!

Suốt quãng thời gian này ta đã bỏ qua giáo sư Snape~ Bây giờ vẫn là nên đưa ngài ấy trở lại. Vì sự kiện ngọt sún răng bên trên, từ giờ Laura sẽ xưng hô em-anh. Nhưng quan hệ sẽ chẳng thay đổi là mấy, vì như ta từng nói, Bên Anh chỉ có I-you mà thôi.

À, ta sợ có người nói truyện của ta có sạn nên bây giờ ta giải thích luôn nhé:

- Đáng lẽ ra phù thủy dưới 17 tuổi không được tùy tiện sử dụng phép thuật nhỉ? Nhưng xin chú ý quả núi mà LAura và Draco đang dựa lưng nhé. Lucius hiện tại phải nói hơi bị quyền lực đấy! Hơn nữa, hai người thực hiện phép thuật thứ nhất là ở nơi không có Muggle, thứ 2 là dưới sự giám sát của Nhà Malfoy và thầy giáo nên bộ cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi~

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thư nhập học

Laura thoải mái nhìn Draco ngồi trên ghế sofa với tâm trạng thấp thỏm lo âu, khiến trong lòng mình bỗng trở nên vô cùng vui vẻ. Tuy nhiên, cô nàng cũng không dám bộc lộ cảm xúc của mình thái quá, tất cả là nhờ kinh nghiệm sáu năm gian khổ sống chung nhà cùng cậu ta và cách xa ngài Snape đáng kính.

Tất nhiên, với một người kiêu ngạo như Draco, việc cậu ta trở nên lo lắng đến nỗi Laura có thể dễ dàng nhận thấy như vậy không phải là không có nguyên do.

Hôm nay là sinh nhật thứ 11 của cậu. Đây là ngày vô cùng quan trọng. Vào ngày sinh nhật thứ 11 của con cháu mình, các quý tộc sẽ không tổ chức buổi tiệc sinh nhật mà yên lặng chờ đợi. Bởi vì hiện tại có chuyện quan trọng hơn rất nhiều.

Hôm nay là ngày nhận giấy báo nhập học từ các trường phép thuật nổi tiếng gần nước Anh: Học viện phép thuật Hogwarts, Học viện Beauxbaton của Pháp cùng Học viện Durmstrang phía bắc Châu Âu,...

Tương phản với bạn nhỏ Draco vội đến mức muốn dựng chân, Laura cùng Narcissa nhìn nhau ăn ý cười. Kì thật, cô cũng không còn nhỏ nữa, nên tính cách cũng trở nên thật dễ dãi. Nếu không phải vì chấp niệm nặng nề với tính mạng của giáo sư Snape thì cô cũng chẳng quan tâm đến việc mình có được nhập học vào một trường phép thuật nào đó không. Thậm chí, không đi học cũng được.

Hơn nữa, hôm nay cũng không phải sinh nhật của Laura, cô còn phải đợi gần một tháng nữa.

Cuối cùng, không phụ sự mong đợi của mọi người, hai con cú mèo từ hai hướng ngược nhau bay qua cửa sổ, thả các lá thư lên bàn. Một con thả một lá thư có phong bì vàng, địa chỉ ghi bằng mực xanh ngọc bích, con còn lại thì thả một lá thư có phong bì màu đen.

Laura đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn vào hai phong thư, trong lòng chẳng hiểu vì sao. Ban đầu, cô vốn nghĩ tới bên Hogwarts chỉ gửi một lá thư cho học sinh thôi chứ? Nếu vậy thì lá thư còn lại là của ai?

Tuy nhiên, cô chắc chắn nó không phải là của Pansy Parkinson, bởi vì, nếu là của cô bé thì lá thư nhất định sẽ phải là màu hồng phấn và được xịt một ít nước hoa. Đồng thời, nó cũng chẳng thể là của Crabbe và Goyle bởi vì hai cậu nhóc này chẳng bao giờ muốn viết thư để nói chuyện, bọn họ vẫn luôn ưa thích dùng bạo lực hơn. Vậy chẳng nhẽ là của Blaise Zabini? Vậy càng không đúng, cậu ta luôn vì làn da của mình mà ghét nhất là màu đen! Chẳng nhẽ là do cô nhớ nhầm?!

"Draco, anh mau mở đi!" Không kiềm chế được sự tò mò, Laura hơi nhỏ giọng thúc dục.

Nghe vậy, Draco nhếch mép cười xấu xa, cậu vốn định mở lời từ chối. Song, lời chưa nói ra khỏi miệng, bà Narcissa nhìn cậu bằng một ánh mắt tự hào, cũng nhắc nhở.

"Cục cưng, con mau mở thư đi."

Cuối cùng, dưới ánh mắt tò mò của Laura, tự hào của Narcissa và uy hiếp của Lucius (LS: Thành đừng quan tâm đến ông ấy, ông ấy chỉ đơn thuần là thê nô~), Draco bắt đầu mở chiếc kiêu ngạo mở lá thư màu vàng.

Gửi ông Draco Malfoy,

Trên ghế Sofa, phòng khách,

Biệt thự nhà Malfoy.

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

Hiệu trưởng: Albus Dumbledore

(Huân chương Merlin đệ nhất đẳng, đại phù thủy, tổng Warlock, trọng nhân tối cao, Liên đoàn phù thủy quốc tế)

Kính gửi cậu Draco Malfoy,

Chúng tôi lấy làm hân hạnh thông báo cho cậu biết rằng cậu đã trúng tuyển vào học viện pháp thuật và ma thuật Hogwarts. Xin vui lòng xem danh sách đính kèm về toàn bộ sách và trang thiết bị cần thiết.

Khóa học bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Chúng tôi đợi cú của cậu chậm nhất là ngày 31 tháng 7.

Kính thư,

Giáo sư McGonagall

Phó hiệu trưởng.

McGonagall.

Đã xác định một lá thư là của Hogwarts, vậy lá thư còn lại là của? Laura dùng ánh mắt long lanh, lấp lánh, đầy mong chờ nhìn phía Draco, ngẫm ám chỉ cậu ta mau mau mở lá thư ra.

Mặc dù nhìn thấy rõ ràng ánh mắt nồng nhiệt của cô nàng, Draco vẫn giữ nguyên tốc độ, thậm chí, so với ban đầu còn chậm hơn khiến cô nàng nào đó không khỏi ầm ức.

Nội dung trong lá thư thứ hai cũng tương tự như lá thư của trường Hogwarts - Đây là lá thư mời nhập học của học viện phép thuật Durmstrang ở phía bắc Châu Âu. Trong đó, hiệu trưởng trường Durmstrang đã bày tỏ rằng mình sẽ lấy làm hân hạnh nếu như Draco, người thừa kế của nhà Malfoy nhận lời.

Nhưng, việc biết được nội dung của lá thư thứ hai không khiến Laura trở nên thỏa mãn trí tò mò mà còn trở nên vô cùng căng thẳng. Hai tay cô không tự chủ xiết chặt mép váy của bản thân. Ở bên cạnh Draco lâu như vậy cũng khiến Laura không rõ từ lúc nào có thêm một phần ý lại, dựa dẫm vào cậu ta. Mặc dù cậu đôi lúc sẽ bắt nạt cô nàng, tuy nhiên, không thể phủ nhận, cậu ta là một... chỗ dựa vững chắc.

Mong rằng, Laura thực sự mong rằng cậu ta sẽ lựa chọn Hogwarts thay vì Durmstrang.

Kết quả, điều tồi tệ nhất cũng xảy ra, Draco nói, cậu ta muốn vào Durmstrang.

Trong lòng Laura bỗng có chút mất mát, cô nàng hơi cúi đầu, trầm nặc. Cho dù vậy, cô cũng không có ý định ép buộc cậu ta đến Hogwarts cùng mình. Draco có lựa chọn riêng cho bản thân, cô tôn trọng điều đó, cũng như cô, sống chết nhất định cũng sẽ phải vào Hogwarts, bởi vì ở đó có những người mà cô không muốn đánh mất.

Đột nhiên, bà Narcissa lên tiếng phản đối.

"Ta không đồng ý! Draco, nơi đấy quá xa."

Đây là lần đầu tiên Laura thấy Narcissa nghiêm túc đến như vậy. Song, cho dù bà ấy có nói đến như thế nào đi chăng nữa, Draco vẫn kiên quyết muốn vào Durmstrang.

"Draco, ta nghĩ con biết tình hình sức khỏe của Laura. Con bé không thể đi xa như vậy được."

Lucius cũng đứng về phía vợ mình, nhìn cô, chậm rãi hỏi "Laura, con muốn vào trường nào?"

Hiển nhiên là Hogwarts, không cần đoán cũng biết điều đó. Cô cắn chặt môi, áy náy đáp.

"Con muốn vào trường... Hogwarts"

Không khí trong căn phòng lập tức trở nên căng thẳng vô cùng.

Cuối cùng, Draco đắm chiều nhìn Laura đang cúi gằm mặt xuống đất, thờ dài, đầu hàng.

"Vậy con cũng vào Hogwarts."

***

Laura dùng chăn bọc lấy toàn bộ cơ thể mình, cho rằng nhân phẩm mình kì thực vô cùng tồi tệ. Đặc biệt, không rõ vì sao, cô bỗng cảm thấy rất sợ Draco ghét mình sau sự việc ấy.

Draco muốn vào Durmstrang, lại là vì cô mà phải vào Hogwarts, nhưng trong lòng cô lại không rõ tại sao mà cảm thấy quyết định của Lucius và Narcissa thật tốt, thậm chí còn thập phần vui vẻ.

Cô nằm trong chăn phân vân hồi lâu, rồi đưa ra quyết định. Laura nghĩ rằng thả để Draco rời xa mình còn hơn là bị cậu ta ghét bỏ.

Ôm ý nghĩ kì lạ ấy, cô mất thật lâu thật lâu để lấy can đảm tìm cậu.

***

Khi Laura sang phòng của Draco, cậu đối với cô cũng không có biểu hiện nào là khác lạ. Cậu ta ngồi đọc sách như thường lệ, thi thoảng nếu cảm thấy hứng thú thì sẽ lấy đũa phép ra làm thử. Và tất nhiên, trái ngược với Laura, cậu ta lúc nào cũng hoàn thành tốt ngay từ lần đầu tiên.

"Laura, em thử làm thần chú phát sáng đi?"

"A?" Hồn cô nàng lập tức trở về với xác, luống cuống đáp "Em...em quên...không mang đũa.."

Tiếp theo, cái đầu đỏ chót tội nghiệp của Laura lại một lần nữa bị tấn công, cục u vì bị cốc chậm rãi hiện lên.

"Này, Draco, anh có thật sự muốn vào Durmstrang không?" Cô nàng do dự hỏi, không quan tâm đến cục sưng buồn cười trên trán.

"Không, tôi đã nói là sẽ vào Hogwarts." Cậu ta không mấy quan tâm tiếp tục lật sách.

"Nhưng nếu anh thực sự muốn đến Durmstrang, anh biết đấy, đó là nơi dạy cho các phù thủy thuần chủng, thì em có thể thương lượng với bà Narcissa và ngài Lucius."

"Em không thích chúng ta học cùng trường?" Draco âm trầm nhìn cô hỏi.

"Không phải!"

"Vậy thì đừng nói chuyện này nữa. Ngốc như em nếu không có tôi thì sẽ chẳng thể làm được gì đâu." Sau đó, tiếp tục giờ sách đọc.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Mua sắm: Đồng phục Hogwarts

Laura loạng choạng đặt chân xuống mặt đất. Đây là lần thứ hai cô đến Hẻm Xéo.

Mặc dù bà Narcissa vốn có một niềm yêu thích với quần áo của công chúa và hoàng tử không nhẹ, nhưng bà ấy cũng hiếm khi ra khỏi nhà, một phu nhân nhà Malfoy hay chạy nhong nhong ngoài đường không phải là chuyện đáng khen, bà ấy hiểu rõ điều đó và cũng chẳng muốn làm cho chồng mình – ông Lucius mất mặt. Lần trước, đi đến Hẻm Xéo mua quần áo cũng chỉ là cái cớ, mục đích chính là mua cho Draco và Laura đũa phép mà thôi.

Vì vậy, từ đó đến giờ, thay vì trực tiếp đến cửa hàng mua đồ, Narcissa vẫn ưa thích gọi thợ may đến nhà mình hơn.

Lần này, ngài Malfoy cũng không đi chung cùng bọn họ, hiện tại, ngài ấy vẫn còn đang bận rộn tại Bộ Pháp thuật.

"Draco, em mượn lá thư của anh được không?" Laura rụt rè hỏi.

"Của em đâu?" Draco thắc mắc, cậu nhớ rõ ràng là Laura mới nhận được cú sáng hôm qua.

"Ha...ha... em nghĩ, là có thể, có thể thôi nhé, em đã làm rơi nó ở đâu đó?!" Laura chột chột ngón tay, ngại ngần đáp.

Cậu bé tóc bạch kim thờ dài, lấy bức thư đã được gửi từ tháng trước của mình, đưa cho cô. Sau đó, thuận tiện véo má cô nàng mấy cái. Bà Narcissa ở phía trước không rõ vì điều gì cười khúc khích.

Laura không mấy quan tâm đến chuyện vừa xảy ra, bởi cô nàng đã sớm bị hành hạ thành thói quen, vừa xoa xoa hai bên má của mình, cô vừa mở tờ giấy

thứ hai kèm theo thư của Draco ra đọc. Tờ giấy có ghi:

HỌC VIỆN PHÁP THUẬT VÀ MA THUẬT HOGWARTS

ĐỒNG PHỤC

Học sinh năm thứ nhất cần:

1. Ba bộ áo chùng thực tập (màu đen).
2. Một nón đỉnh nhọn (đen) đội ban ngày.
3. Một bộ găng tay bảo hộ (bằng da rồng hay tương tự).
4. Một áo trùm mùa đông (đen, thắt lưng bạc).

Lưu ý là đồng phục của tất cả học sinh đều mang phù hiệu và tên.

SÁCH GIÁO KHOA

Tất cả các học sin đều phải có các sách kệ kê sau đây:

- Sách thần chú căn bản (lớp 1) của Miranda Goshawk.
- Lịch sử pháp thuật của Bathilda Bagshot.
- Lý thuyết pháp thuật của Adalbert Waffling.
- Hướng dẫn biến hình dành cho người nhập môn của Emeric Switch.
- Một ngàn thảo dược và nấm mốc có phép thuật của Phyllida Spore.
- Đề cương phép lạ và độc dược của Arsenius Jigger.
- Quái vật kỳ thú và nơi tìm ra chúng của Newt Scamander.
- Những lực lượng hắc ám: Hướng dẫn tự vệ của Quentin Trimble.

TRANG THIẾT BỊ KHÁC

- 1 cây đũa phép.
- 1 cái vạc (bằng thiếc, cỡ số 2)
- 1 bộ chai hũ ống nghiệm thủy tinh.
- 1 kính viễn vọng.
- 1 bộ cân bằng đồng.

Học sinh cũng có thể đem theo một con cú hoặc một con mèo hoặc một con cóc.

LƯU Ý PHỤ HUYNH LÀ HỌC SINH NĂM THỨ NHẤT KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CÓ CÁN CHỐI RIÊNG.

Cuối cùng, để tiết kiệm thời gian, bà Narcissa quyết định đi mua những trang thiết bị linh tinh khác ngoài sách giáo khoa, còn Draco và Laura sẽ đi mua đồng phục Hogwarts, rồi ba người sẽ gặp lại ở tiệm sách.

Cũng như mọi lần, cô nàng kiên trì nắm tay áo cậu ta để tránh bị lạc, toàn bộ tâm trí hoàn toàn tập trung vào bộ phận bắt mắt nhất trên người cậu – Mái tóc bạch kim.

***

Phía trước không xa là cửa tiệm “Trang phục cho mọi dịp” của phu nhân Malkin. Bà ta là một nữ phù thủy mập lùn, mặc đồ toàn màu hoa cà và nụ cười toe toét rạng rỡ lập tức hiện lên trên mặt khi thấy Draco. Bà ấy trực tiếp phớt lờ cô bé với mái tóc đỏ đậm phía sau cậu, niềm nở nói:

“Ôi! Thật hân hạnh lắm sao khi được tiếp đón cậu chủ của dòng họ Malfoy cao quý! Cậu hẳn là đến để mua đồng phục Hogwarts, ở đây có nhiều đồ lắm! Và tôi chắc chắn chúng sẽ không làm cậu thất vọng đâu!”

Draco nhủ vậy, liếc mắt nhìn về Laura thờ ơ đứng đằng sau. Bà Malkin lập tức hiểu ra, nhiệt tình dò hỏi.

“Ồ, xin thứ lỗi cho sự vụng về của tôi, cô bé! Cô hẳn là bạn của cậu Malfoy?”

Mồ hôi lạnh trên trán Laura lập tức đua nhau chảy xuống. Kì thực, cô cảm thấy bị bà ta coi nhẹ như lúc trước thì tốt hơn nhiều, cô nàng mắt tự nhiên gạt đầu, không có ý định trả lời. Mà, nếu trả lời, cô nên trả lời như thế nào mới ổn đây? Không lẽ: Ồ, xin chào, tôi là con gái của nhà Potter, chị gái của đứa bé còn sống lưng lỳ?

Phu nhân Malkin không mấy phật lòng về việc Laura không trả lời, hoặc không thể hiện ra. Nhưng ít nhất, việc hỏi thăm về Laura cùng khiến Draco ngừng làm về mặt trứng thối khó chịu, sau đó, bà ấy lại nhiệt tình khen hai người thật lâu thật lâu, rồi mới đưa vào bên trong.

Xuất phát từ lễ nghi quý tộc phiền phức, Laura được ưu tiên thử đồng phục trước. Cô nàng đứng yên để cho một vị nữ phù thủy lạ mặt nào đó lấy số đo cho mình, đồng thời cũng thoải mái để cái thước dây màu hồng phấn - có công dụng giống hệt cái thước dây màu bạc khi trước của cụ Ollivander - bắt đầu đo loạn xạ xung quanh cô.

Tất nhiên, hiệu suất công việc của cửa hàng may phù thủy thì cao hơn hẳn của người bình thường. Sau khi các số đo đã có đầy đủ, chỉ với một lần vung đũa phép, những mảnh vải đen mỏng êm bùa chống lạnh lập tức được một chiếc kéo cắt ra và khâu lại bởi những chiếc kim chỉ đang bay lơ lửng trên không. Ba bộ đồng phục trường Hogwarts vừa như in dành riêng cho Laura lập tức hoàn thành.

Tiếp theo, đến lượt Draco. Tâm trạng của cậu ta có vẻ càng ngày càng đi xuống mỗi lần dây thước đo chạm vào người. Laura lên cười khúc khích. Có lẽ là di chứng sau khi bị cái thước bạc ở tiệm Ollivanders cọ xát lung tung làm cậu ta đặc biệt mất thiện cảm với các loại dây thước bị êm bùa khác. Mặc dù, dây thước màu hồng này hoàn toàn nghiêm túc kiểm tra chỉ làm việc.

Đương lúc Laura vui sướng khi thấy người gặp nạn, thì giọng nói vui vẻ với bất kì vị khách hàng nào của mình của phu nhân Malkin lại vang lên.

“Đồng phục Hogwarts hả cưng? Ở đây có nhiều lắm, tha hồ cho con chọn. Như trong kia lúc này có một quý ông trẻ tuổi đang thử đồ đấy.”

Laura liếc mắt tò mò nhìn vị khách vừa bước vào. Đó là một cậu bé trông ốm nhom và nhỏ thó hơn tuổi thật của mình. Đã vậy trông cậu ta còn ốm và nhỏ hơn thực tế nữa khi mặc quần áo cũ rộng thùng thình. Khuôn mặt gầy, tay chân loè khoèo, tóc đen, đeo một cặp kính cận dán đầy băng keo vì bị gãy gọng sút cẳng. Tuy nhiên, trái ngược với tất cả những thứ u ám mà cậu khoác trên người, cậu ta có một đôi mắt xanh biếc sáng long lanh. Một đôi mắt khá giống với của cô.

Tay Laura bất giác chạm lên phía sau gáy của mình, đồng thời, đôi mắt cũng nhìn lên trán của cậu bé kì lạ ấy. Một vết sẹo hình tia chớp...

Xin lỗi mọi người vì mấy hôm nay không đăng truyện, dạo này kiểm tra 15' ghê quá! Mình lại còn bị gọi kiểm tra miệng liên tục mới sợ. ;(

Vào việc chính, mình xin trả lời câu hỏi của các bạn:

Vì sao mỗi năm đều có kỳ nghỉ hè mà tại sao giáo sư Snape không đón Laura về nhà?

Mình vốn định giải thích chi tiết này trong một ngoại truyện của Snape khi cảm thấy hối hận vì đã tự nguyện đẩy con gái mình cho người khác. Nhưng xét thấy chi tiết cũng không mấy kịch tính và quan trọng nên nói luôn cũng được.

Thứ nhất, hiển nhiên là tác giả viết nhằm mục đích tạo JQ cho độc giả ngồi gato rồi. Đây là nguyên nhân chính, haha. Còn dưới là nguyên nhân đi kèm mà thôi.

Thứ hai, đối với mình, cụ Dumbledore hiển nhiên sẽ không tin chuyện Vol bị chết dễ dàng thế. Hơn nữa, còn chết bởi một đứa trẻ một tuổi? Nếu Vol dễ xử lý thế thì chẳng nhẽ do các phù thủy quá yếu ớt?! Trong tập một cũng có một số chi tiết chứng tỏ cụ Dum k tin. Để tìm kiếm tin tức về Vol thì tất nhiên phải tìm qua các thuộc hạ trung thành của hắn. Do đó, Snape - kẻ được Vol trọng dụng sẽ phải đi giao thiệp khắp nơi để xác minh về cái chết của Vol. Hơn nữa, nếu để Laura cứ sống trong nhà mình thế Từ Thân Thực Từ đến thì biết xử lí như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mua sắm: Em trai của Laura

Nai nhỏ, mọi người xung quanh đều ghét tở, dù tở có ngoan ngoãn như thế nào đi nữa...

Nai nhỏ, sự tồn tại của tở có phải là dư thừa?

Nai nhỏ, đôi khi tớ rất hâm mộ anh họ Dudley Dursley, được cả cha mẹ yêu thương nhiều như vậy...

Những dòng chữ nguệch ngoạc trong các lá thư dài chi chít chữ của một cậu bé đang lớn dần từng ngày. Sáu tuổi, bảy tuổi, tám tuổi,... và mười một tuổi. Nỗi cô đơn được gửi gắm vào trong lá thư, em trai của cô...

Thằng bé, Harry rốt cục đã chịu bao nhiêu khổ sở? Hiện tại, nó có phải đang vô cùng hạnh phúc vì trở thành người nhận được tất cả sự quan tâm, yêu mến?

Nhưng, em trai thân mến của chị ơi, em có biết hào quang đang bao bọc xung quanh em nặng đến ngàn cân? Chị luôn cảm thấy những lời tiên tri thật đáng ghét, vì nó đã cướp đi tình yêu thương mà em đáng được hưởng, vì nó khiến một đứa trẻ nhỏ bé như em phải gánh trên vai trách nhiệm không thuộc về mình, lại còn nặng như vậy...

Chị không muốn em phải nhận mọi chỉ trích, những lỗi lầm không do em gây ra. Cũng không muốn nhìn em vì trách nhiệm đeo bám quanh mình mà sụp đổ hay gục ngã. Đáy lòng của Laura bỗng chốc trở nên chua xót.

"Chào! Cũng vào Hogwarts à?" Draco quan sát Harry hỏi.

"Ừ" Harry yếu ớt trả lời, mắt cậu không tự chủ nhìn sang cô bé tóc đỏ đang ngồi chờ trên ghế.

Laura cũng mỉm cười, gật đầu coi như chào lại. Nhưng sự xót xa trong lòng vẫn chưa tan biến hết khiến nụ cười của cô phảng phất một nỗi buồn nhàn nhạt.

***

Hình tượng hiện tại của Draco đã bị phá hủy hoàn toàn, trong khi cậu ta "lấy mặt nóng dán mông lạnh" nhiệt tình giới thiệu về bản thân thì Harry hoàn toàn trái ngược. Cậu chẳng nói gì hơn là phát ra những tiếng ậm ừ trong cổ họng, bởi hiện tại, tâm trí Harry đang hoàn toàn tập trung vào Laura - cô bé mà cậu có cảm giác vô cùng quen thuộc, tựa như đã từng gần gũi thật lâu, thật lâu về trước.

Cuối cùng, Laura thật bất đắc dĩ phải kết thúc cuộc nói chuyện.

"Draco, em nghĩ chúng ta nên nhanh đi tìm mẹ anh thôi! Không nên để cho bà ấy đợi quá lâu, đúng không?"

"Ừ"

Ngay sau đó, Draco cuối cùng cũng trở về như bình thường, lịch sự nhưng không kém phần cao quý nói với phu nhân Malkin. "Phiền bà gửi đồng phục đến nhà Malfoy."

***

Lần đầu tiên trong đời, cô thực sự cảm thấy phép thuật là có ích và việc luôn mang theo đũa phép bên người thì thực sự cần thiết. Laura nhân lúc không ai chú ý, vung đũa, khế đọc thần chú Reparo (sửa chữa). Lập tức, một tia sáng bắn ra từ đầu đũa phép khiến chiếc kính cận thâm thương của Harry trở nên lành lặn như lúc mới mua trong sự kinh ngạc của cậu.

Em trai, phải cố lên đấy! Trách nhiệm của em, chị cũng sẽ gánh vác một phần!

Có lẽ từ lúc mọi chuyện bắt đầu, từ lúc cô xuất hiện trên thế giới này, vận mệnh của cô đã buộc chặt với trận chiến không xa trong tương lai. Bởi vì sinh ra cô là chị của Harry, mà hiện tại, cô lại muốn bảo vệ những người quan trọng của mình.

Laura tinh nghịch lên là lời. Ha ha, mong rằng Bộ Pháp Thuật không quan tâm đến một sự vi phạm nhỏ nhoi của cô vì dùng phép. Bằng không, mấy ngày tiếp theo của phu nhân Malkin sẽ không mấy dễ dàng.

"Laura, nhanh lên." Draco đứng chờ ở ngoài khẽ giục, hình như cậu ta đã trông thấy mọi hành động sai trái của cô.

"Vâng!" Cô nàng có chút chột dạ trả lời.

"Em có quen biết với thằng nhóc kia à?" Cậu khó chịu hỏi.

"Draco, biểu hiện vừa rồi của anh thật ấu trĩ." Laura trực tiếp lờ câu hỏi của cậu ta, trêu chọc.

"Hôm nay đừng ăn bánh nữa." Trở mặt rồi.

"Draco! Em sai rồi! Đợi em với!" Ai đó thập phần chân chó đuổi theo.

***

Laura không mấy vất vả đuổi theo Draco đi đến Tiệm sách Bỏ & Hại, bởi cứ mỗi lần hai người cách nhau một đoạn xa thì cậu ta sẽ đi chậm lại.

Phía trong tiệm, bà Narcissa đã đứng chờ sẵn và lựa mua những quyển có trong danh sách đính kèm theo thư mời nhập học của Hogwarts.

Tiệm sách Bỏ & Hại có đủ các thể loại, hình dáng sách. Có những quyển to như tảng đá lát đường, bọc da chất cao đựng trần nhà, lại có sách nhỏ cỡ con tem bọc lụa, có quyển dày những ký hiệu kỳ cục, có quyển lại không có chữ gì bên trong cả. Thậm chí cũng có những quyển sách về Hắc Ám.

Tất nhiên, so với sách trong thư viện của biệt thự nhà Malfoy thì còn kém xa. Do đó, Laura cùng Draco cũng chẳng lưu luyến không buông những quyển sách Nguyên rùa kì lạ nào. Quá trình mua sách diễn ra rất nhanh, đồng thời, cũng rất đơn giản.

Đương nhiên, người nhà Malfoy không có thói quen tự mình làm những việc nhỏ nhặt này. Bà Narcissa chỉ cần hỏi nhân viên trong cửa hàng, rồi cầm hai tập sách đi. Sau đó, bà ấy lấy ra một chiếc túi nhỏ được phù phép và dễ dàng bỏ tất cả đồ vào trong đó.

Ba người trông vẫn thảnh thơi như khi đến, chậm rãi bước trên con đường. Chợt, Narcissa dừng chân trước một cửa tiệm.

Cửa tiệm Thú nuôi Anipetnous. Khác với những tiệm khác trong Hẻm Xéo, tiệm Anipetnous sạch sẽ và tiện nghi hơn nhiều.

Laura hưng phấn quan sát xung quanh. Những con cú với đôi mắt sáng rực im lặng trong lồng, những con cóc ồm ộp nhảy nhót lung tung và những con mèo tò mò ngó đầu nhìn ra bên ngoài.

“Laura, con thích con nào?” Bà Narcissa vui vẻ xoa đầu cô, hỏi.

Cô nàng hơi do dự, tất nhiên là do dự chọn những con mèo, bởi vì sở thích thú nuôi của Laura hoàn toàn phù hợp với một bé gái bình thường, chưa biến thái đến mức yêu thích một con cóc như phù thủy...

Cô đi chậm rãi lại gần một cái lồng. Phía trong, một con mèo với bộ lông màu trắng đang lười biếng nằm, cái đuôi hơi phe phẩy, hoàn toàn trái ngược với những con khác đang cố gắng lấy lòng khách.

Con mèo hé mở một bên mắt, mắt đối mặt với Laura. Sau đó khinh bỉ đứng dậy, chui vào trong góc, chổng mông vào mặt cô, tiếp tục nằm ngủ.

Vài con quạ mang theo dấu ba chấm bay qua... “Quác, quát”

Laura co giật khỏe môi. Cảm giác bị đối xử như thế này quả thật rất quen thuộc. Con mèo này ngoại trừ đôi mắt xanh lam ra thì thực sự rất giống Draco phiên bản mèo... Thảo nào mà không ai muốn mua nó, đáng đời.

Cô kháng khái đứng dậy, chỉ vào con mèo bên trong lồng, nghiêng răng nói:

“Con muốn nó!” Haha, nếu như nó đã giống Draco như vậy, khi cô bị cậu ta bắt nạt, đánh편 nó mua vui vậy! – Trích một trong những suy nghĩ xấu xa trong lòng Laura.

Cuối cùng, cô nàng sung sướng ôm con mèo trắng mang về biệt thự Malfoy. Còn Draco thì không mua bất kì thú nuôi nào cả, cậu ta cho rằng mấy con này không có ích bằng cú, mà cú ở đây lại không bằng nhà mình.

***

Câu hỏi này, mình đã trả lời bên dđlqđ nhưng chắc các bạn đọc bên web khác không biết nên mình đăng lại thôi nhé:

Tại sao Laura luôn gọi Snape là ngài mà không phải là cha?

Thứ nhất, theo tác giả, nếu như là nhân vật Snape thì mình nghĩ không đời nào ông tán thành cách gọi tình cảm như vậy. Nhân vật Snape trong nguyên tác là một người khá là khô khan và khó chịu, mình muốn giữ nguyên hình ảnh ngài Snape ấy. Và đồng thời nhấn mạnh cách biểu lộ tình cảm chẳng giống ai của ông qua các chi tiết nhỏ. Kiểu như khi Laura bị ghen, hay lúc nhận nuôi Laura, thậm chí là ngày sinh nhật thì đi mua bánh. Snape là một nhân vật không giỏi về mặt thể hiện tình cảm cũng như không được phép. Nhưng ông vẫn để lộ nó qua những chi tiết rất nhỏ.

Thứ hai, Snape là một tử thần thực tử, trong các tập kể, khi Voldemort trở lại, ông đóng vai trò là một điệp viên hai mang cực kì quan trọng trong việc tạo nền móng cho sự sụp đổ của Voldemort. Nếu như Laura bị phát hiện là con gái của Snape thì việc này là cực kì nguy hiểm cho Laura, vì thế, một người thông minh như Snape sẽ không bao giờ đẩy Laura vào nguy hiểm.

Tóm lại, Laura không gọi Snape là cha hay bố vì Snape không cho phép và ngoài ra còn một lí do thứ 3 nữa nhưng vì nó gắn chặt với mạch chuyện quá nên mình không nêu ra được, mất hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nhà ga Chín - Ba - phần - tư

Laura đứng trước sân ga số chín, một tay cầm vé tàu hỏa, một tay ôm White - con mèo mà cô mới mua. Tất nhiên, sau khi được đặt cho cái tên này, cô đều bị cả White và Draco khinh bỉ một lượt. Xuất xứ của cái tên White không hề sâu xa hay có bất kỳ ý nghĩa hay ho nào, nó được đặt một phần là do khả năng đặt tên của Laura quá kém do đó dựa vào bộ lông trắng của con mèo tội nghiệp nó cứ thế mà ra đời.

Vé chiếc tàu hỏa trong tay cô và Draco đều giống nhau, được trang trí bằng những hoa văn màu vàng, nổi trên biểu tượng của Hogwarts là dòng chữ: Nhà ga 9 3/4. Phía trên, góc bên phải của tấm vé có ghi thời điểm xuất phát và "Từ Luân Đôn đến Hogwarts".

Đồ dùng của Laura và Draco đã được chuẩn bị từ hôm qua, khi ai đó lại hứng thú lôi cô đọc sách mới mua đến tận khuya. Mặc dù hành lí của hai người khá nặng nhưng chúng đã sớm được Narcissa và Lucius dùng phép "Thu nhỏ" từ tối qua, vì vậy, dù rất tiếc không được thấy cánh vật bê đồ của Draco, Laura cũng hạnh phúc vì không phải khổ sở mang vác như đa số các học sinh.

Khác với những đứa trẻ cùng tuổi, những quý tộc nhỏ như Draco thường được học phép thuật từ rất sớm. Dù sao, thành tích ở trường cũng là một phương diện ganh đua trong giới thượng lưu, việc con của gia đình Malfoy danh giá mà học hành chẳng ra sao là chính một việc không thể chấp nhận được, vì vậy từ nhỏ đến giờ Draco được Lucius dạy dỗ vô cùng khắc khe. Nhưng ít ra, nó cũng có tác dụng, vì nếu không, khi đến Hogwarts hai người bọn họ sẽ chẳng thể nào giải được thần chú thu nhỏ và hiện tại sẽ phải mang theo một đống hành lí to cồng kềnh.

Laura có chút hồi hộp nhìn ngó xung quanh nhà ga của Luân Đôn. Vì cô nàng sử dụng "Độn Thổ" cùng gia đình Malfoy nên đến đặc biệt sớm, từ lúc 10 giờ, mặc dù tư vị so với sử dụng bột Floo còn kinh khủng hơn cả ngàn lần đối với người bị say tàu xe nặng như cô.

Hôm nay, Laura không được Snape đưa đi. Tối qua, cô đã gặp lại ngài ấy, tất nhiên, vẫn như mọi khi, một phần do lượng công việc đáng ghét của cụ Dumbledore giao cho ngài, một phần vì ngài ấy tin tưởng vào khả năng của cô. Nhớ đến đây, khóe miệng của Laura có chút cong cong, đôi khi, yêu thương không phải là luôn ở bên chăm sóc và giúp đỡ, cách ngài ấy yêu quý người khác vẫn luôn đặc biệt như vậy. Không phải là không quan tâm, mà là tín niệm.

Cô hơi liếc nhìn vào lọ dược phía trong túi áo, lọ dược mà cô vẫn luôn uống để tránh bạo động. Giáo sư Snape đưa nó cho cô hôm qua, lần này, có chút đặc biệt, màu thuốc không như trước còn là màu tím mà đổi sang màu hoa diên vĩ, xanh đậm như phía cuối chân trời.

Cô không định nói chuyện này với bà Narcissa và ông Lucius, dù sao tối qua, giáo sư Snape không đưa lọ thuốc cho cô trước mặt hai người. Còn về phần Draco, cả năm học này cùng trường với cậu ta, khả năng cậu ta không biết gần như là không thể, thẳng thắn sẽ được khoan hồng.

Laura hơi bất ngờ bị Draco kéo tay, cô nhanh chóng đuổi kịp theo cậu ta, bởi tốc độ của Draco cũng không thể gọi là chạy, giống với đi bộ nhưng nhanh hơn một chút. Draco vẫn nắm cổ tay cô, hai người đi thẳng về phía hàng rào trông có vẻ chắc chắn giữa sân ga số 9 và số 10.

Khi khoảng cách giữa cô và hàng rào chỉ còn lại hai bước chân, Laura nhắm chặt hai mắt lại, mặc dù biết rõ sẽ vượt qua một cách đơn giản, nhưng trong đầu cô nàng không thể nào xóa đi hình ảnh một con ngựa tốc độ đâm đầu vào hàng rào và ngã xuống đất.

Xuyên qua hàng rào, quang cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay thay đổi, con White đứng dưới chân Laura đuổi người, dùng đôi mắt màu xanh của mình nhìn về phía đoàn tàu.

Trước mắt là một đầu máy hơi nước màu đỏ tươi đang nằm đợi trên đường ray kế bên sân ga đông đúc hành khách. Một tấm bảng trên cao mang hàng chữ "Tốc hành Hogwarts, khởi hành lúc mười một giờ". Laura ngoái nhìn lại phía sau thì thấy bà Narcissa, ông Lucius vừa bước qua và một cái cổng sắt thô ở đúng ngay chỗ cái hàng rào trước đó, trên cổng có ghi: Sân ga số chín – ba – phần – tư.

***

Laura dịu dàng nhìn một gia đình quý tộc có tiếng - Malfoy như bao gia đình phù thủy bình thường khác, ân cần dặn dò, nhắc nhở đứa con của mình. Bà Narcissa cúi người vừa tâm với Draco, đầy yêu thương hôn lên trán cậu ta nụ hôn chân thành nhất của một người mẹ, còn Lucius thì cầm cây gậy chạm đầu rắn đứng bên cạnh, trong mắt ngài thấp thoáng niềm tự hào mờ nhạt.

Đột nhiên, Narcissa bất ngờ quay đầu về phía Laura, hôn lên má cô nàng một cái khiến cho cô thập phần kinh ngạc, hai má cô nàng nhanh chóng đỏ ửng lên.

"Laura, học hành chăm chỉ nhé!" Narcissa xoa đầu cô, nói.

"Vâng!" Cô nàng có phần ngốc nghếch nghiêm túc đứng thẳng, như một người lính nhận nhiệm vụ từ cấp trên, kiên định thực thi mệnh lệnh. Bà Narcissa bật cười. Bàn tay bà dịu dàng, chậm rãi vuốt mái tóc màu đỏ đậm của cô, chỉnh trang lại quần áo phẳng phiu.

Tất nhiên, khi hai người phụ nữ đang quan tâm săn sóc lẫn nhau, thì chỉ còn lại Draco đứng bên cạnh Lucius, cậu ta cũng nghiêm túc đứng (nhưng trông không ngốc :3) Ngài Lucius nhìn vợ mình đang chăm sóc cho Laura, ánh mắt bớt đi phần nào lạnh lùng, nói với Draco lại cũng giống như nhắc nhở với chính bản thân mình:

"Nếu như một người đàn ông không thể nào bảo vệ được những thứ quan trọng nhất đối với bản thân mình thì dù cho hắn ta có thành công đến đâu, địa vị cao đến mức nào thì cũng chỉ có thể là một kẻ thất bại."

"Tất nhiên, và xin ngài hãy tin tưởng, thứ quan trọng của bản thân, người nhà Malfoy cũng sẽ hết sức bảo vệ." Bóng dáng Draco có phần giống Lucius, đồng thời cũng nhìn cùng phía với ông, cũng giống như đáp trả, lại cũng như tự khẳng định một điều hiển nhiên.

Cuối cùng, để không phải chen lấn với những phù thủy khác, Draco cùng Laura quyết định lên tàu sớm. Cô vội vàng đuổi theo, con White dưới chân bắt

măn kêu hai tiếng "Meo, meo". Laura nhìn nó, bắt đầu cúi xuống, bế con mèo lười biếng vẫn luôn khinh bỉ mình vào lòng, hoàn toàn không phát hiện Draco bên cạnh lặng lẽ khó chịu.

***

Vì Draco và Laura lên tàu sớm nên các toa và phòng vẫn còn trống không, cậu chọn một căn phòng ở đầu toa khá sạch sẽ, mang theo cô nàng vào phòng.

"Uống thuốc chưa?" Cậu ta hỏi.

"Hình như chưa?!" Laura lè lưỡi đáp. Hầu như ngày nào cậu ta cũng hỏi câu này, hết một chiếc đồng hồ báo thức do Muggle sáng chế. Và khi câu trả lời của cô như hiện tại, kiểu gì cậu ta cũng bắt cô phải uống hết lọ thuốc đắng ngắt của ngài Snape. Vì vậy, Laura vô cùng tự giác lấy lọ thuốc trong áo, uống một mạch hết sạch.

Mùi vị không tệ lắm, đúng hơn là vị tốt hơn hẳn những lọ thuốc trước kia. Nhưng ngay khi những giọt thuốc cuối cùng chui xuống cổ họng, cơ thể cô đột nhiên đau đớn khó tả. Cảm giác cháy bỏng lan tỏa từ bụng lên tất cả các bộ phận trên cơ thể cô làm đầu óc Laura choáng váng. Cô thở hổn hển dựa đầu vào vai Draco đang lo lắng ngồi bên cạnh mình.

Khuôn mặt và hai mắt cô trở nên nóng rát, mái tóc vốn chỉ dài đến ngang lưng lại tiếp tục mọc thêm, màu đỏ tóc sậm lại rồi trở nên đen nhánh. Cuối cùng, khi Laura mở hai mắt ra, đôi mắt vốn dĩ màu xanh lá lại chuyển sang màu xám xanh, làn da của người châu Âu lại biến thành làn da của người châu Á, may mắn rằng, kích thích cơ thể của cô nàng vẫn còn như cũ.

Laura hoàn toàn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, ngo ngắc nhìn sang Draco bên cạnh chờ cậu ta giải thích theo thói quen, dù sao, từ trước đến giờ cậu ta luôn đặc biệt quan tâm đến phép thuật.

Tất nhiên, đáp lại ánh mắt ngập tràn dấu hỏi chấm của cô vẫn luôn là một cái trừng mắt của cậu ta.

"Do lọ thuốc." Cụt lùn đáp.

Lúc này, khả năng hoạt động não của Laura cũng trở về bình thường. Cô nàng hoàn toàn chắc chắn rằng một phút ngu ngơ kia là do bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ của thuốc chứ không phải do cô phản ứng chậm.

Cô cũng lơ mơ hiểu nguyên nhân hình dạng mình trở nên như thế này, hiện tại, Hogwarts chưa hẳn đã an toàn với người có nhiều bí mật như cô. Suýt quên mất, giáo sư Quirrell - kẻ hai mặt, đồng thời là thuộc hạ của Voldemort vẫn ở đây. Mong rằng lát nữa gặp lại Pansy, Blaise, Crabbe và Goyle cũng không làm bọn họ quá mức kinh ngạc, Laura vuốt ve White nghĩ.

***

Suy nghĩ đến tối của tác giả-chan:

Tại sao tóc Lầu nhà ta màu đen? Vì tóc Dra màu bạc, hai màu đen trắng đối lập nhau như âm dương vậy, thật sự rất kích thích. Vì sao mắt Lầu nhà ta màu xám xanh? Vì mắt Draco cũng màu xám xanh chứ sao? :3

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đến Hogwarts lần thứ hai

Dần dần, xe lửa trở nên chật chội và ồn ào.

Laura hơi nhíu mày, mệt mỏi tựa vào vai Draco, mái tóc màu đen nhánh xõa dưới mái tóc màu bạch kim trông hài hòa đến kỳ lạ. Ít ra, nhờ có cậu ta nhường chỗ bên cửa sổ, tình trạng hiện tại của cô cũng bớt đi phần nào thảm hại. Draco Malfoy không cảm thấy phiền hà, cũng không đẩy cô ra, cậu khẽ chỉnh vị trí ngồi để cô nàng cảm thấy thoải mái.

Người cuối cùng vào trong phòng là Pansy Parkinson, mái tóc của cô ấy hơi rối, khuôn mặt thì đỏ ửng vì chạy khắp các toa tàu. Khi cô nàng nhìn thấy Draco đang ngồi bên trong, cô thở phào nhẹ nhõm, tất nhiên là sau khi loại bỏ sự tồn tại của một cô bé tóc đen bên cạnh.

"Ôi cảm tạ Merlin, tớ cứ nghĩ rằng cậu sẽ đến Dumstrang, Draco ạ! Và suýt nữa tớ cũng đến đó!"

Blaise ngồi đối diện cười ranh mãnh, lấy tay đặt lên miệng làm dấu im lặng, ánh mắt hơi hướng về phía Laura. Laura và Draco lơ cậu ta đi, cả hai đồng thanh chào Pansy bằng một âm điệu bình lặng.

"Buổi sáng tốt lành."

Sau đó, Laura hoàn toàn hứng hết mọi sự tò mò của Parkinson.

“Cậu là ai thế?” Parkinson khó chịu hỏi.

“Ồ! Thôi nào Pansy, người có thể được ngài Draco cao quý quan tâm như vậy ngoại trừ Laura nhỏ bé của chúng ta thì còn ai nữa chứ!” Zabini vô cùng khoa trương ôm ngực mình trả lời.

Gân xanh trên trán Laura giật giật, vì say tàu xe vốn đã làm cô khó chịu, giờ lại thêm thẳng nhóc ngả ngón này làm cô thật muốn cầm quyển sách trên tay Draco phang luôn vào mặt cậu ta.

Cô dùng tay tự nghịch mái tóc vừa xa lạ vừa quen thuộc của bản thân như người bên cạnh vẫn thường làm, à, kiếp trước tóc cô cũng từng là màu đen, nhưng không dài như hiện tại, tình nghịch nháy mắt với Parkinson.

“Ừ, tớ muốn thay đổi phong cách một chút!” Đúng hơn là lột xác luôn rồi.

Blaise và Pansy hiểu ra, bắt đầu nói lảng sang chủ đề khác. Dù sao ở những gia tộc lớn thứ không thiếu nhất chính là bí mật, mà người ngoài, biết càng nhiều chưa hẳn là chuyện tốt. Còn về phần hai bạn nhỏ Vincent Crabbe và Gregory Goyle luôn bị coi là tàng hình từ lúc lên xe đến giờ, hiện đang trong trận đấu vật tay vô cùng gay go, kịch liệt.

Cuối cùng, Laura mặc kệ mọi người xung quanh dựa đầu vào vai Draco Malfoy, ngủ. Cô mệt mỏi như thế này còn không phải là do tối qua bị cậu ta hành hạ? Cô mặc kệ, tất cả là lỗi của cậu ta hết. (~=w=~)

Giấc ngủ này cô ngủ vô cùng ngon, cô tin tưởng nếu có chuyện cần thiết, Draco sẽ gọi cô dậy, hơn nữa, xung quanh thực sự rất ấm.

Đến khi Laura tỉnh dậy xe lửa cũng đã đi gần đến Hogwarts. Ừ, quả nhiên đồng hồ sinh học của cô rất ngoan ngoãn. Cô nằng vừn vai, làm chiếc áo khoác đồng phục của trường rơi xuống. Laura cảm kích nhìn về phía Draco, thì ra cậu ta cũng có lúc tốt bụng như vậy.

Kết quả, Laura lại nhìn được bộ mặt của cậu ta rất thối, vô cùng thối, cực kì thối. Cô thu lại lời vừa định nói ra, nuốt nước bọt, liên tục phát tín hiệu cầu cứu “SOS” về phía những người đối diện.

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Giọng nói như muỗi vo ve.

“Ha ha ha! Laura chắc chắn rất muốn nghe chuyện vừa xảy ra nhỉ?” Blaise không biết trời cao đất rộng, lại có chút trẻ con cười to, bắt chước ánh mắt hình viên đạn của Draco Malfoy.

Tóm lại, mọi chuyện chính là Draco hiếm khi mở lời vàng ngọc, muốn kết giao với em trai thuần khiết đáng yêu của cô, lại bị em ấy tàn nhẫn từ chối. Trái tim ngạo kiều của cậu ta chịu kích thích quá lớn nên đã thả ra hàn khí bức người kiêu: “Chưa từng có ai dám từ chối ta, cũng chưa từng có ai được ta chủ động mở lòng, em là người đầu tiên!” Khụ... khụ... sao nội dung có chút kì lạ vậy?

Nghe hết câu chuyện không rõ có bị Zabini thêm mắm dặm muối hay không nhưng nhìn lãnh khí ngày một bức người bên cạnh, Laura thật muốn dùng áo choàng tiếp tục đập lên người mình. Cái này có phải là đòi em ăn mặn đòi chị khát nước không vậy?? Hu hu, Harry, em đừng có chọc cậu ta nổi khùng lần nữa mà!

***

Chiếc xe lửa chạy chậm chậm và dừng hẳn. Một giọng nói vang lên khắp đoàn tàu:

Chúng ta sắp đến Hogwarts trong vòng năm phút nữa. Hành lý cứ để lại trên tàu, sẽ có người mang về trường sau.

Các học sinh bắt đầu xô đẩy nhau, ùn ra cửa, đi xuống một sân ga nhỏ tí xíu và tối tăm. Laura rùng mình trong trời đêm lạnh buốt, cô níu lấy chiếc áo choàng của Draco. Chợt lúc ấy, một bóng đèn nhấp nháy lơ lửng trên đầu bọn họ.

“Học sinh năm thứ nhất! Năm thứ nhất lại đây! Harry, khoẻ không?” Giọng nói ồm ồm phát ra từ một người khổng lồ, gương mặt lông lá của hắn hớn hở trên biển đầu người. Laura nghĩ thầm, có lẽ đây là Hagrid, người giữ khóa của trường Hogwarts.

“Lại đây, đi theo ta! Còn học sinh năm thứ nhất nữa không? Bước cẩn thận! Học sinh năm thứ nhất, theo ta.” Hắn tốt bụng nói to nhắc nhở.

Mò mẫm, loạng choạng, mọi người đi theo Hagrid xuống một lối đi có vẻ dốc và hẹp. Hai bên đường tối tăm một cách hắc ám, tựa như lúc nào cũng có sẵn một con quái vật đang nhìn chăm chăm họ. Laura nín thở, bàn tay trắng bệch vì lạnh càng cố nắm chặt áo choàng của Draco. Cô tuyệt đối không sợ bóng tối, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi bầu không khí im lặng đến quái dị này. Bọn họ như những binh lính đặt chân đến một vùng đất mới mà những hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt họ không phải là một rừng cây kẹo bông và những con thỏ mất tròn.

Laura nhìn chăm chăm vào White, trong đêm tối, màu lông của con mèo và màu tóc của Draco có vẻ đặc biệt nổi bật. Đi theo nó, có lẽ, nếu bị vấp, người đầu tiên hẳn là con White, cô đỏ mặt, hơi xấu hổ về suy nghĩ của bản thân vừa rồi. Bất chợt, nó dừng lại, đôi mắt xanh biếc lườm cô nằng nặt lúc thật lâu. Sau đó, quý phái lắc mông khinh bỉ đi tiếp, điệu bộ vô cùng gọi đôn. Hừ, nếu ngã cũng đáng đời mày! Laura xù lông.

Hagrid ngoái đầu ra sau, nói:

- Chút xíu nữa là các cháu sẽ nhìn thấy Hogwarts lần đầu tiên đây! Qua khúc quanh này là thấy ngay.

Những tiếng ồ to vang lên đồng thời. Đương nhiên, không bao gồm khu vực của Laura, nơi chứa toàn những chú rắn nhỏ trong tương lai. Mà cô thì lại càng không, cô đã đến Hogwarts không ít lần.

Con đường hẹp bất ngờ mở ra một bờ hồ đen bao la. Bên kia bờ hồ, nằm trên đỉnh núi cao là một toà lâu đài nguy nga đồ sộ với vô số tháp lớn nhỏ, và vô vàn ô cửa sổ sáng đèn điểm xuyết bầu trời rực rỡ đầy sao.

Lão Hagrid chỉ một đoàn thuyền nhỏ chờ sẵn bên bờ hồ, kêu to:

”Lên thuyền. Mỗi thuyền không chở quá bốn người!”

Draco đến phía trước, dừng lại, sau đó vô cùng lịch sự đưa tay ra, đỡ Laura lên chiếc thuyền. Dù sao, riêng về khoản lễ nghi quý tộc, cô cho rằng cậu ta tuân thủ nghiêm túc hơn bất cứ đứa trẻ nào ở đây. Con White cũng tranh thủ leo lên thuyền.

Trong khi Blaise cũng làm điều tương tự với Parkinson, Laura lén lút lấy miếng bánh mà Draco đã để dành cho bản thân trên tàu, bỏ vào miệng ăn. Tay nghề của bà Narcissa vẫn tuyệt như vậy!

Đương nhiên, như lời các mẹ thường dạy, khi ăn uống phải nhai nuốt kỹ càng, bằng không sẽ bị ghen. Laura chính là một ví dụ điển hình. Hiện tại, Draco nhú mày, đang vỗ lưng cho cô nàng tội nghiệp, đồng thời cậu ta cũng lấy thân mình che đi hành động bất nhã của cô.

”Mọi người lên thuyền hết chưa? Xong rồi thì... tiến lên!”

Cả đoàn thuyền cùng rời bến một lúc, băng ngang mặt hồ phẳng lặng như mặt gương. Mọi người đều im lặng, dăm dăm nhìn lên toà lâu đài trước mặt.

Nó hiện ra như một ngọn tháp khổng lồ, càng ngày càng hùng vĩ khi đoàn thuyền đưa họ chui qua một tấm màn, kết bằng những dây trường xuân rủ xuống, che phủ cả một cái cửa rộng thênh thang mở ra trên vách núi. Cửa này dẫn vào một đường hầm tối om, có lẽ là con đường ngầm chạy dưới chân lâu đài, đến một bến cảng cũng nằm sâu dưới đất. Cặp bến, bọn trẻ bèn lục tục trèo lên bãi đầy sỏi đá. Còn lão Hagrid đi kiểm tra lại những chiếc thuyền xem còn sót thứ gì không.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đến Hogwarts lần thứ hai (2)

Laura nhìn xung quanh rồi thở dài, cô thật nhớ những ngày đơn giản cùng ngài Snape đi thẳng vào trong lâu đài Hogwarts. Tất nhiên, chỉ có những học sinh năm nhất mới phải đi vòng vèo như hiện tại, còn các học sinh từ năm hai trở lên đã sớm ôn định vị trí trong tòa nhà. Bốn vị sáng lập muốn như vậy hẳn là để khoe khoang về sự rộng lớn và huyền bí của ngôi trường đi?

Bọn họ lại tiếp tục trèo lên một lối đi trong núi đá, hay đúng hơn là Draco kéo tay Laura theo ánh đèn rực rỡ phía trên cao của Hagrid mà đi tới một con đường bằng phẳng hơn, một bãi cỏ mịn màng đầm sương nằm ngay dưới bóng toà lâu đài.

Lão Hagrid giơ cánh tay khổng lồ của mình, đâm mạnh lên cánh cửa làm bằng gỗ sồi của Hogwarts một cách hỗn loạn.

Draco và những con rắn nhỏ khẽ nhếch môi khinh thường. Laura có chút bất đắc dĩ, lò đi cạnh con White “bất tuân” cào lên tay cậu ta tạo thành một vết xước mờ nhạt.

Giáo sư McGonagall cao lêu nghêu, mặc áo dài màu xanh ngọc nghiêm nghị mở toang cánh cửa. Hiện ra trước mắt những phù thủy trẻ tuổi là một Hogwarts rộng lớn và lộng lẫy. Những vách tường đá được chiếu sáng bằng những bó đuốc to giống như ở nhà băng Gringotts, trần lâu đài cao vợi vợi và cả một chiếc cầu thang bằng cẩm thạch duy nhất trong sảnh đẹp lung linh.

Draco có chút căng thẳng chỉnh lại quần áo, trong khi Laura đang nhón nhor lắng nghe đủ loại tạp âm vang phía sau cánh cửa bên phải. Giáo sư McGonagall dẫn họ vào một căn phòng nhỏ trống rỗng ở cuối hành lang rồi cất lời:

“Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi... với các bạn chung một ký túc xá.”

“Có bốn ký túc xá, ở đây gọi là nhà, nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw và nhà Slytherin. Mỗi nhà đều có một lịch sử cao quý riêng và nhà nào cũng từng tạo nên những nam phù thủy và nữ phù thủy xuất sắc. Trong thời gian các con học ở Hogwarts thì thành tích các con đạt được sẽ được cộng vào điểm chung cho nhà mình ở. Cuối năm, nhà nào có được nhiều điểm nhất sẽ được nhận cúp nhà – một vinh dự cao cả. Ta hy vọng mỗi người trong các con là một thành viên xứng đáng với nhà mình sống, cho dù các con được chọn vào nhà nào đi nữa.”

“Lễ phân loại sẽ diễn ra trong vài phút tới, trước mặt toàn thể giáo viên và học sinh trong trường. Ta đề nghị các con sửa soạn cho tề chỉnh trong khi chờ đợi làm lễ.” - Ánh mắt bà chân chừ nhìn về phía những con sư tử tương lai một cách không hài lòng “Ta nghĩ ta sẽ quay trở lại khi nào các con chuẩn bị xong và hãy nhớ TRẬT TỰ!”

Ngay khi bóng dáng của bà ấy biến mất, những con ma vừa trườn ra từ bức tường hết sức chắc chắn và chống phép thuật của Hogwarts một cách hết sức kinh dị như mọi năm họ vẫn thường làm.

“Đừng chú ý tới chúng, thật vớ vẩn!” Draco khó chịu lên tiếng. Cậu ta hiện tại đang vô cùng lo lắng với việc mình sẽ được phân đến nhà nào.

“Thôi mà Draco, mỗi năm họ chỉ có thể ghẹo học sinh được một lần.” Laura vừa nói, vừa lén lút nháy mắt với những con ma quen thuộc đang dọa một học sinh nào đó hết toáng lên.

Cuối cùng, buổi lễ phân loại cũng bắt đầu. Những con ma lặng lẽ ra khỏi căn phòng trong khi cô cũng Draco xếp hàng băng qua hành lang và bước tới đại sảnh đường.

Đại sảnh lộng lẫy hơn cả trong tưởng tượng của cô nàng. Gian phòng rộng mênh mông được chiếu sáng bằng hàng ngàn hàng vạn ngọn nến, lơ lửng trên không trung phía trên bốn dãy bàn dài, nơi tất cả học sinh của trường đang ngồi. Trần nhà như không tồn tại, mà phía trên đầu bọn họ vốn là một dải ngân hà đẹp đẽ và huyền ảo.

Laura cúi đầu, thôi không nhìn trần nhà nữa, tránh đi ánh mắt của tất cả các học sinh bốn nhà và đặc biệt của Slytherin (mặc dù họ đang nhìn Draco là chủ yếu), ngó nghiêng tìm kiếm hình dáng quen thuộc trên một cái bàn khác ở đại sảnh đường.

Giáo sư Snape hiện đang chậm rãi trò chuyện với Quirrell. Đương nhiên, ngài ấy cũng liếc mắt nhìn về phía Laura, một cái chào hỏi vô hình mà hòa hợp đến kì lạ của một cặp cha con chẳng hề chung một dòng máu.

Cô nàng nén kích động, kéo nhẹ áo Draco, bàn tay nhỏ lén lút chỉ về phía ngài Snape.

“Được rồi Laura, anh thấy ngài ấy mà, đừng kích động quá mức. Em lại làm áo anh nhăn!” Cậu chán nản kéo kéo vết nhăn trên áo, không ngừng cố gắng làm cho nó biến mất.

Laura đỏ mặt xấu hổ, yếu ớt phản bác: “Đây, để em làm cho, thực ra nó cũng không nhăn lắm đâu!”.

Trong lòng cô nàng thâm niệm chú: Bibbidi-bobbidi-boo! Biến mất đi nếp nhăn!

May mắn, giáo sư McGonagall đã mang ngay ra một chiếc nón phù thủy hình chóp kì lạ đủ để thu hút sự chú ý của cậu ta. Cái nón te tua, vá khắp mình, và cực kỳ bẩn thỉu.

Trong vài giây, không gian im lặng phăng phắc. Rồi bỗng nhiên cái nón vụn vẹo, một miếng toạt gần vành nón mở ra như một cái miệng, và nó bắt đầu hát:

Ồ này ta dẫu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh, sắc xảo

Đố nón nào qua mặt ta

Các người cứ đội nón hoa

Mũ cối, mũ nồi tùy thích

Không sao, ta đây chấp hết

Nón ta: phân loại Hogwarts

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được từ trong óc

Hãy chải đầu và vuốt tóc

Đặt lên, ta nói cho nghe

Người nào vô Gryffindor

Cái lò luyện trang dung cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngừng

Đáng tin, đúng người chính trực

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tinh nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hoặc Slytherin cũng thế

Dạy cho ta đa mưu túc trí

Làm sao miễn đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Người là ai, ở nhà nào

Hãy bình tĩnh, đội lên nào

Trong vành nón như tay ấm

Kết thúc bài hát của chiếc nón, cả sảnh đường nổ tung trong tiếng vỗ tay trong sự hạnh phúc và vui mừng khi thoát khỏi giọng ca khủng khiếp ấy. Laura mặc dù cũng vô cùng muốn tham gia vỗ tay thật mạnh cùng mọi người, đáng tiếc, hiện tại Draco đang giữ tay cô nàng vô cùng chặt. Cái nón hoàn toàn không biết gì, nó ngây thơ nghiêng mình, xúc động chào bốn phương tám hướng rồi đứng yên.

***

Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay:

“Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: Hannah Abbott!”

Một cô bé có đôi má hồng hồng và đôi bím tóc vàng hoe bước ra khỏi hàng, đội nón vào và ngồi xuống ghế. Chiếc nón che súp cả mắt cô bé.

“Hufflepuff” Những người ngồi ở dãy bàn bên phải hoang hờ và vỗ tay chào mừng. Hannah đi đến ngồi ở dãy bàn của nhà Hufflepuff.

Laura đặc biệt chú ý tới Harry Potter phía đằng sau, em ấy có vẻ như lo sợ với việc vào Slytherin?? Cô bất mãn phồng má, hừ, nếu để cô biết tên nào tiềm ẩn vào đầu em ấy những thứ vớ vẩn như vậy, nhất định cô sẽ cho tên đó thấy thế nào mới là cực hạn xấu tính của Sà Viện.

- Kế tiếp, Susan Bones!

- Nhà Hufflepuff.

- Terry Boot!

- Nhà Ravenclaw.

Dãy bàn thứ hai bên trái vỗ tay, nhiều thành viên nhà Ravenclaw đứng dậy bắt tay Terry; cậu bé đến nhập vào bàn của họ.

- Mandy Brocklehurst!

Cũng vào nhà Ravenclaw.

...

“Draco Malfoy!” Giọng the thé của chiếc nón lại vang lên thêm lần nữa. Laura vỗ nhẹ vai cậu, an ủi. “Đừng quá lo lắng, em tin anh vào được Slytherin mà!” Cực kì chắc chắn luôn đấy.

Draco kiêu ngạo đi lên phía trên, may mắn cho cậu, cái nón chưa kịp chạm vào đầu, nó đã hét lên. Slytherin! Laura cười khúc khích khi nhìn về mặt thoải mái và hạnh phúc như vừa thoát nạn của cậu ta.

Những cái tên lại tiếp tục được gọi lên. Nhưng vẫn chưa đến lượt cô.

“Harry Potter!”

Mọi người trong đại sảnh dường như không thể tin nổi vào tai mình, họ trở mắt ra nhìn về phía Harry. Chiếc nón sụp xuống, che gần hết khuôn mặt của cậu. Sau đó là một khắc im lặng, rất lâu. “GRYFFINDOR!!!” Nhà Gryffindor gần như hô vang dội cả sảnh.

Những người Laura quen biết đã sớm được phân về từng nhà, tất nhiên, ngoại trừ Harry thì ai cũng vào nhà Slytherin, trong khi những cái tên trong danh sách thì tưởng chừng như vẫn còn dài lê thê. Cuối cùng, khi hai chân cô nàng trở nên tê rần, giáo sư McGonagall khẽ đẩy gọng kính, chậm rãi đọc.

“Laura Snape”

Cô nàng bước tới, lại gần chiếc mũ lâu đời của Hogwarts. Tiếng xì xào lần này thậm chí cũng chẳng hề thua kém gì so với lần Harry đi lên. Ngoại trừ những con ma và những bức tranh quen thuộc còn có sự góp mặt của các học sinh. Có lẽ, do sự nổi tiếng của giáo sư Snape?? Laura vô cùng bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhà

Đội chiếc nón phân loại lên đầu, Laura chờ đợi thật lâu.

“Chà chà, cô bé yêu quý, hãy để ta xem một chút nào. Người có sự thông minh và cẩn thận của Ravenclaw, rất can đảm và có người để bảo vệ... Ồ, và một sự mâu thuẫn kì lạ, giữa nhân hậu - nhân tâm, tài năng cũng không kém... Tất nhiên thì ta sẽ tôn trọng bí mật của người – một bí mật khổng lồ cơ đấy! Giờ người muốn đến đâu đây nào? Theo em trai người à?” Nó thì thầm bên tai cô nàng.

“Slytherin!” Cô kiên định đáp với chiếc mũ.

“Ái chà, một sự lựa chọn khôn ngoan, vậy thì như người mong muốn...” Chiếc nón hét to bằng cái giọng the thé thảm họa của nó.

Hoàn toàn khác biệt với nhà Gryffindor năng động, chào mừng thành viên mới như muốn nhảy vào ôm luôn rồi, các thành viên trong Slytherin đều thực hiện rất nghiêm chỉnh lễ nghi quý tộc – vỗ tay. Không quá lạnh nhạt, cũng không quá thân thiết. Đương nhiên, Laura cũng không phiền lòng lắm với điều này, đúng hơn thì so với nhà Gryffindor thì cô vẫn thích bên này hơn. Có lẽ là chương trình giáo dục của nhà Malfoy thực sự có hiệu quả, cô nàng nhếch mép.

Giáo sư McGonagall chậm rãi cuộn lại tấm da dê, đồng thời, cũng mang theo chiếc nón phân loại về phía phòng hiệu trưởng. Hiệu trưởng Dumbledore đứng dậy và tươi cười với tất cả học sinh, hai cánh tay cụ đang rộng, tưởng như không có gì có thể làm cho cụ vui hơn là được nhìn thấy tất cả những học sinh của mình tại đây. Sau đó cụ chào mừng một cách quái dị.

“Chào mừng các con bước vào niên học mới ở Hogwarts. Trước khi các con nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Những lời ấy là: Ngu dân! Mít ước! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn.”

Các học sinh năm cũ lập tức vỗ tay nhiệt liệt. Cô nàng ngơ ngợ, ngốc nghếch vỗ tay theo mọi người, cơ hồ như toàn bộ học sinh năm nhất đều làm vậy.

Ngoại trừ màn chào mừng và những chuyển đổi lòng vòng không cần thiết thì Laura hoàn toàn không có bất cứ ý kiến nào khác, đặc biệt là khi trên bàn ăn hiện lên đủ các loại thức ăn thơm phức của giới thượng lưu cùng đủ các loại bánh kẹo. Cô nhanh tay cắt một miếng bít tết, nhét vào mồm. Chắc, hương vị so với trước kia đã tiến bộ không ít, thật nhớ mấy món ăn của Bobby làm.

Các phần hoạt động còn lại, Laura cũng không chú ý lắm, cô chỉ nhớ do liên tục đón nhận ánh mắt “nồng cháy” của Draco khiến cô buộc phải đổi sang ăn một cách từ từ chậm rãi, và kết thúc bằng một cốc nước chanh cậu ấy đưa. Cô nàng lặng lẽ tự an ủi bản thân mình, dù sao lát nữa cũng có thể ghé thăm được phòng bếp.

“Các trò nên về ký túc xá đi thôi!” Dumbledore không rõ vì lý do gì chấm chấm nước mắt.

Thời điểm hiện tại dù đã vô cùng khuya, Laura vẫn vô cùng tỉnh táo theo đuôi Draco đi về phía Slytherin. Có lẽ, thức khuya chung với cậu ta đã hình thành cho cô một thói quen xấu rồi.

Một đoàn răn nhỏ theo huynh trưởng của nhà lang thang trên hành lang lạnh lẽo và không ngừng xuống sâu hơn.

Huynh trưởng đứng trước bức tường – nơi ẩn chứa cánh cửa bằng đá, lối vào trong nhà, nói.

“Được rồi, hãy nhớ kỹ mật khẩu của nhà, nếu không, các trò sẽ không vào được đâu. Mật khẩu là: Salazar. Các trò có thể tự chọn phòng cho bản thân, nhưng từ giờ đến về sau chỉ được ở trong căn phòng đó. Và hãy nhớ, chủ nhiệm nhà chúng ta, ngài Snape không hề ưa thích những kẻ ngu ngốc như Gryffindor đâu.”

Tất nhiên, giống với trong suy nghĩ của Laura, mặc dù người nhà Slytherin coi trọng quyền lực và sức mạnh nhưng cũng không thể hiện quá lộ liễu. Không hề có những cuộc chiến phép thuật náy lửa, dữ dội, dù sao thì hiệu trưởng Dumbledore không hề ưa thích cho lắm những cuộc đánh nhau, nó được thể hiện hoàn toàn rõ ràng trong nội quy trường Hogwarts. Huynh trưởng sẽ lựa chọn theo bình bầu của các học sinh và được đánh giá theo tiêu chí bao gồm: Năng lực và Quyền lực; học sinh từ năm thứ năm trở lên sẽ bắt đầu được lựa chọn làm huynh trưởng cho năm đó.

Khoảnh khắc Laura bước lên cầu thang hướng về phòng của nữ sinh, cô nàng chợt nghe thấy tiếng huynh trưởng gọi.

“Trò Snape, tôi có chuyện muốn nói với trò.”

“Thưa huynh trưởng, có chuyện gì mà anh phải nói riêng với cô ấy? Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hai người gặp mặt.” Draco đứng chắn phía trước phía cô, cậu chau mày khó chịu hỏi.

“Trò Malfoy, chỉ là một chút chuyện nhỏ riêng tư, và tất nhiên, có lẽ trò không biết, đây không phải là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.” Giọng điệu của huynh trưởng vẫn rất ôn hòa, so với Draco như chú rắn nhỏ vừa lột xác lần đầu, vị học sinh năm thứ bảy chẳng khác nào một Xà tinh.

Laura lén ám chỉ với Draco, báo cho cậu ta rằng mọi chuyện vẫn ổn. Tuy nhiên, cậu ta vẫn vô cùng hậm hực tránh đường.

***

“Huynh trưởng, không biết anh có chuyện gì cần nói?” Khi tất cả các học sinh đã ổn định trong phòng, chỉ còn lại hai người đứng trong phòng sinh hoạt, Laura lặng lẽ hỏi.

“Ừ, chuyện cần nói thì có nhưng người có chuyện cần nói không phải là anh, đúng hơn là ngài chủ nhiệm đáng kính của chúng ta, anh nghĩ là em cần chờ một lát để gặp ngài ấy.”

Cô nàng thở dài nhẹ nhõm. Cô vốn tưởng ngay ngày đầu tiên đã gây thù chuốc oán với người khác rồi cơ chứ.

“Vậy thì, Laura nhỉ? Hẳn là em không nhớ anh là ai?” Huynh trưởng vốn dĩ đang ôn hòa hiện tại lại giống như Blaise lưu manh hỏi.

“À, có lẽ em nhớ?” @A@||| Đầu cô xoay vòng vòng như chong chóng - khi đang nói chuyện mà không biết đối phương là ai thì vô cùng bất lịch sự - cô cố gắng đào xới lại từng mảnh kí ức trong đầu.

“Thôi được rồi, dù sao cũng đã qua sáu năm, vậy thì xin giới thiệu lại. Anh là Marcus Vallampati, huynh trưởng học sinh năm thứ 7.”

“Dạ,...vâng! Em là Laura Snape, học sinh năm thứ nhất, anh có thể gọi em là Laura!” Cô bất ngờ, luống cuống trả lời. Đối với việc để cho cậu ta gọi trực tiếp tên mình chẳng phải là do hảo cảm một lần gặp mà chỉ đơn thuần chính là tránh làm cho chính bản thân cô nàng lạnh sống lưng khi nghe hai chữ “Trò Snape”!

Tiếng cánh cửa đá một lần nữa ầm ầm mở ra cắt đứt cuộc trò chuyện. Marcus nháy mắt, nhanh chóng trở về phòng của cậu.

Giáo sư Snape mặt than tiến vào.

“Buổi tối tốt lành, thưa giáo sư!” Laura nghiêm chỉnh ngồi trên chiếc ghế sofa gần lò sưởi nói.

“Ừ, buổi tối tốt lành. Con có về ổn, vậy đến thời điểm hiện tại có bất kì dấu hiệu bất thường nào về sức khỏe?”

“Con không cảm thấy bất kì điều gì khác thường” Laura cảm mái tóc đen thẳng của mình lên chăm chú nghiên cứu, sau đó quay lại phía Snape cười vui vẻ trêu chọc “Nhưng con khá thích hương vị của thuốc!”

“Mừng là vậy.” Snape đen mặt. “Nhưng ta nghĩ ta sẽ không bỏ thêm vị nào từ lần sau.”

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngày đầu tiên tại Hogwarts

Sợi tóc trên vai Laura dần dần đỏ lên và trở lại đúng màu sắc vốn có của nó. Trong khi cô giật mình kinh ngạc, giáo sư Snape lặng lẽ đặt lên bàn một hộp thuốc.

“Laura, vì một số lí do đặc biệt, ta nghĩ con sẽ phải sử dụng chúng, và đừng để lộ cho bất kì ai.” Ông dừng lại, ánh mắt lặng lẽ nhìn về phòng của các nam sinh. “Tất nhiên là ngoại trừ Draco, dù sao trò ấy cũng đã thấy mặt con.”

Cô cười, trong lòng vừa ấm áp lại vừa chua xót. Cô cho dù không thông minh, nhưng cũng không ngốc; không đủ mạnh mẽ, nhưng cũng không yếu đuối; cho dù mù mờ mọi việc, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết. Cô thật chẳng muốn núp dưới cánh chim rộng lớn của ngài ấy, để mình lảnh lặn mà ngài phải gánh lấy hết tất cả. Laura lặng lẽ nhận lấy hộp thuốc từ tay Snape.

“Hãy nhớ lấy Laura, khoảnh khắc con thất chiếc cà vạt này lên, con là người của Slytherin, hãy hành động xứng đáng với nơi con thuộc về. Đừng vì chút phiền phức mà che giấu tài năng của bản thân, đồng hồ mặt trời đặt trong nhà cũng chỉ là một món đồ vô dụng.” Giáo sư Snape vừa lạnh nhạt nói, vừa lấy ra chiếc cà vạt màu xanh lá đặc trưng của Slytherin, để dành thất lên cho Laura.

Khi cái lạnh của kim loại tiếp xúc với da của mình, cô nàng mới bừng tỉnh. Ngài Snape vừa đưa cô một chiếc chìa khóa màu vàng nhạt, cách thức trang trí có phần giống thời trung cổ. Sau đó, ông phui những hạt bụi chẳng hề tồn tại trên áo mình, nhanh chóng trở về văn phòng và không quên để lại một câu nói cụt lủn:

“Căn phòng cuối cùng của hành lang nữ.”

***

Laura bước trên hành lang của nữ sinh, dễ dàng tìm được phòng mà ngài Snape đã nói. Hiển nhiên, lí do để cô là người duy nhất được ở riêng một phòng hoàn toàn không khó khăn để đoán ra, đặc biệt, trong tình trạng biến đổi hình dạng liên tục thể này của cô.

Cô nàng cầm chìa khóa, đẩy cánh cửa phía trước nhường đường cho White vào trước. Hành lí của Laura đã được sắp xếp cẩn thận, đặt trên chiếc thảm lông nhuộm một màu xám âm đạm. Màn che bằng nhung màu đen treo trên trần nhà rủ xuống, nơi nơi đều có đồ trang trí là con rắn nhỏ màu bạc, điển hình phong cách Slytherin. Căn phòng không quá lớn, bố cục cũng khá đơn giản: Tủ quần áo bằng gỗ, giường màu xanh xám, bàn học kê sát tường xám và một ghế sofa nhỏ.

Dù chẳng có cánh cửa sổ nào để ánh trăng bằng bạc xuyên qua chứng tỏ đêm đã đến từ lâu, cô nàng cũng lười sắp xếp lại từng món đồ, trực tiếp ôm White lên giường ngủ.

***

Laura vơn vai, khẽ xoa xoa cái đầu đỏ rực đã sớm trở về nguyên dạng từ lâu, cô chán nản rời khỏi chiếc giường ấm áp. Thời tiết hôm nay vẫn chẳng tốt chút nào như thường lệ, cái lạnh từ mặt hồ kèm theo sương mù quen thuộc làm cho cô rùng mình. Nhanh chóng khoác lên mình bộ đồng phục của trường Hogwarts và thất qua loa chiếc cà vạt, cô nàng lập tức rời khỏi phòng mình.

“Buổi sáng tốt lành, Draco!” Mặc dù hơi bất ngờ khi cậu đứng chờ ở dưới cầu thang, cô nàng vẫn thoải mái chào.

“Buổi sáng tốt lành và thất cà vạt từ tể lên đi!” Cậu ta bất mãn nói.

Laura khựng lại, ngơ ngác nhìn chiếc cà vạt trên cổ mình. Kiếp trước, cô nàng chính là một gái ế, lấy đầu ra bạn trai để mà tình tứ thất cà vạt, hơn nữa, khi đi làm công ty cũng không yêu cầu phải thất.

“Đứng yên.” Khoảng cách giữa hai người đột ngột thu nhỏ lại. Khoảnh khắc cô ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy đôi mắt xám xanh riêng biệt, hàng lông mi màu bạc cong dài cùng làn da trắng của cậu ta. Laura mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, xấu hổ trước suy nghĩ chột lóc lên trong đầu mình.

Mặt bánh bao cậu ta trắng mềm như vậy, đánh vào có phải rất sướng tay hay không?

“Nhanh lên, không phải em muốn nhịn bữa sáng đấy chứ?”

“Dạ?!” Laura vội vã đuổi theo Draco.

Không thể không nói, lần này cô đã ôm được đùi lớn, không phải chỉ ôm được một đùi mà con ôm đến tận hai đùi lớn. Dựa vào gia thế và thêm khả năng nhanh chóng kết giao với không ít những đứa trẻ gia tộc lớn khác, Draco dễ dàng trở thành thủ lĩnh năm nhất. Trong khi Laura sống dưới hào quang vạn trượng của cậu ta cùng danh nghĩa hiếm có khó tìm - con gái giáo viên, cô nàng nghiễm nhiên trở thành nhân vật nổi tiếng. Nếu lộ thêm tin tức cô là đứa bé còn sống thứ 2, e rằng người đứng đầu năm nhất chưa chắc đã là Draco.

Vì cậu ta đứng ở cầu thang chờ Laura nên cả hai người không thể được huynh trưởng dẫn đi. May mắn, khi hai người tới nơi, mọi người cũng mới bắt đầu bữa sáng.

“Ái chà, cuối cùng nàng công chúa của chúng ta cũng thức giấc.” Blaise chọc chọc đồng thức ăn trong đĩa, làm như vô ý nói.

Draco lười biếng quay về phía khác một cách “trùng hợp”, hoàn toàn không thấy cây đu đủ mà cô nàng lén lút cử động ngay sau đó. Chiếc đĩa đựng thức ăn của Blaise nhanh chóng hạ cánh xuống quần của cậu ta, cùng thức ăn vương vãi xung quanh. Blaise Zabini tái mặt, sự ngóng nghênh ban đầu biến mất hoàn toàn.

“Laura, ngày đầu tiên tại Hogwarts em thấy ổn chứ? Mong rằng sẽ không có điều gì khó khăn xảy đến với em.” Huỳnh trưởng Vallampati từ đằng sau cười hì hì cầm đu đủ phép làm sạch quần áo hộ Blaise.

“Huỳnh trưởng yên tâm, tôi tin mình có đủ khả năng để giúp em ấy.” Trong khi cô nàng còn chột dạ vì hành động ban đầu của mình, Draco ngay lập tức đáp lời.

Sau đó, Laura vô cùng biết điều lặng lẽ lui ra phía sau, để hai người trao nhau ánh mắt nồng cháy. Haizz, xem chừng hai người này đã phải lòng nhau từ sớm, Harry tiêu đề hết đường cười vợ mất rồi – Cô lặng lẽ than thầm trong lòng, ánh mắt đầy thương cảm nhìn về phía Gryffindor.

“Em quen tên đó ở đâu vậy?” Draco khó chịu hỏi.

“Huỳnh trưởng ấy à? Em cũng chẳng nhớ nữa.” Laura có chút hoang mang tìm hiểu về danh tính của Marcus Vallampati.

“Sao vậy? Không phải quý ngài của chúng ta đang ghen đấy chứ?” Zabini hoàn toàn không rút ra được bất kì bài học nào, tiếp tục công cuộc hăng hái chen ngang.

“Blaise!” Draco đỏ mặt, nhấn mạnh tên cậu ta.

Tuy nhiên, chưa kịp để Laura suy nghĩ về ý nghĩa câu nói của Blaise, một đàn cú bắt chợt tùa vào trong đại sảnh.

“Cái gì vậy?” Cô nàng đơ người trước cảnh tượng trước mắt.

“Nhỏ ngốc, là cú mang thư đến thôi.” Draco khinh thường nói, sau đó cậu ta gợn tay phải của mình lên, để con cú lông xám đậu vào. Phía trên chân nó có buộc một lá thư bằng da dê sang trọng cùng một túi kẹo nhỏ. Cậu ta tháo lá thư và túi kẹo xuống, đưa cho lần lượt từng người, tất nhiên là bỏ qua Laura. Cô nàng nhìn túi kẹo lướt qua vị trí mình, có chút dỗi hờn quay người tiếp tục xử lí đồ ăn sáng.

“Đây, phần còn lại cho em đấy.” Malfoy nhỏ bắt đắc dĩ đặt phần còn lại của túi bánh vào tay cô rồi mới bắt đầu mở lá thư.

Hai mắt cô nàng lập tức phát sáng lên vì mừng rỡ, đan xen một chút màu xanh lá nhàn nhạt mỏng manh. Tùy tiện lấy một cái kẹo đưa cho Draco, Laura đồng thời nhìn lướt qua lá thư, thắc mắc.

“Thư của bà Narcissa à?”

“Ừ. Chỉ là hỏi thăm một chút.”

Nghe được đáp án của cậu, cô nàng nhún vai, bắt đầu nếm thử một ít. Viên kẹo sô-cô-la vừa chạm vào lưỡi mềm dần và tan chảy chậm chậm. Vị ngọt vừa phải, không quá ngấy xen lẫn chút đắng nhàn nhạt thật sự rất kích thích vị giác người ăn.

Laura hí hóp mắt cười ngây ngốc.

Bữa sáng của ngày đầu tiên tại Hogwarts cứ như vậy bình lặng diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lớp học độc được

Kì thật pháp thuật cũng chẳng phải chỉ có mỗi vầy đu đủ thần và lảm nhảm những câu thần chú khó thuộc, ngoài ra nó còn vô vàn những thứ khác đi kèm. Kiến thức nhiều đến nỗi chẳng khác nào những ngày ôn thi đại học của Laura kiếp trước, và tất nhiên, ngoại trừ những môn nhằm đến phát chán, cũng có những môn học tuyệt vời.

Vào nửa đêm mỗi tối thứ tư, cô sẽ cùng Draco nghiên cứu bầu trời bằng kính viễn vọng, học tên các vì sao và quan sát chuyển động của các hành tinh. Hiển nhiên, khác với cô nàng say sưa, chú ý, cậu ta trực tiếp tựa vào vai cô nhắm mắt dưỡng thần.

Laura cũng lười quan tâm đến cậu ta, tiếp tục vẽ mô phỏng lại vị trí các ngôi sao vào tờ giấy da của hai người.

Rực rỡ, đẹp đẽ và lồng lẩy, dài ngắn hà vãn vậy, chưa một lần thay đổi. Cho dù là thế giới đầy phép màu này, hay thế giới quy củ xưa kia.

Từ trước đến giờ trí nhớ của cô vẫn rất tốt, cho nên cô hoàn toàn có thể dễ dàng tìm ra vị trí của hầu hết các chòm sao. Tất nhiên, dù chẳng hề tin tưởng

đến những lời tiên tri, môn học này vẫn là một trong những môn yêu thích của cô nàng.

Mỗi tuần ba lần, đám răn nhỏ phải ra nhà kính phía sau lâu đài để học về các loại dược thảo giáo sư Sprout. Thực vật ở nhà kính trường Hogwarts rất phong phú, hơn nữa mỗi loại cây đều có một đặc tính kì dị; bởi vậy, trong mỗi tiết học môn này, mỗi Slytherin đều quen thuộc làm ngoi đi tiếng hét chói tai của Pansy.

Lớp học chán nhất là lớp lịch sử pháp thuật. Đây là lớp học duy nhất mà người dạy là không phải là phù thủy. Giáo sư Binns đã già lắm rồi, có khi còn ngủ gục trước lò sưởi phòng giáo viên, sáng hôm sau thức dậy liền vội vã đến lớp, bỏ quên cả cái xác mình lại trong phòng. Bất cứ câu chuyện hấp dẫn, kịch tính nào qua cách truyền đạt của ông đều dễ dàng trở nên nhàm chán.

Người đủ nghị lực để chống lại giọng nói chẳng khác nào bùa ngủ nào của ông chỉ có duy nhất Draco và Granger của Gryffindor. Về phần Laura, cô nàng cũng như đa số các nhân vật quần chúng khác, sớm chìm trong giấc ngủ thậm chí trước khi ngài Binns vào lớp, còn việc ghi chép bài, đám răn nhỏ đã sớm dựa vào Malfoy đại nhân.

Thầy giáo dạy môn bùa mê, giáo sư Flitwick, là một phù thủy nhỏ xíu, phải đứng trên một đồng sách mới nhìn qua được mặt bàn giáo viên. Vào buổi học đầu tiên của môn này, giáo sư bắt đầu bằng cách điểm danh. Khi gọi tới tên Harry Potter, ông ta rít lên kích động và té lăn đùng xuống.

Khác với mọi người mong đợi về lớp Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám, Laura thực sự rất vất vả với môn này. Mỗi ngày đều cần trọng suy nghĩ làm sao để sống thật mờ nhạt, không quá yếu kém cũng không quá nổi bật. Hơn nữa, lên lớp đều phải để phòng sao cho không lộ ra thân phận của mình.

May mắn, cho dù Draco phát hiện ra điều kỳ lạ, cậu ta cũng không thắc mắc, thậm chí là tiếp tay giúp đỡ. Đồng thời, không rõ là do vô tình hay cố ý, đa số các tiết học của Slytherin đều học chung cùng Gryffindor, kẻ thù nhìn nhau nóng mắt, Harry cùng Draco mỗi lần đều như hai mặt trời sáng chói đánh nhau, thuận tiện phát triển “cảm tình”.

Bởi vì mỗi lần va chạm, hai người cũng chỉ sử dụng ngôn ngữ công kích nhau, cao hơn thì cùng lắm là sử dụng phép thuật làm xấu mặt, cho nên cụ Dumbledore cũng vui vẻ coi như không biết, hóm hỉnh xem trò vui.

So với những thử thách mà họ về sau phải chịu đựng, chút chuyện vặt vãnh này chẳng là gì. Có cùng quyết định như thầy hiệu trưởng, Laura không tùy tiện nhảy vào mắng chửi, càng không có ý niệm thu hút ánh mắt người nhìn bằng cách giả trang thánh mẫu.

Cô được chính tay Snape dạy bảo, cho nên tư tưởng cũng giống ông, mười phần khắc nghiệt. Giới phù thủy vừa mới bình yên, nhưng chẳng khác nào biển lặng trước giông tố, sự trở lại của Voldemort sẽ một lần nữa làm nơi này tổn thất nặng nề.

Chút cọ xát này coi như luyện tập và chuẩn bị, ngã sớm đau ít, hơn nữa, không thể không nói mâu thuẫn giữa hai người làm Draco càng hăng hái học phép thuật.

Nghĩ đến đây, Laura cảm thấy vô cùng buồn bực. Rõ ràng trí nhớ của cô về các sự kiện trong thế giới này rất tốt, thậm chí còn vô cùng tường tận, song bất cứ thông tin nào đến từ kiếp trước đều mơ hồ. Tựa như có một sự tồn tại vô hình nào đó xóa nhòa nó đi.

Bằng không cô nàng đã mạnh mẽ lấy giấy bút, viết thư ghi địa chỉ từng Trường Sinh Linh Giá gửi cho Dumbledore, phải sạch sẽ trách nhiệm khỏi người mình. Đầu phải tổn công lo nghĩ trước sau?

***

Laura ngáp ngắn ngáp dài đi từ nhà ăn đến lớp học Độc Dược, hình như hôm nay Slytherin lại học chung cùng Gryffindor.

Giáo sư Snape từ lâu đã vốn nổi tiếng vì mức độ bao che cho nhà răn. Đường như không có gì vui hơn cho ngài so với việc kiểm soát trả thù những con sư tử - đồng loại của James Potter.

Snape là một người cực kỳ cứng nhắc, khô khan và là một Slytherin điển hình. Ông làm việc rất cẩn thận, suy nghĩ cũng sâu xa, cách nói chuyện thì đặc biệt ác độc mà không mang theo bất cứ từ ngữ thô tục nào.

Cho dù là bạn tặng quà sinh nhật hay những lời chúc tốt lành, nếu may mắn, bạn sẽ nhận được câu nói đầy tính mỉa mai làm tổn thương chính mình. Tất nhiên, dù tính cách ông có lạnh lẽo hay trưởng thành như thế nào đi chăng nữa, thì thoảng cũng để lộ ra một mặt ảm áp hoặc trẻ con. Giống như việc trả thù nhà sư tử qua nhiều thế hệ từ trước đến giờ.

Harry vẫn hậu đậu như cũ, cậu vội vã cùng Weasley chạy vào trong phòng trước ánh mắt của mọi người và cái nhìn của Draco. Draco bình thường cũng không quá ấu trĩ như vậy, cậu ta được ngài Lucius giáo dục rất tốt, tùy thời đều có thể toát ra phong thái của lãnh đạo, bằng không cũng không thể làm thủ lĩnh của đám tân sinh. Tuy nhiên, mỗi lần ở gần Harry Potter thì lập tức biến thành một con người hoàn toàn khác.

Đối với việc này, cô nàng cũng chỉ có thể âm thầm thở dài, tình tiết truyện quả nhiên rất cường hãn. May mắn, khác với em trai mình, ngay từ buổi tối hôm trước, Laura đã được bạn học Malfoy thân thiện khuyên bảo chuẩn bị bài nên cũng không sợ bị vui hoa đập liếc.

Tại trong căn hầm tăm tối này, Snape như một mặt trời thu hút mọi ánh nhìn.

Giọng ông không quá to, thật ra chỉ to hơn tiếng thì thầm một chút, nhưng mọi người lại lắng nghe không sót một chữ, một biệt tài giống hệt như giáo sư McGonagall, không cần phải mất công mà vẫn giữ được lớp học im lặng như tờ.

“Chúng bây tới đây để học một bộ môn khoa học tinh tế và một nghệ thuật, chính xác là chế tạo độc dược. Vì trong lĩnh vực này không cần phải vung vẩy đũa phép nhiều, nên thường chúng bây không tin rằng đây cũng là một loại hình pháp thuật. Ta không trông mong gì chúng bây thực sự hiểu được cái đẹp của những cái vạc sùi tăm nhè nhẹ, toả làn hương thoang thoảng; cũng chẳng mong gì chúng bây hiểu được cái sức mạnh tinh vi của những chất lỏng lan trong mạch máu người, làm mê hoặc đầu óc người ta, làm các giác quan bị mắc bẫy... Nhưng ta có thể dạy cho chúng bây cách đóng chai danh vọng, chế biến vinh quang, thậm chí cầm chân thần chết – nếu chúng bây không phải là một lũ đầu bò mà lâu nay ta vẫn phải dạy.”

Bài diễn thuyết với nội dung đặc trưng cuốn hút của giáo sư Snape mở đầu cho môn học.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cảm xúc rối loạn (1)

Snape là người cổ chấp, lại còn điển hình của thể loại trong nóng ngoài lạnh. Rõ ràng quan tâm đến Harry vô cùng, lại ương bướng gây phiền phức cho em ấy. Từ trước đến giờ, giáo sư luôn đặc biệt quan sát Laura cùng Harry, nhưng chưa một lần nhìn vào đôi mắt của hai người quá lâu. Không giống tác phong của ông, một người đủ dũng cảm để nằm vùng bên Voldemort lại tránh né, sợ hãi kỷ ức đau thương tột cùng ấy.

“Potter!” Giáo sư Snape đột ngột gọi, khiến cậu ta giật mình kinh ngạc. Phần đông còn lại thờ phào nhẹ nhõm, có lẽ hầu hết mọi người đều không chuẩn bị bài. Laura lắc đầu, bắt đầu đi mang sách vở trên bàn cẩn thận xếp gọn.

“Nếu ta thêm rễ bột của Lan nhật quang vào dung dịch Ngải tây, thì ta sẽ được gì?” Ông hỏi, và khuôn mặt của Harry thộn ra, sau đó lúng túng nhìn về cậu bé tóc đỏ bên cạnh – Ron. Tất nhiên thì điều đó hoàn toàn trở nên vô ích, khi mà Ron Weasley cũng mù mờ giống hệt cậu. Và Hermione Granger, cô nàng giống như một chiếc gương phản chiếu lại hình ảnh trái ngược với hai người, vô cùng háng hái giờ tay.

Nhưng Laura không còn có tâm trí quan sát đến mọi người xung quanh nữa, từng ngón tay trắng bệch siết chặt tờ giấy.

Sách viết, Lan nhật quang – Asphodel là một loài hoa cùng họ với Lily...

Mang ý nghĩa: “Lòng thương tiếc của ta dành cho nàng sẽ trường tồn cho đến khi chết”...

Sách viết, Ngải tây – Wormwood là biểu tượng của sự trống vắng cùng đau khổ...

Ghép lại... Sự biến mất của Lily trên thế gian này là nỗi đau đớn nhất cuộc đời ta...

Trước kia, khi đọc đến câu này, cảm xúc duy nhất Laura chỉ đơn thuần là hâm mộ, giống như bao thiếu nữ mộng mơ khác, luôn sùng bái vào tình yêu vĩnh cửu. Nhưng hiện tại, chân thực đến vậy, trong lòng còn thập phần chua xót.

Cô đau lòng cho ngài ấy, vì cô coi Snape như gia đình, giống một người cha thực sự.

Kỳ thật trái tim con người rất yếu đuối, chỉ cần cho họ chút quan tâm khi họ thảm hại nhất mà không phải là khinh thường, họ sẽ đối xử lại tốt gấp bội.

Dĩ nhiên, là người càng nguy hiểm, bộ đáng thảm hại của họ càng bị dấn xuống sâu nhất.

Lần đầu tiên, trong môn học mình say mê, Laura mất tập trung, hơn nữa còn không ghi bài, ngồi vò giấy. Cô rất muốn nói gì đó với giáo sư, nhưng, nên nói gì?

Bí mật của cô quá lớn, lớn đến mức chỉ cần vô tình xảy chân liền vạn kiếp bất phục. Một lời tiên tri đã để cho hàng loạt phù thủy bảo vệ cùng tìm kiếm, vậy, hộp tiên tri sống này, kẻ ngoại lai như cô sẽ thành ra như thế nào?

“Này, em ổn chứ?” Draco lấy tờ giấy da dê đã sớm bị vò nhăn nheo khỏi tay cô nàng, cậu hỏi.

“Dạ? À vâng! Mọi thứ đều ổn mà!”

“Vậy thì mau rời khỏi lớp học thôi” Cậu ta lén liếc mắt nhìn giáo sư đang chậm rãi thu dọn đồ đạc, nhắc nhở “Buổi học ngày hôm nay đã kết thúc từ lâu rồi.”

Laura kinh ngạc nhìn xung quanh, cô nàng không còn ở tầng hầm ẩm ướt cất đầy những lọ dược xanh nhợt nữa, thay vào đó là một căn phòng sạch sẽ, thoáng đãng. Cô cảm thấy thật thất bại, rốt cuộc cô làm thế nào để đi từ phòng học này đến phòng học khác vậy!

“Draco, em nghĩ mình có chút việc bận, xin lỗi nhé!” Cô vội vàng cầm sách vở, nhanh chóng rời đi. Trong đôi mắt đặc trưng của châu á - màu đen tuyền bóng phẳng phát ánh sáng màu xanh mờ nhạt chốc lát.

Cậu im lặng, tầm nhìn di chuyển xuống mẫu giấy trong tay, vài chỗ đã bị móng tay đâm thủng. Đồng thời, màu máu đỏ chói thoát nhìn có vẻ đặc biệt bất

mắt trên nền giấy ngả vàng cũ kỹ. Giấy da dê vốn rất mềm mại...

Laura khép lại cánh cửa phòng, vò mái tóc từng gọn gàng thành bù xù, nới lỏng cà vạt và ngã lên giường, mặc kệ cho con White khó chịu phe phẩy đuôi. Tâm trí cô thì rối như tơ vò và xoay vòng vòng như một con quay, hàng chục câu hỏi xuất hiện cùng sự do dự, sợ hãi ngày một lớn. Cô nàng bỗng cảm thấy thật may mắn khi ở một mình một phòng.

“Kẹt” Tiếng động nhỏ phát ra từ cánh cửa cũ kỹ. Draco cầm trên tay một tập giấy, buồn cười nhìn hình ảnh luộm thuộm của Laura.

“Anh nghĩ mình chỉ đi chậm hơn em vài phút, khả năng bơi xấu mình của em có lẽ tỉ lệ nghịch với lễ nghi quý tộc.”

“Làm sao anh lên được đây vậy?” Laura ngờ ngác ôm gối thắc mắc hỏi. Không phải là cầu thang lên hành lang của nữ sinh sẽ tan chảy hay ngăn cản khi nam sinh bước lên hay sao?

Draco khinh thường nhìn chiếc cầu thang sau lưng, chế giễu trả lời.

“Đây là nhà Slytherin, đương nhiên sẽ có vài mảnh khoe nhỏ bị người khác phát hiện, lần trước anh đã viết thư hỏi ngài Lucius rồi.”

Ngài Lucius biết? Không nghĩ tới gia tộc Malfoy lại chú ý đến những câu thần chú nhỏ nhoi như vậy, hơn nữa lại còn truyền qua nhiều thế hệ. Chẳng nhẽ ngài xưa ngài ấy cũng thoái mái vào phòng phụ nhân mình như vậy?

“Được rồi, vậy anh có việc gì sao?” Laura ngại ngần chỉnh sửa lại trang phục, hỏi nhỏ.

“Có việc gì mới được tìm sao?” Draco theo thói quen chau mày, hỏi ngược lại.

“Dạ?” Cô hoàn toàn hóa đá, khó khăn tiêu hóa nội dung của câu nói.

Draco đặt tập giấy lên bàn học của cô nàng, tư thế mườì phần kiêu ngạo ngồi trên ghế, vẫy tay gọi. Tuy nhiên, đối với hình tượng trẻ con đáng yêu của cậu ta, nhìn thế nào cũng giống như ngạo kiều tiểu đệ.

“Lại đây”

Laura ngoan ngoãn bò ra khỏi chiếc giường êm ái, nhiều năm bị bắt nạt khiến cô nàng sớm tự hình thành thói quen nghe lời cậu ta theo bản năng. Biểu cảm của Laura thật 囧 囧, không phải cô sắp biến thành thiếu nữ cuồng bị ngược đãi đấy chứ!

Draco đưa tay nhéo mạnh vào mặt cô nàng cho đến khi khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng. Một lúc thật lâu sau, cậu ta mới thỏa mãn thú tính trẻ con của mình.

“Đồ ngốc, xòe tay ra”

Laura tiếp tục ngoan ngoãn xòe tay vẫn còn dính máu và những vết cắt mới, so với thú nuôi là White còn ngoan hơn nhiều.

Ròng rỏ lấy từ túi áo một ít băng gạc, lặng lẽ băng lại bàn tay. Đôi mắt màu xám u ám chăm chú, bàn tay trắng bệch đặc trưng nhà Malfoy, lông mi rũ xuống, vài sợi tóc bạch kim toán loạn... Mặt Laura bỗng đỏ bừng.

“Kỳ thật thì vết thương cũng đâu nghiêm trọng lắm! Sẽ tự lành m. A! Đau” Cô nàng nước mắt rưng rưng nói. Draco trừng mắt lại, tuy nhiên tay cũng giảm nhẹ lại lực đạo, nhẹ nhàng cầm bàn tay của cô, tiếp tục công việc.

“Thật chịu em. Con gái không nên có sẹo, lần này tôi không đưa em vào phòng y tế, nhưng tuyệt đối không có lần sau.”

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cảm xúc rối loạn (2)

Laura ngại ngần nhìn bàn tay trắng nõn của Draco nhẹ nhàng, từng li từng tí băng lại vết thương cho mình. Trong lòng chậm rãi và mơ hồ dâng lên một cảm giác hạnh phúc. Thật may mắn, tại nơi hỗn loạn đến đáng sợ này, ít nhất cô cũng có một chỗ dựa, có người nguyện ý giang rộng đôi cánh của mình để bảo hộ. Khi bị thương thì sẽ có người băng bó, khi không hiểu sẽ có người nguyện ý giảng giải, hơn nữa, khi cô đơn cũng có người ở bên.

Nguyên tác “Harry Potter” vốn là tiểu thuyết dành cho thiếu nhi, vẫn luôn phảng phất một hương vị trong sáng, nổi bật lên tình bạn đẹp đẽ và yêu thương đáng trân trọng. Song, mọi thứ xấu xa cùng khủng khiếp đều dễ dàng bị nhấn chìm xuống. Harry từ khi sinh ra cho đến trưởng thành đều luôn có người thầm lặng bảo hộ, bởi vậy cuộc đời em ấy cũng chỉ vấp phải những bước ngã nhỏ bé. Chỉ khi trụ cột lớn nhất của giới phù thủy - Dumbledore biến mất, câu chuyện mới bắt đầu hé lộ một phần tàn khốc.

Phép thuật chính là thứ vô cùng nguy hiểm, thiên biến vạn hóa lại bất quy tắc. Chỉ cần tùy tiện vung cái đũa đã dễ dàng đoạt đi tính mạng kẻ yếu, những người không biết cách sử dụng phép thuật, ngoài ra còn rất khó để tìm ra thủ phạm. Thế giới từ trước đến nay đều là trắng đen lẫn lộn, ngoại trừ những sinh linh vừa ra đời thì có ai là trắng thuần như tờ giấy? Mà những sinh linh ấy cũng sẽ dần dần bị cuộc sống nhuộm chìm.

Kẻ mang theo đôi cánh trắng xuất hiện ở trên thế gian này sớm muộn cũng sẽ bị bẻ gãy đôi cánh, nơi thiên thần thuộc về chính là ở trên thiên đường, chứ không phải trần thế. Bởi vì, người phạm luôn là những kẻ dễ ghen tị.

Rốt cuộc, thế nào mới là đúng? Thế nào mới là sai? Đầu mới là công lý? Có phải kẻ đối tốt với người chính là người tốt, mà kẻ ảnh hưởng tới lợi ích của tập thể mới xứng đáng làm tội nhân thiên cổ?

Laura không biết, không phân biệt được, mà cũng chẳng hề bận tâm. Nếu đã chắc chắn không thể nào hiểu được, cô cũng sẽ không dây dưa, đúng sai cũng sẽ mặc kệ, chỉ là nhất định, nhất định sẽ bảo vệ gia đình mình. Cô từ trước đến giờ chưa từng tự nhận là khôn ngoan, chẳng qua là nhiều hơn một phần bí mật, cho nên chỉ có thể hướng tất cả thứ quý giá phía trước mắt mà cố gắng cứu vớt.

“Laura” Cô nàng ngẩng đầu, thoát ngay khỏi suy nghĩ của chính mình khi nghe thấy tiếng Draco, gương đôi mắt thất lạc nhìn cậu ta “Tôi và họ luôn tin tưởng em, cũng tôn trọng quyền giữ bí mật của em. Nhưng chúng ta là gia đình. Em có thể tin tưởng, cũng có thể an tâm chia sẻ, vì gia đình chắc chắn sẽ không làm tổn thương lẫn nhau.”

“Gia đình? Không phân biệt?” Laura có phần mơ hồ lầm bầm nhắc lại lời nói của Draco tựa như vừa bị niệm chú.

Giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng miên man, rối rắm, lại giống như tháo ra mọi xiềng xích, gông cùm. Khóe môi vốn dĩ đang mím chặt vì căng thẳng dần ra, nhếch lên tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Ngay sau đó, cô nàng nhào vào lòng cậu, lực mạnh đến nỗi khiến thân thể cậu ta lao đảo suýt ngã. Cô ôm thật chặt, cũng mặc kệ bộ dáng xộc xệch của người trong lòng. Cánh tay nhỏ bé, trắng ngần như ngó sen choàng qua cổ Draco, từng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mái tóc màu bạch kim xinh đẹp, cô nướn người, đặt lên trán cậu một nụ hôn.

Đó là một nụ hôn thuần khiết, chân thật cùng vô vàn yêu thương.

“Cảm ơn.”

“Khụ... được rồi. Ngài Snape có lẽ vẫn còn dọn được trong tầng hầm.” Draco ngại ngùng quay mặt sang hướng khác nhắc nhở.

Laura hồn nhiên hoàn toàn không phát hiện ra vành tai đỏ ửng của cậu, cô nói tạm biệt một tiếng rồi vội vàng chạy khỏi căn phòng của mình. Sau tiếng đóng cửa, con mèo White ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh lam thờ ơ nhìn về phía Draco, phiến muộn phe phẩy đuôi.

Meo, chủ nhân ngọc của nó rốt cuộc có hiểu được vấn đề quan trọng là không được để con trai tùy tiện vào phòng không vậy?

***

Laura vén gấu áo choàng dài chấm đất, thở hồng hộc chạy xuống hành lang.

Ánh sáng xanh nhạt yếu ớt len lỏi qua cánh cửa gỗ khép hờ, chiếu lên bức tường đá lạnh lẽo đối diện. Cô có phần thần thờ nhìn giáo sư Snape tỉ mỉ cất từng dụng cụ vào trong tủ, nhanh chóng cùng chính xác xử lí ma thuật. Thuần thực như thể mỗi hành động đều khắc sâu vào trong máu thịt, khiến người ta không kim được kính trọng.

Cô bỗng cảm thấy thật buồn cười, sẽ ổn chứ? Nếu ngài tiếp tục cưng chiều bản thân như vậy, mọi người tiếp tục bảo hộ mình như vậy. Hiện tại, tin đồn rằng Voldemort vẫn còn sống đã lan truyền đến tai mọi người, vậy mà cô vẫn chưa nghe thấy tên “Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó” vang lên bên tai mình.

Rõ ràng, Snape là một Tử thần thực tử được trọng dụng, Lucius chức cao vọng trọng, Draco thân là con cưng của gia tộc lớn, không thể nào không phát hiện ra được những động tĩnh loáng thoáng.

Kỳ thật, cho dù cô không mạnh mẽ như bản thân mình vẫn nghĩ, cô cũng không yếu ớt như mọi người tưởng tượng. Bằng không, nếu biết trước kết cục của mỗi người, biết trước sự nguy hiểm rập rình phía trước, cô đã không quyết định làm phù thủy, không lựa chọn vung cái đũa phép để chiến đấu thay vì cả đời ngơ ngác giả thành Muggle.

Một ngày nào đó, Laura nhất định sẽ đuổi kịp bước chân của mọi người, nhất định trở thành chỗ dựa vững chắc.

Nặng nề đẩy cánh cửa bằng gỗ cổ xưa, cô bước vào.

Nếu như loài hoa Ly xinh đẹp nở rộ trong trái tim ngài, liệu nơi ấy còn chỗ trống cho một cây nguyệt quế? Nếu như hoa Ly héo tàn không thể làm ngài nở thêm nụ cười nào nữa, liệu bông hoa nguyệt quế có thể thay thế, vào một ngày nào đó, con có thể che chở cho ngài?

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Rắn con cũng có độc

Laura tựa mình vào chiếc ghế gỗ bên trong thư viện, chán nản nhìn những dòng chữ bay nhảy lộn xộn trong quyền sách trên tay. Cuốn sách này dường như đã cũ lắm rồi, bìa sách xanh lá đã ngả màu, và những trang giấy da dê màu vàng thì xin thủng lỗ chỗ. May mắn, với tình trạng thảm hại như vậy cũng không làm ảnh hưởng nhiều đến nội dung của nó.

Có lẽ cuốn sách không nhận được nhiều sự quan tâm từ bà thủ thư, bởi, nó nằm bừa bãi trong một góc tủ lộn xộn và nội dung thì chẳng hề cuốn hút hay bổ ích. Điều đặc biệt duy nhất khiến nó còn có chỗ tồn tại trong thư viện trân quý cực kỳ đối với bà Irma Pince này chỉ đơn thuần bởi mỗi một lần liệng nó đi bất cứ nơi đâu thì nó lại lập tức bẻ ngoặt hướng ném và bay về vị trí ban đầu.

Cuốn sách không bao gồm những trang giấy kể về cuộc phiêu lưu kỳ thú của một nhà thám hiểm gan dạ, tuyển tập những lời nguyên chết chóc hay 1000 loài thực vật và công dụng của chúng, tên gọi “Nhật ký một cuộc đời của kẻ buồn tẻ” có lẽ phù hợp hơn cả so với nó. Chủ quyền sách tên là S. Slither, hoặc là hắc ta tự xưng là như vậy.

Ngày, tháng, Đã nhìn được đôi mắt của Seward.

[...]

Ngày, tháng, Seward bị hắc phát hiện. Vẫn cái tính nóng nổi như vậy, hắc ta lại bắt đầu tức giận. Có lẽ Seward sớm muộn cũng bị giết.

Ngày, tháng, Đã tìm được nơi để trốn. Để đảm bảo an toàn cho họ, e rằng phải rời đi.

Những trang giấy còn lại đều trống rỗng. Laura tự nhủ, có lẽ hắc ta là một học sinh ương bướng trốn khỏi trường học và không còn quay lại Hogwarts nữa, cô nàng gấp quyền sách lại, ném về đằng sau, quyền sách y như dự liệu bay về một góc khuất.

“Này, mấy cậu nghe chưa? Hình như đã có một tên gốc nào đó đột nhập vào nhà băng Gringotts!” Parkinson chế giễu. “Và còn khó tin hơn là hắc xông vào căn hầm trống rỗng.”

“Vậy là đâu có gì bị mất, đúng không?” Zabini phẩy tay, sau đó bỏ sung. “Hoặc là bị ai đó đe dọa, dẫu sao cũng chẳng ảnh hưởng đến chúng ta.”

Draco nhún vai, đồng ý với quan điểm cậu ta. “À, vậy thì có tin tức liên quan đến chúng ta đấy. Một buổi biểu diễn hài kịch miễn phí sẽ bắt đầu vào tiết học bay diễn ra trong vài giờ nữa. Tất nhiên, tiết mục chính vẫn luôn là một đoàn sư tử nhảy qua vòng lửa hay đâm đầu xuống mặt đất.”

Laura dờ khóc dờ cười, đá vào chân ai đó. Về khoản đâm đầu xuống đất, e rằng cô cũng là một ứng cử viên sáng giá để tham gia.

Tất nhiên, cho dù nhà trường có thông báo cùng học chung với nhà Gryffindor thì cũng không đủ làm các Slytherin trở nên chán nản. Ngược lại, mức độ hào hứng tăng lên một cách bất ngờ, bởi Quidditch là trò chơi thể thao duy nhất tồn tại và thịnh hành trong giới phù thủy.

Có thể do mang theo suy nghĩ quá ngây thơ, hoặc do quan niệm khắc sâu trong tâm trí, Laura lần đầu tiên phát hiện, những con rắn nhỏ cho dù không ác liệt như những con trưởng thành, chúng vẫn là kẻ được chiếc mũ rách nát thừa nhận là một Slytherin.

Đó là một ngày đẹp trời, mây trắng, trời trong, gió nhẹ, từng cơn cỏ xanh mượt cọ qua chân bọn trẻ khi bước qua sân đến bãi cỏ đối diện khu rừng cấm, và bóng cây thì đu đưa trong khu rừng âm u ẩn hiện phía xa xa.

Các thành viên Slytherin đến nơi một cách im lặng, thứ duy nhất phát ra tiếng động là những vạt áo quẹt qua đám cỏ cây lúa thừa. Tấm lưng thẳng tắp, bước chân đều, từ tốn mà quý phái lại gần nơi người ta đã đặt sẵn hai mươi cán chổi thành hàng ngay ngắn trên mặt đất. Khóe môi bọn họ dường như đồng loạt cong lên một độ cao vừa đủ để biểu lộ rõ sự khinh bỉ với nhóm Gryffindor xuề xòa, âm ỉ phía trước.

Một người phụ nữ đến gần đám trẻ, với mái tóc xám ngắn và đôi mắt vàng rực anh khí hệt như chim ưng – bà Hooch.

“Lên!” Sau tiếng quát lớn của bà, vẫn không một ai bay lên cả. Nhà Gryffindor còn đang loay hoay với cây chổi cũ kỹ và nhà Slytherin thậm chí còn chưa cười lên nó.

“Bây giờ, khi tôi thổi còi, các trò đập mạnh chân xuống mặt đất. Nắm cán chổi cho chặt, bay lên chừng một thước, rồi hạ xuống bằng cách chồm tới trước một chút. Hãy chú ý tiếng còi. Ba... hai...”

Tiếng còi chưa vang lên, một cậu bé mũm mĩm với mái tóc nâu sáng đã lập tức lao ra khỏi đội ngũ, sau đó, cậu ta sợ hãi buông tay khỏi cán chổi, và ngã rầm. Kèm theo đó là tiếng xương gãy răng rắc, cậu Longbottom thì nằm úp mặt trên cỏ. Cây chổi của cậu ta vẫn cứ ung dung bay mỗi lúc một cao, và bắt đầu di chuyển một cách lười nhác về phía khu rừng cấm, cuối cùng thì hoàn toàn biến mất.

Bà Hooch cúi xuống dìu Neville đang khóc đến ràn rụa nước mắt, gương mặt cả hai người đều trắng bệch.

“Gãy cổ tay.” Vị giáo sư lầm bầm.

Giáo sư Hooch quàng tay qua vai Neville Longbottom đang cả nhấc lê bước theo mình qua bức tường đá và lùm cây xanh mượt của trường pháp thuật

Hogwarts.

Ngay khi bóng của hai người kia biến mất khỏi tầm nhìn, Draco đột nhiên phá lên cười nhạo báng, các thành viên khác trong Slytherin cũng hòa theo. Đôi mắt màu xám của cậu ta lén lút cùng lạnh lẽo liếc về phía quả cầu bị vút lăn lóc trong đồng cỏ. Cho đến khi sự hào hứng khi nhìn thành viên nhà Gryffindor giận tím mặt dần cạn, Draco nhanh chóng bước về phía trước, nhặt quả cầu ở dưới đất lên.

“A ha, xem bọn tao tìm thấy gì này? Một món quà thật là dễ thương!”

Trái cầu Gọi Nhớ nằm trong tay Malfoy, sáng lấp lánh đầy khoa trương dưới ánh mặt trời. Harry cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, dùng cái giọng điềm tĩnh nhất có thể nói với kẻ đang vui vẻ lắc lư lắc để trái cầu, giống như một đứa trẻ đơn thuần nhận được món quà mình ưa thích.

“Đưa nó đây, Malfoy!”

Draco đã nghe thấy điều đó, bàn tay nhợt nhạt của cậu ta ngừng cử động, cậu chau mày, dường như vô cùng đắm chiều suy nghĩ. Một lúc lâu sau, cậu ta học theo điệu bộ của Blaise, vừa tung quả cầu từ tay nọ sang tay kia, vừa ngả ngón đáp lại.

“Tao từ chối. Nó không phải của mày, cho dù mày có là ‘Harry Potter’ lừng lẫy đi chăng nữa. Thằng nhóc ‘Mông vênh’ mới là chủ của món hay ho này, nên tao sẽ để ở một nơi nào đó cho nó dễ tìm. Xem nào, trên ngọn cây đằng kia nhé?”

Theo hướng ngón tay Draco chỉ, đó là một cây hạt dẻ sẫm màu, cao tầm chục mét. Lần này thì Potter không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa, cậu ta gầm lên:

“Đưa nó đây! Ngay bây giờ!”

Không may mắn rằng khi Harry nhảy chồm tới, Draco đã ngồi ngay lên cán chổi, thuần thục lao lên trên không trung và lượn vài vòng biểu diễn đẹp mắt. Lần này, cậu ta không hề nói dối Harry Potter, cậu ta quả thật rất giỏi điều khiển chổi.

Laura nghe loáng thoáng thấy tiếng kêu ngăn cản của Hermione, và cô đã ao ước biết bao nếu Harry chịu nghe theo cô ấy. Nhưng cái nóng giận và bộ chấp đặc trưng của Gryffindor đã che mờ tâm trí của cậu ta, ngoại trừ suy nghĩ đánh thắng Malfoy, không còn gì khác tồn tại trong đầu cậu bé. Cậu lao ngay lên chiếc chổi bên cạnh, đuổi theo Draco như một tuyến thủ lành nghề. Gió lùa qua tóc Harry Potter, thổi bật tấm áo choàng dài bay phấp phật ra đằng sau. Đó là một cuộc truy đuổi ngoạn mục.

Song, giữa tiếng la hét hào hứng của mọi người xung quanh, Laura lại đứng ngây người.

Draco chưa từng có bộ dáng đáng ghét cùng ấu trĩ như vậy, hoặc là chưa từng để cô phát hiện ra một mặt khác của cậu ta. Nhưng có điều, điều mà cô chắc chắn đến mức dám đặt cược tất cả bí mật của mình, cậu ta chưa bao giờ là một tên ngu ngốc đến nỗi làm trái lời dặn của giáo sư mà tùy tiện bay lên không như vậy, cũng sẽ không lộ ra bản mặt khó coi như thế.

Một đáp án tồi tệ thấp thoáng trong tâm trí Laura. Đây hình như là một kế hoạch của Draco.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Những đứa con của James

Một kế hoạch hãm hại hoàn hảo.

Laura bất động đứng dưới mặt đất nhìn cuộc rượt đuổi kịch liệt trên không trung. Cô thấy khuôn mặt lo lắng và miễn cưỡng của Draco, cô nghe thấy tiếng đe dọa của Harry, cô nghe thấy tiếng cổ vũ hưng phấn của Gryffindor.

Nhưng, cô cũng nhìn thấy nụ cười đắc thắng của Slytherin, và cũng cảm nhận được sự kiêu ngạo đến lạnh lẽo hiện lên qua đôi mắt xám nhạt trên kia.

Lần này, mọi chuyện đã đi quá xa rồi.

“Mày khao khát thứ xấu xí này đến thế à? Vậy tao cho mày, có mà bắt được nó đi.” Draco nở nụ cười tàn nhẫn, đồng thời quăng mạnh trái cầu xuống mặt đất. Quả cầu như được tẩm lên thứ bùa phép ma mị, trong phút chốc, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào để say sưa ngắm nhìn nó.

Harry nắm chặt cán chổi, lao xuống theo quả cầu như một con diều hâu mạnh mẽ. Và Laura, nhảy lên chiếc chổi bay, cô nâng đề thấp người, bay sát trên mặt cỏ xanh rờn một cách không tưởng. Đôi mắt đen láy khóa chặt vào Quả cầu Gọi Nhớ chậm rãi đổi màu, giống như khi pha chế nôi ma được đục ngẫu thành hương vị xanh lục tội lỗi.

Tiếng gió gào thét qua tai Laura, những ngọn cỏ mềm mại lướt qua làm trầy xước đầu gối trắng nõn đang co lại. Cả cơ thể cô nóng rực lên, tim đập mãnh liệt và bàn tay thì run rẩy bám lên cán chổi. Đó không phải là sợ hãi, là cực hạn phản kích. Có một con quái vật nào đó trong tâm trí đang gào

thét, đang thúc giục: Nhanh hơn, nhanh hơn nữa, vượt qua hắn – đối thủ xứng tầm, đoạt lấy thứ đang rơi ấy! Hãy chiếm lấy VINH QUANG và THẮNG LỢI!!!

Mọi thứ diễn ra rất nhanh, nhưng đối với hai con đã thú đắm chìm trong sức mạnh tuyệt đối đến kỳ lạ đang tranh đấu với nhau, tất cả chỉ như một thước phim cũ kỹ quay chậm. Không có bất kỳ tạp âm hay hình ảnh thừa thãi nào lọt vào đầu họ, chỉ có họ, trái cầu, thắng và thua.

Khoảng cách từ vị trí của hai người đến gần quả cầu Gọi Nhớ ngày càng thu hẹp, và chiếc chổi bay cũ kỹ của Hogwarts y hệt con lừa gia đang khó nhọc lao đi. Trong giây lát, tà áo màu đỏ tía loáng thoáng xuất hiện trong ý thức của Laura, đó là một cậu nhóc với mái tóc đen nhánh rồi bù một cách ngang ngược, đôi mắt màu nâu lục nhạt lấp lánh đến cản trở.

Đó chắc chắn là một tên điên khùng hoặc vô cùng ngu ngốc, cô nghĩ. Bởi, khi cậu ta nở nụ cười đắc thắng cũng đồng thời là lúc vươn tay về phía trước, nhảy khỏi điểm tựa duy nhất của bản thân – cán chổi, chỉ để bắt lấy trái Snitch màu vàng nhỏ bé. Ngay tiếp theo, cảm giác lạnh lạnh của thủy tinh lan tỏa trong bàn tay của Laura. Trái Gọi Nhớ nằm trong tay cô, an phận hơn bao giờ hết.

***

Khi ý thức của Laura trở nên tỉnh táo, cô đã nằm ở trong bệnh xá Hogwarts. Vật hình tròn bị yểm bùa chú tỏa ra ánh sáng dịu dịu đủ để cho cô nàng quan sát mọi thứ xung quanh. Những chiếc giường với drap màu trắng, rèm nhung phân cách mỏng manh, mùi ma dược và thuốc sát trùng quện vào nhau lảng vảng trong phòng, trái cầu Gọi Nhớ đặt ngay ngắn trên bàn gỗ bên cạnh và một chân bị bó bột bằng thạch cao của bản thân treo lủng lẳng.

Cô tùy tiện với lấy trái cầu trên bàn vuốt ve, lắng nghe âm thanh xung quanh nơi này. Im lặng. Hiện tại đã quá nửa đêm, song cô nàng vẫn không thể tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ như bình thường.

Cảm giác thực sự rất khó chịu, bệnh xá quá sáng, thiếu đi màu sắc xanh bạc lơ mờ phản ra từ lò sưởi và những chiếc đèn lồng bạc hết sức lộng lẫy rũ xuống từ trần nhà; quá quang đãng, thiếu mùi vị ẩm ướt; nơi này quá tĩnh lặng, không có tiếng nước hồ vỗ nhẹ vào cửa sổ những buổi đêm...

Laura có thể lơ mơ đoán ra mình hành động y hệt ảo ảnh của James, cảm giác còn khó tin hơn so với việc cô quơ đũa phép và nhắc bổng một chiếc xe tải.

Harry vẫn ổn, linh hồn cậu ta chân chính thuộc về thế giới này, cho nên cậu không quá yếu đuối đến mức bị chính bản năng của mình chi phối. Thay vì liều mạng nhảy khỏi cán chổi tranh đua, cậu ta đã kịp kéo ngay cán chổi lại và đập xuống sàn cỏ một cách ngờ ngàng.

Cô nàng lắc lắc chân bị cố định trên cao vài lần khiến tiếng động “sột...soạt” vang lên. Đái khái là chân cô vẫn ổn, chỉ là khi dịch chuyển hơi nhức một chút, Laura thở phào nhẹ nhõm.

“Snape? Bạn...bạn tỉnh rồi à?” Neville vém chiếc rèm trắng ngập ngừng hỏi, chắc hẳn là tiếng động thừa thãi mà cô tạo ra đã làm cậu ta chú ý. Cậu di chuyển ánh mắt của mình tới trái cầu trong veo, và dừng lại ở đó một lúc lâu cho đến khi lảng tránh nó.

“Bạn có thể trả lại cho mình thứ đó được không?” Neville Longbottom nói bằng một giọng buồn rười rượi.

“Ừ, được thôi.”

“Đó là món quà từ bà tớ!! Cho dù cậu có ngăn cản thì tớ cũng... Hả?” Giống như một con thú xù lông ra bảo vệ con của nó, Longbottom lấy hết tất cả dũng khí mà cậu ta có thể tích góp được để hét lên và kết thúc trong cơn sốc. Cậu không thể ngờ rằng, khi mà mới đây thôi, cô bé ấy còn hành động điên rồ đến mức như vậy chỉ để bắt lấy món đồ của cậu, và hiện tại thì đưa trả nó lại một cách dễ dàng.

Có thể vì hành động liều mạng quá mức tưởng tượng để đoạt lấy quả cầu Gọi nhớ mà cô vừa trình diễn trước mặt hàng chục khán giả làm cho mọi người không ai dám tách trái cầu ra quá xa khỏi vị trí của cô, dù Neville mới là chủ nhân của nó. Đáng tiếc với trái cầu không có một chút mạo hiểm hiện tại, một xiu hưng phấn và chiếm đoạt trong cô cũng không dậy nổi.

“Tớ nói rằng tớ sẽ trả lại nó cho cậu, nhưng như cậu thấy đấy, tớ không thể lại gần một cách lịch sự để đưa cho cậu được.”

“Thật sao?” Cậu ta thận trọng lại gần Laura, và khi quả cầu nằm chắc chắn trong tay mình, Longbottom lập tức giựt lấy và lao vào trong chăn như thể cô nàng là Medusa với mái tóc là hàng chục con rắn.

Laura nghe thấy tiếng thở phào rất nhỏ phát ra từ giường bệnh bên cạnh, Neville nâng niu trái cầu trên đôi bàn tay đang run rẩy và đôi mắt thì lấp lánh niềm hạnh phúc “May quá, nó chưa bị nứt.”

Sự việc lần này cho dù quá trình khác biệt nhưng kết cục vẫn trước sau như một. Neville lấy lại được đồ, Harry không hao tổn một cọng lông rồi đi, cả Gryffindor và Slytherin cũng không bị trừ điểm. Giáo sư McGonagall và giáo sư Snape hoàn toàn không “phát hiện” bất cứ điều gì bất thường thông qua cửa sổ văn phòng làm việc của mình, còn đối với bà Rolanda Hooch, lần đầu tiên nhóm sư tử và rắn đồng thanh khẳng định trò Snape cũng mất không chế như trò Longbottom.

Mọi người cùng hạnh phúc, còn Laura khó khăn chọn mắt với một chân bị chăm sóc thái quá.

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ngoại truyện: Draco Malfoy (1)

Hồi bé, tôi từng nghe một kẻ nói thân phận hiện tại của tôi có được chỉ nhờ vận khí, cao hơn người cũng chỉ nhờ sinh ra trong cái kén vàng.

Tôi không phủ nhận điều đó, thực ra là còn nhiều hơn một phần đồng tình. Chẳng qua, may mắn cũng tính là một phần của thực lực, lại bỏ sung, từ đó không rõ vì sao tên đó lại không được mọi người chào đón như vậy, thật đáng thương hại. Tôi là một quý ông, cho nên tôi nghĩ tôi không lẽ làm gì đó khiến hân khổ sở như vậy.

Gia tộc Malfoy là một gia tộc lớn, hơn nữa còn thuần chủng, đến nhà Potter cũng chưa đạt được danh dự như thế, tôi cho rằng, tôi hoàn toàn có quyền tự hào về dòng máu đang chảy trong thân thể này. Cha mẹ chỉ sinh ra mình tôi, hơn nữa giới tính của tôi còn là nam, bởi vậy chuyện tôi thừa kế tất cả tài sản khổng lồ, vinh quang cùng ngưỡng mộ chỉ là chuyện sớm muộn.

Điều này cũng làm tăng sự bất mãn của một số kẻ khác đối với tôi, giới phù thủy lại thêm một lũ ngu ngốc. Nhưng điều này chỉ càng chứng tỏ vị trí của tôi – kẻ bề trên, và tôi khá hưởng thụ cách “kính trọng” của họ, miễn là họ đừng làm gì quá đáng, cũng đừng xuất hiện khi tôi khó chịu.

Có thể khinh thường người dưới, phải hòa thuận với kẻ ngang hàng và ngả mũ với kẻ bề trên, ngài Malfoy dạy như vậy. Tôi có quyền ghen tị, nhưng vẫn phải lợi dụng nó khéo léo, chứ không phải để nó lợi dụng bản thân...

Cuộc sống trong nhung lụa thật sự rất thoải mái, khi mà tôi búng tay sẽ có cơm ngon, than phiền sẽ có áo đẹp, thậm chí chẳng phải ngày gì cũng có quà tặng. Cho nên, tôi sẽ không làm gì ngu ngốc ảnh hưởng đến cuộc sống của bản thân. Học những thứ nên học, làm những thứ nên làm, nói những thứ nên nói và biết những thứ nên biết. Cho dù là thi thoảng buông thả, chơi xấu vài lần, đại khái là tôi vẫn tuân thủ rất tốt?

Kỳ thật thì tôi không căm ghét Muggle nhiều như tôi thường biểu lộ, ba và mẹ cũng thế, chúng tôi thật sự chẳng quan tâm lắm đến xuất thân của bọn họ, cảm giác đơn thuần là bề trên nhìn xuống dưới.

Lí do tôi không thích họ vì tổ tiên tôi không thích họ, tổ tiên tôi không thích họ vì họ sát hại phù thủy và tổn hại đến lợi ích gia tộc Malfoy, tuy nhiên, đối với thời hiện tại này so với cái thời Muggle đánh hội đồng phù thủy còn xa lắc lư lắm. Suy cho cùng, gia tộc tôi trước ghét họ vì họ gây ảnh hưởng đến con đường phát triển lợi ích, còn hiện tại, ngay cả cơ hội làm tôi bị tảo bón cũng không thể hướng chỉ là việc hệ trọng như vậy? Cho nên, tôi không hẳn là kỳ thị.

Tất nhiên, nếu như chẳng có lợi ích gì mang lại, tôi cũng chưa rảnh rỗi tới mức ngày nào cũng trưng ra bộ mặt khinh bỉ với loại phù thủy đó. Tránh xa bọn họ giống như phong tục và nếp sồn của chúng tôi rồi, tự dung cúi đầu niềm nở với Muggle như nhà Weasley chẳng khác nào tự hủy hoại tiền đồ của bản thân cả. Ừ, thêm một nguyên nhân không đáng kể nữa, khuôn mặt giống loài tôi không thích thi thoảng bị tôi chọc phát tức vài lần... đại khái là rất buồn cười.

Tôi không ngại nói từ "máu bùn" với phù thủy gốc Muggle, đó là từ dùng để sỉ nhục bọn họ, sinh ra để nói về bọn họ. Ít ra, còn tốt hơn khi Muggle dùng danh từ "phù thủy" xinh đẹp không thuộc về họ để chửi mắng một Muggle thấp kém tệ hại nào đó. Hơn nữa, tôi chả có quan hệ gì với họ, càng không yêu quý cho nên không cần để tâm, người tôi muốn, tôi tự khắc bảo hộ thật tốt.

Khi tôi đủ tuổi để bắt đầu tiếp xúc với phép thuật, đặc biệt là phép thuật hắc ám, tôi có một giáo sư - Severus Snape. So với lí do chính: mời ông ta về để dạy học, cha mẹ tôi vẫn thiên về để tôi tiếp xúc với ông nhiều hơn, dù sao người ta cũng từng là Tử thần thực tử thân cận của Voldemort. Quan hệ rộng hơn một chút chỉ thêm lợi chứ không hại.

Trên người ông ta lúc nào cũng có hai món đồ, thứ mà bất luận tử thần thực tử bình thường nào cũng khinh bỉ nó, hai tấm ảnh của Muggle. Ban đầu, tôi nghĩ cả hai người trong bức ảnh là một, bởi hai bé gái đều giống nhau như hai hạt nước, sau đó tôi lại phát hiện ra điểm bất đồng.

Cũng không hẳn là phát hiện bất đồng mà chỉ cảm giác như họ là hai người riêng biệt, đôi mắt của người thứ nhất là đôi mắt mạnh mẽ và tràn trề sức sống như suối nguồn. Đôi mắt của người thứ hai thì không như vậy, vô thần và lơ đãng, nhưng mắt thật sự rất sáng. Tóm lại, tôi nghĩ điểm khác nhau là do người thứ hai vừa kém thông minh lại vừa đãng trí. Chẳng qua, cũng từng có suy nghĩ kỳ quái thoáng qua bộ não với IQ siêu phàm của tôi, ngốc ngốc như vậy cũng có điểm đáng yêu.

Tất nhiên, thấy ảnh thì thấy, còn nói với mọi người lại là một chuyện khác, thế nên tôi cũng im lặng mà lờ nó đi. Tôi nghĩ tôi sẽ không bao giờ gặp hai người trong ảnh hoặc lịch sự làm quen giữa vũ hội rục rờ hay tiệc trà sang trọng. Người thứ nhất thì đúng là tôi không gặp thật, nhưng chẳng ngờ tôi lại gặp người thứ hai trong hoàn cảnh bề bết bùn đất.

Tôi không khó chịu về bùn đất cho lắm, chẳng qua ma lực trong người Laura quá hỗn loạn, giống như sóng đập lộn xộn vào nhau, như tiếng trống vang lên không có trật tự, cho nên ma lực trong người tôi cũng bị ảnh hưởng mà xáo trộn theo. Chưa hẳn là đau, mà cũng không dễ chịu, đại khái là khá bức bối.

Vì bức bối, hơn nữa xung quanh không có ai để phát tiết, cho nên tôi quyết định kiên nhẫn chờ Laura tỉnh dậy bất nạt.

Về sau, tôi vẫn rất cảm tạ đức tính không quý ông này của mình, cho dù là tốt hay không tốt, trong những năm tháng tẻ nhạt đời mình, nó mang lại cho tôi khá nhiều niềm hạnh phúc.

Cho dù là khởi nguồn của tội đối với cô ấy, của mọi người đối với cô ấy đơn thuần hay lợi dụng, cả tôi, cô ấy và mọi người của về sau đều biết, cảm xúc của họ hiện tại và tương lai là chân thật

Bạn đang đọc truyện *Harry Potter: The Girl Who Lived* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.